

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Χ.ΤΖ. ΓΟΥΕΛΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΕΥΡΥΔΙΚΗ ΑΜΑΝΑΤΙΔΟΥ

 ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ο αόρατος άνθρωπος

// Μυθιστόρημα

Χ.ΤΖ. Γουέλς

Μετάφραση: Ευρυδίκη Αμανατίδου

Πρωτότυπος τίτλος: «The Invisible Man» (1897)

 ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

www.openbook.gr

Επιμέλεια έκδοσης: Γιάννης Φαρσάρης

ISBN 978-618-5444-42-6

Εικόνα εξωφύλλου:

[Nangreenly](https://www.nangreenly.com) (Ελεύθερη για μη εμπορική χρήση)

Το μυθιστόρημα Ο αόρατος άνθρωπος του Χ.ΤΖ. Γουέλς

διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου

υπό άδεια [Creative Commons BY- NC- ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση – Όχι παράγωγα έργα]

Χ.ΤΖ. Γουέλς

Ο **Χέρμπερτ Τζορτζ Γουέλς** (*Herbert George Wells*, 21 Σεπτεμβρίου 1866 – 13 Αυγούστου 1946), ήταν Άγγλος συγγραφέας, γνωστός κυρίως για τα έργα του στον χώρο της επιστημονικής φαντασίας. Ο Γουέλς, μαζί με τον Ιούλιο Βερν, αναφέρεται μερικές φορές ως ο "Πατέρας της Επιστημονικής Φαντασίας".

Ο Γουέλς ήταν ενεργός σοσιαλιστής και πασιφιστής, με τα ύστερα έργα του να παρουσιάζονται όλο και περισσότερο πολιτικά και διδακτικά. Τα μυθιστορήματά της μέσης περιόδου του (1900-1920) ήταν πιο ρεαλιστικά και κάλυπταν τη ζωή της χαμηλότερης μέσης τάξης (*Η Ιστορία του Κ. Πόλι*), καθώς και τη 'Νέα Γυναίκα' και τις Σουφραζέτες (*Αν Βερόνικα*). Ήταν πολυγραφότατος συγγραφέας σε διάφορα είδη, συμπεριλαμβανομένων των σύγχρονων μυθιστορημάτων, καθώς και του ιστορικού και κοινωνικού σχολιασμού.

Διαβάστε περισσότερα στη [Βικιπαίδεια >>](#)

Ευρυδίκη Αμανατίδου

Η **Ευρυδίκη Αμανατίδου** σπούδασε Νομικά και ζει στην Αθήνα. Στις εκδόσεις Σαΐτα θα βρείτε τα έργα της: «Η Πολιτεία που δεν είχε Χριστούγεννα», «Ένα καπέλο για τον καθηγητή», «Οι νότες που ξέφευγαν», «Ο ήλιος που έχασε τον δρόμο του», «Το συναχωμένο ηφαιστειο», «Το αεράκι και η καμινάδα», «Ο Δράκος και οι Σκορδοφάγοι Ιππότες (τα τέσσερα τελευταία και στα αγγλικά), τα μυθιστορήματα «Η ακριβή ανάσα του νερού», «Ο φύλακας στον Φάρο», «Σιωπηλή Πέτρα» και «Αραμπέλα/τα όρια της πίστης», τη νουβέλα «Ημίφως», όπως και τη συλλογή διηγημάτων «Μαζί» που έγραψε με τον Γιάννη Λαμπράκη. Έχει μεταφράσει το μυθιστόρημα της Γκράτσια Ντελέντα «Μετά το διαζύγιο», τη νουβέλα του Ίζραελ Ζάνγκουιλ «Το μεγάλο μυστήριο του Μπούου» και το παιδικό μυθιστόρημα του Κάρλο Κολλόντι «Οι περιπέτειες του Πινόκιο -η ιστορία μιας μαριονέτας» που κυκλοφορούν επίσης σε ελεύθερη ψηφιακή μορφή από τις εκδόσεις Σαΐτα. Το έργο της «Ένα καπέλο για τον καθηγητή» βραβεύτηκε από το Υπουργείο Πολιτισμού το 1991 στην κατηγορία του παιδικού θεατρικού έργου.

Από την Ανοικτή Βιβλιοθήκη κυκλοφορούν σε ελεύθερη ψηφιακή μορφή: οι νουβέλες «Σώματα» και «Η γυναίκα του χειμώνα» και η συλλογή διηγημάτων

«Πόσο παλιό είναι το χθες». Κυκλοφορούν επίσης σε δική της μετάφραση: «Ο μυστικός κήπος» της Φράνσις Χότζον Μπαρνέτ, «Ο Σκαρβαίος» του Ρίτσαρντ Μαρς, «Η Φάρμα των Ζώων», «1984» και «Μικροαστικές Ασυνέπειες» του Τζορτζ Όργουελ, «Σκέψεις μιας Ανύπαντρης Κόρης» της Έλεν Ρόουλαντ και σε δική της μετάφραση και θεατρική διασκευή «Ο Πινόκιο» του Κάρλο Κολλόντι.

Το προσωπικό της ιστολόγιο είναι το <http://evriam.blogspot.gr>

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Χ.ΤΖ. Γουέλς

Μετάφραση: Ευρυδική Αμανατίδου

Μυθιστόρημα

Αντί για πρόλογο

Ο ξένος εμφανίστηκε μια παγερή μέρα νωρίς τον Φεβρουάριο, μέσα σε έναν αέρα που περόνιαζε και πυκνό χιόνι –ήταν η τελευταία χιονόπτωση της χρονιάς... Ήταν φασκιωμένος από την κορυφή μέχρι τα νύχια, και το γείσο του μαλακού τσόχινου καπέλου του δεν άφηνε να φανεί ούτε σπιθαμή του προσώπου του εκτός από τη γυαλιστερή άκρη της μύτης του. Το χιόνι είχε καλύψει τους ώμους και το στέρνο του και είχε σχηματίσει μια λευκή κρούστα πάνω στο βαλιτσάκι του. Μπήκε παραπαίοντας στο Πανδοχείο “Άμαξα και Άλογα”, με όψη που πιότερο έφερνε σε πεθαμένο παρά σε ζωντανό και απίθωσε το βαλιτσάκι του. «Μια φωτιά!» φώναξε. «Για το όνομα του Θεού! Μια κάμαρη και μια φωτιά!».

Έτσι ξεκινάει το μυθιστόρημα του Χ. Γ. Γουέλς “Ο Αόρατος Άνθρωπος” και έντεχνα ο συγγραφέας πιάνει στο δόκανό του τον αναγνώστη εξάπτοντας με τις πρώτες γραμμές τη φαντασία του. Ποιος είναι αυτός ο άγνωστος γκροτέσκος άνδρας; Από πού ήρθε; Τι του συμβαίνει; Τι επιδιώκει; Χίλιες σκέψεις μπορεί να κάνει ο αναγνώστης και χίλιες υποθέσεις. Του έχει κινήσει ήδη την περιέργεια ο τίτλος. Αόρατος Άνθρωπος; Μα και ποιος από εμάς δεν έκανε μια “ευχή” να μπορούσε να γίνει αόρατος για μια ημέρα (ο καθένας φυσικά για τους δικούς του λόγους).

Η έμπνευση για να θίξει το θέμα της αορατότητας ήταν διπλή για τον Γουέλς: Στις *Μπαλάντες του Μπαμπ του Γκίλμπερτ*, υπάρχει μία με τον τίτλο *Οι Συμφορές της Αορατότητας*, με το χαρακτηριστικό δίστιχο: “Ο γέρο Πίτερ χάθηκε στη μέρα, τα ρούχα του όμως μείναν στον αγέρα”. Επίσης, στην *Πολιτεία του Πλάτωνα*, υπάρχει η αφήγηση του Γλαύκωνα για το δαχτυλίδι του Γύγη, που είχε την ικανότητα να κάνει κάποιον αόρατο. Το συμπέρασμα της

ιστορίας είναι ότι ο δίκαιος και ο άδικος, αν και οι δύο είχαν στην κατοχή τους μια τέτοια δύναμη, θα συμπεριφέρονταν τελικά με τον ίδιο τρόπο.

Ο Αόρατος Άνθρωπος είναι ένα μυθιστόρημα με τριπλό επίπεδο ανάγνωσης.

Κατ' αρχάς είναι μια ιστορία μυστηρίου ή τρόμου, όπως χαρακτηρίστηκε όταν πρωτοεκδόθηκε. Η αορατότητα είναι κάτι μη κατανοητό, κάτι παράδοξο. Η αρχική έκπληξη, η αμφισβήτηση της λογικής και της σταθερότητας μετατρέπονται σε τρόμο από το μη αντιληπτό και απροσδόκητο. Ο άνθρωπος έχει συνηθίσει το τάδε αίτιο να παράγει το δείνα αποτέλεσμα. Το μη προβλέψιμο, το έξω από τις λογικές και στερεότυπες ερμηνείες προκαλεί ανισορροπία, είτε αυτή λέγεται ψυχική, πνευματική έως κοινωνική.

Κατά δεύτερον είναι ένα ψυχολογικό θρίλερ, μια πρόζα ψυχολογικής αγωνίας. Ο Γκρίφιν, ο πρωταγωνιστής της ιστορίας, κάνει μια απίστευτη ανακάλυψη. Τι χωρίζει το καλό από το κακό σε μια τέτοια περίπτωση; Ενδογενείς ή εξωγενείς παράγοντες; Βλέπουμε έναν άνθρωπο της επιστήμης, έναν ερευνητή, που η εξωτερική του ιδιομορφία (αλμπινισμός) και οι έρευνές του τον οδηγούν στην απομόνωση, σε μια κρίση μεγαλείου, σε φιλόδοξα σχέδια που η εξέλιξή τους θα πυροδοτήσει τις δραματικές αλλαγές. Η αγωνία κορυφώνεται καθώς ο θηρευτής γίνεται θήραμα, ο θύτης θύμα, οι αδαείς επαίοντες, ο όχλος δικαστής και κριτής.

Κατά τρίτον πρόκειται για ένα ψυχογράφημα. Τον πρωτεύοντα ρόλο έχει ο ψυχισμός του Γκρίφιν, του αντι-ήρωα πρωταγωνιστή, αλλά επαρκέστατοι ψυχολογικά είναι και οι δευτερεύοντες χαρακτήρες όπως ο γιατρός Κεμπ, ο αλήτης Μάρβελ, η κυρία Χολ. Με δυνατούς διαλόγους και σκηνές δράσης, γίνεται άμεσα αντιληπτή η νοοτροπία του χωριού, της πολίχνης και της πρωτεύουσας. Η αορατότητα που ο Γκρίφιν θεωρεί κάτι θαυμαστό, μια "θεία δύναμη", γίνεται κατάρα που θα φέρει ολέθρια αποτελέσματα. Η ευφυΐα και η τρέλα έχουν δυσδιάκριτα όρια και πιστεύω ότι αυτό είναι και η ουσία του συγκεκριμένου μυθιστορήματος: η διαχείριση του μη συμβατικού από το άτομο και την κοινωνία.

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο Αόρατος Άνθρωπος ανήκει επάξια στην κλασική λογοτεχνία, γιατί είναι από τα έργα που ατσαλώνει ο χρόνος, μια ιστορία που μιλάει για τον άνθρωπο, την άνοδο και την πτώση του, μια ιστορία που διδάσκει χωρίς όμως ίχνος διδακτισμού.

Ευχαριστούμε για την προτίμησή σας στην Ανοικτή Βιβλιοθήκη.

Ευρυδίκη Αμανατίδου

22/11/22

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Η άφιξη του Μυστηριώδους Άνδρα.
2. Οι πρώτες εντυπώσεις του κυρίου Τέντυ Χένφρι.
3. Οι χίλιες και μία φιάλες.
4. Ο κύριος Κας ανακρίνει τον Ξένο.
5. Η διάρρηξη στο Πρεσβυτέριο.
6. Τα έπιπλα τρελάθηκαν.
7. Τα αποκαλυπτήρια του Ξένου.
8. Καθ' οδόν.
9. Ο κύριος Τόμας Μάρβελ.
10. Η επίσκεψη του κυρίου Μάρβελ στο Άιπινκ.
11. Στο πανδοχείο "Άμαξα και Άλογα".
12. Ο Αόρατος Άνθρωπος χάνει τον έλεγχο.
13. Ο κύριος Μάρβελ θέτει επί τάπητος την παραίτησή του.
14. Στο Πορτ Στόου.
15. Ο Άνδρας που τράπηκε σε φυγή.
16. Στο Πανδοχείο "Οι εύθυμοι παίκτες του Κρίκετ".
17. Ο επισκέπτης του Γιατρού Κεμπ.
18. Ο Αόρατος Άνθρωπος κοιμάται.
19. Κάποιες θεμελιώδεις αρχές.
20. Στο σπίτι της οδού Γκρέιτ Πόρτλαντ.
21. Στην Όξφορντ Στριτ.
22. Στο Πολυκατάστημα.
23. Στην Ντρούρι Λέιν.
24. Το σχέδιο που ναυάγησε.
25. Η καταδίωξη του Αόρατου Ανθρώπου.
26. Η δολοφονία του Γουίκσιντ.
27. Η πολιορκία του σπιτιού του Κεμπ.
28. Ο Θηρευτής μετατρέπεται σε θήραμα.
Επίλογος.

1. Η ΑΦΙΞΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΟΥΣ ΑΝΔΡΑ

Ο ξένος εμφανίστηκε μια παγερή μέρα νωρίς τον Φεβρουάριο, μέσα σε έναν αέρα που περόνιαζε και πυκνό χιόνι –ήταν η τελευταία χιονόπτωση της χρονιάς. Κατηφόριζε την πλαγιά ερχόμενος από τη μεριά του σιδηροδρομικού σταθμού του Μπράμπλερστ και στο γαντοφορεμένο χέρι του κρατούσε ένα μαύρο βαλιτσάκι. Ήταν φασκιωμένος από την κορυφή μέχρι τα νύχια, και το γείσο του μαλακού τσόχινου καπέλου του δεν άφηνε να φανεί ούτε σπιθαμή του προσώπου του εκτός από τη γυαλιστερή άκρη της μύτης του. Το χιόνι είχε καλύψει τους ώμους και το στέρνο του και είχε σχηματίσει μια λευκή κρούστα πάνω στο βαλιτσάκι του. Μπήκε παραπαίοντας στο Πανδοχείο “Άμαξα και Άλογα”, με όψη που πιότερο έφερνε σε πεθαμένο παρά σε ζωντανό και απίθωσε το βαλιτσάκι του. «Μια φωτιά!» φώναξε. «Για το όνομα του Θεού! Μια κάμαρη και μια φωτιά!». Χτύπησε τα πόδια του στο δάπεδο του μπαρ και ακολούθησε την κυρία Χολ στο σαλόνι των επισκεπτών για να κλείσουν τη συμφωνία. Δεν χρειάστηκαν παραπάνω λόγια, οι δύο χρυσές λίρες που πέταξε στο τραπέζι ήταν αρκετές για να εγκατασταθεί στο πανδοχείο.

Η κυρία Χολ άναψε τη φωτιά και τον άφησε στο σαλονάκι, για να πάει να του μαγειρέψει φαγητό από τα χεράκια της. Το να σταματήσει κάποιος στο Άιπινκ μέσα στο καταχέιμωνο ήταν ανήκουστη τύχη –και μάλιστα κάποιος που δεν ήταν δεκαρολόγος, οπότε η κυρία του πανδοχείου ήταν αποφασισμένη να

φανεί αντάξια της καλής της τύχης. Αφού έβαλε το χοιρομέρι να γίνεται και κατσάδιασε τη Μίλλυ, τη νωθρή υπηρέτριά της, να βιαστεί, ξεκουβάλησε μονάχη τραπεζομάντηλο, πιάτα και ποτήρια στο σαλονάκι κι άρχισε να τα στήνει με την πρέπουσα μεγαλοπρέπεια. Παρόλο που η φωτιά είχε πια φουντώσει, σάστισε λίγο βλέποντας τον επισκέπτη της να φοράει ακόμα το καπέλο και το πανωφόρι του. Ο ξένος, με στραμμένα τα νώτα, κοιτούσε έξω από το παράθυρο το χιόνι που έπεφτε στην αυλή. Τα γαντοφορεμένα του χέρια ήταν σφιχτοπλεγμένα πίσω του και έμοιαζε χαμένος στις σκέψεις του. Η κυρία Χολ παρατήρησε ότι το λιωμένο χιόνι που ξαπόσταινε ακόμα στους ώμους του, έσταζε στο χαλί της. «Μπορώ να πάρω το καπέλο και το πανωφόρι σας, κύριε, και να τα στεγνώσω στην κουζίνα;» του είπε.

«Όχι» της απάντησε χωρίς να στραφεί.

Η κυρία Χολ δεν ήταν σίγουρη ότι την είχε ακούσει, γι' αυτό ετοιμαζόταν να επαναλάβει την ερώτησή της.

Ο άνδρας έστρεψε το κεφάλι και της έριξε ένα βλέμμα πάνω από τον ώμο του. «Θα προτιμούσα να συνεχίσω να τα φοράω» της τόνισε και η κυρία Χολ πρόσεξε ότι ο επισκέπτης φορούσε μεγάλα γαλάζια γυαλιά με βραχίονες και είχε θηριώδεις φαβορίτες που ενώνονταν με το εξίσου θηριώδες μουστάκι του πάνω από τα πέτα του πανωφοριού του, κρύβοντας εντελώς τα μάγουλα και το πρόσωπό του.

«Πολύ καλά, κύριε» του είπε. «Όπως επιθυμείτε. Σε λιγάκι, το δωμάτιο θα είναι πιο ζεστό».

Δεν της έδωσε καμία απάντηση παρά απέτρεψε ξανά το πρόσωπό του, και η κυρία Χολ, νιώθοντας ότι οι προσπάθειές της να του πιάσει την κουβέντα έπεφταν στο κενό, τακτοποίησε σβέλτα τα υπόλοιπα πράγματα στο τραπέζι και βγήκε από το σαλονάκι. Όταν επέστρεψε, ο άνδρας στεκόταν στην ίδια θέση, σαν να ήταν από πέτρα, με κυρτωμένη την πλάτη, ανασηκωμένα τα πέτα του πανωφοριού, το γείσο του καπέλου του να στάζει κατεβασμένο χαμηλά, ώστε τα αυτιά και το πρόσωπό του να μη φαίνονται καθόλου. Η κυρία Χολ απίθωσε με μια εύγλωπτη κίνηση τα αυγά με το χοιρομέρι στο τραπέζι και περισσότερο ανάγγειλε παρά του απηύθυνε τον λόγο: «Το φαγητό σας είναι έτοιμο, κύριε».

«Σας ευχαριστώ» της απάντησε ευθύς αμέσως, παρέμεινε όμως ακίνητος μέχρι η γυναίκα να βγει από το δωμάτιο και να κλείσει ξοπίσω της την πόρτα. Τότε μόνο, στράφηκε και πλησίασε το τραπέζι με μια ορμή γεμάτη λαχτάρα.

Καθώς η κυρία Χολ κατευθυνόταν από το πίσω μέρος του μπαρ προς την κουζίνα, άκουγε έναν τακτικά επαναλαμβανόμενο ήχο. Τσιρκ, τσιρκ, τσιρκ. Δεν ήταν παρά ο ήχος ενός κουταλιού που χτυπιόταν με ταχύτητα στα τοιχώματα μιας λεκάνης. «Αυτό το κορίτσι!» αναφώνησε η κυρία Χολ. «Το ξέχασα εντελώς. Πόσο αργή είναι!» Και καταπιάστηκε να τελειώσει μόνη της το ανακάτεμα της μουστάρδας ενώ ταυτόχρονα πετούσε αιχμές στη Μίλλυ για την υπερβολική αργοπορία της. Είχε άδικο; Όση ώρα της είχε πάρει για να μαγειρέψει τα αυγά και το χοιρομέρι, να στρώσει το τραπέζι και να τακτοποιήσει, η Μίλλυ (υπηρέτρια να σου πετύχει!) το μόνο που είχε καταφέρει ήταν να καθυστερήσει τη μουστάρδα. Και μετά η κυρία Χολ προσδοκούσε να θέλει να μείνει ο καινούριος πελάτης! Γέμισε το δοχείο της μουστάρδας και αφού το τοποθέτησε μεγαλόπρεπα σε έναν δίσκο με μαύρες και χρυσές αποχρώσεις, το μετέφερε στο σαλονάκι.

Χτύπησε την πόρτα και μπήκε ευθύς αμέσως. Η κίνησή της έκανε τον επισκέπτη να μετακινηθεί στα γρήγορα, κι έτσι το μόνο που πρόλαβε να δει στιγμιαία η κυρία Χολ ήταν ένα άσπρο αντικείμενο που εξαφανίστηκε πίσω από το τραπέζι. Έμοιαζε σαν ο άνδρας να σήκωνε κάτι από το πάτωμα. Η κυρία Χολ απίθωσε με θόρυβο το δοχείο της μουστάρδας στο τραπέζι και κατόπιν παρατήρησε ότι το πανωφόρι και το καπέλο του άνδρα ήταν τώρα απλωμένα στην καρέκλα μπροστά από τη φωτιά, κι ένα ζευγάρι βρεγμένες μπότες απειλούσαν να σκουριάσουν το αστάλινο προστατευτικό του τζακιού. Θα αναλάμβανε αμέσως δράση. «Υποθέτω ότι μου επιτρέπετε να βάλω τα πράγματα να στεγνώσουν τώρα» είπε με μια φωνή που δεν σήκωνε αντίρρηση.

«Αφήστε το καπέλο» είπε ο επισκέπτης της με μια πνιχτή φωνή. Η κυρία Χολ στράφηκε και τον είδε να έχει υψώσει το κεφάλι και να την περιεργάζεται καθιστός.

Για μια στιγμή η γυναίκα τα έχασε τόσο, που δεν άρθρωσε λέξη.

Ο άνδρας κρατούσε ένα λευκό ύφασμα –ήταν μια πετσέτα που είχε μαζί του– μπροστά στο κάτω μέρος του προσώπου του, με τέτοιο τρόπο που το σαγόνι και το στόμα του ήταν εντελώς αθέατα, κι αυτός ήταν ο λόγος που η φωνή του ακούστηκε πνιχτή. Δεν ήταν όμως αυτό που έκανε την κυρία Χολ να τρομάξει, αλλά το γεγονός ότι όλο του το μέτωπο πάνω από τα γαλάζια γυαλιά του ήταν καλυμμένο από έναν λευκό επίδεσμο και άλλος ένας κάλυπτε τα αυτιά του, αφήνοντας ακάλυπτη μόνο τη ροζ σουβλερή μύτη, που εξακολουθούσε να έχει αυτό το γυαλιστερό, φωτεινό χρώμα όπως ακριβώς την είχε πρωτοδεί. Ο άνδρας φορούσε ένα σκούρο καφέ βελούδινο σακάκι με ένα ψηλό, μαύρο φοδραρισμένο κολάρο ανασηκωμένο μέχρι επάνω στον λαιμό του. Τα πυκνά μαύρα μαλλιά, όσα ξέφευγαν από τους σταυρωτούς επιδέσμους, σχημάτιζαν ουρίτσες και κερατάκια, προσδίδοντάς του την πιο παράξενη εμφάνιση που μπορούσε κάποιος να φανταστεί. Αυτό το μπανταρισμένο κεφάλι με την πνιχτή φωνή ήταν κάτι τόσο απροσδόκητο που για μια στιγμή η κυρία Χολ πάγωσε στη θέση της.

Ο άνδρας δεν μετακίνησε την πετσέτα, αλλά συνέχιζε να την κρατάει, όπως παρατηρούσε μόλις η κυρία Χολ, με ένα καφετί γαντοφορεμένο χέρι και την ατένιζε πίσω από τα ανεξιχνίαστα γαλάζια γυαλιά του. «Αφήστε το καπέλο» είπε και τα λόγια του ακούστηκαν ολοκάθαρα κάτω από το λευκό πανί.

Τα νεύρα της κυρίας Χολ άρχισαν να συνέρχονται από το σοκ. Τοποθέτησε ξανά το καπέλο πάνω στην καρέκλα δίπλα στη φωτιά. «Δεν ήξερα, κύριε, ότι...» ξεκίνησε να λέει, αλλά σταμάτησε ντροπιασμένη.

«Σας ευχαριστώ» της είπε ξερά, ενώ το βλέμμα του περιφερόταν από τη γυναίκα στην πόρτα και από την πόρτα στη γυναίκα.

«Θα φροντίσω αμέσως να στεγνώσουν καλά, κύριε» του είπε και παίρνοντας τα ρούχα βγήκε από το δωμάτιο. Καθώς περνούσε την πόρτα, έριξε μια ακόμα ματιά στο λευκοφασκισμένο κεφάλι και τα γαλάζια γυαλιά, η πετσέτα όμως βρισκόταν ακόμη μπροστά στο πρόσωπό του. Καθώς έκλεινε ξοπίσω της την πόρτα, την έπιασε ένα ελαφρύ ρίγος, ενώ το πρόσωπό της μαρτυρούσε έκπληξη και σαστιμάρα μαζί. «Κοίτα κάτι πράγματα!» ψιθύρισε. «Τώρα μάλιστα!» Μπήκε αθόρυβα στην κουζίνα και ήταν τόσο απορροφημένη που ούτε καν ρώτησε τη Μίλλυ τι ανακατωσούρα σκάρωνε πάλι.

Ο επισκέπτης κάθισε ακούγοντας τα βήματά της να σβήνουν. Έριξε μια ερευνητική ματιά στο παράθυρο προτού απομακρύνει την πετσέτα από το πρόσωπό του και μετά συνέχισε το φαγητό του. Έφαγε μια μπουκιά, κοίταξε καχύποπτα κατά το παράθυρο, έφαγε άλλη μια μπουκιά, κατόπιν σηκώθηκε και με την πετσέτα στο χέρι, διέσχισε το δωμάτιο και κατέβασε την περσίδα μέχρι το ύψος της λευκής μουσελίνας που έκρυβε το κάτω μέρος του τζαμιού. Το δωμάτιο βυθίστηκε στο μισοσκοτάδο. Μόνο τότε, ο άνδρας επέστρεψε στο τραπέζι και το γεύμα του καθησυχασμένος.

«Ο κακομοίρης έπαθε κάποιο ατύχημα ή έκανε εγχείριση ή κάτι τέτοιο» είπε η κυρία Χολ. «Τρομάρα που πήρα με εκείνους εκεί τους επιδέσμους!»

Συμπλήρωσε κι άλλα κάρβουνα, ξεδίπλωσε την απλώστρα και τέντωσε πάνω της το πανωφόρι του ταξιδιώτη. «Κι εκείνα τα πατομπούκαλα! Μα την πίστη μου, πιο πολύ με σκάφανδρο μοιάζει παρά με άνθρωπο!» Κρέμασε το κασκόλ του σε μια άκρη της απλώστρας. «Και να έχει κι εκείνο το μαντήλι μπροστά από το στόμα του όλη την ώρα. Και να βγαίνει η φωνή του μέσα από αυτό! ... Μπορεί και το στόμα του να είχε πληγές –ποιος ξέρει!»

Ξάφνου, έστρεψε το σώμα της σαν να θυμήθηκε μόλις. «Ποπό!» είπε ξεφεύγοντας από το θέμα. «Ακόμα δεν τελείωσες με τις πατάτες, Μίλλυ;»

Όταν η κυρία Χολ πήγε να μαζέψει τα πιατικά, η ιδέα της ότι και το στόμα του μάλλον είχε παραμορφωθεί από το ατύχημα, που υπέθετε ότι είχε πάθει ο ξένος, επιβεβαιώθηκε. Κι αυτό γιατί ναι μεν ο άνδρας κάπνιζε την πίπα του, όμως όση ώρα η κυρία Χολ ήταν στο δωμάτιο, εκείνος ούτε μια στιγμή δεν χαλάρωσε το μεταξωτό κασκόλ που είχε τυλιγμένο γύρω από την κάτω μεριά του προσώπου του για να βάλει την πίπα στο στόμα. Κι αυτό δεν οφειλόταν σε αφηρημάδα, αφού η γυναίκα τον έβλεπε που κοίταζε την πίπα καθώς σιγόκαιγε. Ο ξένος καθόταν στη γωνία με την πλάτη στην περσίδα του παράθυρου και πλέον, αφού είχε φάει, είχε πει κι είχε ζεστάνει τα κόκκαλά του, η ομιλία του ήταν λιγότερο επιθετική και κοφτή. Οι ανταύγειες της φωτιάς χάριζαν μια ροδαλή ζωντάνια στα μεγάλα του γυαλιά, κάτι που δεν συνέβαινε πρωτύτερα.

«Έχω κάποιες αποσκευές στον σταθμό του Μπράμπλερστ» είπε και ρώτησε την κυρία Χολ πώς μπορούσαν να του αποσταλούν. Οι πληροφορίες που του έδωσε τον έκαναν να κλίνει ευγενικά το κεφάλι. «Αύριο;» την ξαναρώτησε. «Δεν γίνεται συντομότερα;» και φάνηκε αρκετά απογοητευμένος όταν πήρε αρνητική απάντηση. Ήταν σίγουρη; Δεν υπήρχε κάποιος που να διαθέτει μια άμαξα για να πάει να τις φέρει;

Άλλο που δεν ήθελε η κυρία Χολ να πιάσει την κουβέντα. «Ο δρόμος που περνάει από τον λοφίσκο είναι απότομος, κύριε» του απάντησε στην ερώτησή του σχετικά με την άμαξα και βρίσκοντας ευκαιρία, συνέχισε: «Μια άμαξα αναποδογύρισε εκεί πέρα, θα είναι πάνω από χρόνο τώρα. Σκοτώθηκε ένας επιβάτης και ο οδηγός. Τα ατυχήματα δεν θέλουν παρά μια στιγμή για να συμβούν. Έτσι δεν είναι, κύριε;»

Ο επισκέπτης πάντως δεν έδειξε να παρασύρεται σε λογοδιάρροια. «Σωστά» είπε μέσα από το κασκόλ του, κοιτάζοντάς την ήρεμα πίσω από τα αδιαπέραστα γυαλιά του.

«Χρειάζεται χρόνο όμως για να γιάνουν, έτσι δεν είναι; ... Να, ο Τομ, ο γιος της αδερφής μου έκοψε το μπράτσο του με ένα δρεπάνι, όταν σκόνταψε πάνω του στο σταροχώραφο και ήταν –Παναγιά μου– τρεις μήνες που παιδευόταν, κύριε. Ούτε να το πιστέψει κανείς. Με έπιασε τρομάρα με τα δρεπάνια, κύριε».

«Το καταλαβαίνω απόλυτα» είπε ο επισκέπτης.

«Κάποια στιγμή φοβήθηκε πως έπρεπε να το εγχειρίσει –τόσο άσχημα ήταν, κύριε».

Ο επισκέπτης γέλασε απότομα, ένα γέλιο σαν γάβγισμα που έπνιξε στο στόμα του. «Αλήθεια;» είπε.

«Αλήθεια, κύριε. Και δεν θα γέλαγε κανένας, αν έπρεπε να τον περιποιείται όπως έκανα εγώ, μια και η αδελφή μου ήταν απασχολημένη να φροντίζει τα μικρότερα παιδιά της. Είχα να λύσω και να δέσω τόσους επιδέσμους... Οπότε, αν μου επιτρέπετε, κύριε...»

«Θα μου φέρετε μερικά σπέρτα;» είπε απότομα ο επισκέπτης. «Η πίπα μου έσβησε».

Της κυρίας Χολ τής κόπηκε η φόρα αμέσως. Και το βρήκε σαφώς αναίδεια από μέρους του, ενώ μόλις του είχε εξιστορήσει όλα όσα είχε κάνει για τον ανιψιό της. Για μια στιγμή έμεινε να τον κοιτάζει με ανοιχτό το στόμα, θυμήθηκε όμως τις δύο χρυσές λίρες και τράβηξε να φέρει τα σπέρτα.

«Ευχαριστώ» της είπε λακωνικά όταν του τα άφησε στο τραπέζι και στρέφοντάς της την πλάτη, ξανάπιασε να κοιτάζει έξω από το παράθυρο. Ήταν μια στάση ολότελα απογοητευτική. Προφανώς ήταν ευαίσθητος στο θέμα των εγχειρήσεων και των επιδέσμων. Κι έτσι, της κυρίας Χολ δεν της “επιπράπηκε” να μιλήσει, τελικά. Ο περιφρονητικός του τρόπος πάντως την εκνεύρισε, και εκείνο το απόγευμα ξέσπασε τα νεύρα της στη Μίλλυ.

Ο επισκέπτης έμεινε στο σαλονάκι μέχρι τις τέσσερις η ώρα, χωρίς να δώσει ευκαιρία στον οποιονδήποτε να διακόψει την απομόνωσή του. Τον περισσότερο χρόνο τον πέρασε ακίνητος. Φαινόταν σαν να καθόταν στο σκοτάδι που όλο και πύκνωνε καπνίζοντας την πίπα του δίπλα στη φωτιά – ίσως και να λαγοκοιμόταν.

Μια δυο φορές, αν κάποιος έστηνε αυτί, ίσως τον άκουγε να ανασκαλεύει τα κάρβουνα, ενώ για περίπου πέντε λεπτά ήταν αισθητό ότι βημάτιζε πάνω κάτω στο δωμάτιο. Φαινόταν σαν να μιλούσε μοναχός του. Κατόπιν, ακούστηκε η πολυθρόνα να τρίζει καθώς καθόταν ξανά.

2. ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΕΝΤΥ ΧΕΝΦΡΙ

Στις τέσσερις η ώρα, όταν είχε σκοτεινιάσει σχεδόν, και η κυρία Χολ προσπαθούσε να βρει το θάρρος να πάει να ρωτήσει τον επισκέπτη αν θα ήθελε λίγο τσάι, ο Τέντυ Χένφρι, ο ρολογάς, έκανε την εμφάνισή του στο μπαρ. «Να πάρει! Κυρία Χολ» είπε «τι παλιόκαιρος αν δεν έχεις γερές μπότες!» Έξω, το χιόνι έπεφτε όλο και πιο πυκνό.

Η κυρία Χολ συμφώνησε και τότε παρατήρησε ότι είχε φέρει μαζί του την τσάντα του. «Μια και είστε εδώ, κύριε Τέντυ» του είπε «θα μου κάνετε χάρη να ρίξετε μια ματιά στο παλιό ρολόι στο σαλονάκι. Μια χαρά δουλεύει και μια χαρά χτυπάει. Ο ωροδείκτης όμως είναι κολλημένος στις έξι».

Και οδηγώντας τον ρολογά, κατευθύνθηκε προς το σαλονάκι, χτύπησε και μπήκε. Με το που άνοιξε την πόρτα, είδε ότι ο επισκέπτης της ήταν καθισμένος στην πολυθρόνα μπροστά στη φωτιά, μάλλον λαγοκοιμόταν, και το μπανταρισμένο του κεφάλι έγερνε στο πλάι. Το μόνο φως στο δωμάτιο ήταν το λιγοστό που έμπαινε από την ανοιχτή πόρτα και οι αναλαμπές του τζακιού, που έκαναν τα μάτια του επισκέπτη να φωτίζονται σαν τους σηματοδότες ενός τρένου, άφηναν όμως το υπόλοιπο πρόσωπό του στο σκοτάδι. Η όραση της κυρίας Χολ ήταν θαμπή, τα έβλεπε όλα σαν ακαθόριστες σκιές, ίσως γιατί μόλις είχε ανάψει τη λάμπα του μπαρ και τα μάτια της ήταν ζαλισμένα. Μα για μια στιγμή τής φάνηκε πως ο άνδρας είχε ένα πελώριο ορθάνοιχτο στόμα –ένα

απίστευτα αχανές στόμα που κατάπινε όλο το κάτω μέρος του προσώπου του. Μα ήταν απλά μια στιγμιαία εντύπωση που δημιουργούσαν το μπανταρισμένο κεφάλι, τα τερατώδη μάτια με τα πατομπούκαλα κι εκείνο τα ατελείωτο χάσμα από κάτω. Μετά, ο άνδρας κινήθηκε, ανακάθισε και σήκωσε το χέρι. Η κυρία Χολ άνοιξε διάπλατα την πόρτα και καθώς το δωμάτιο φωτίστηκε περισσότερο, διέκρινε τον επισκέπτη καθαρότερα. Έκρυβε το πρόσωπο με το κασκόλ του, όπως τον είχε δει να κάνει πρωτύερα με την πετσέτα του φαγητού. Ως φαίνεται, οι σκιές την είχαν ξεγελάσει.

«Κύριε, θα σας πείραζε να έρθει αυτός ο άνδρας να ρίξει μια ματιά στο ρολόι;» είπε, ενώ συνερχόταν από το στιγμιαίο της ξάφνιασμα.

«Να ρίξει μια ματιά στο ρολόι;» τη ρώτησε νυσταγμένα μιλώντας με το χέρι μπροστά στο στόμα, κι έπειτα, σαν να είχε ξυπνήσει για τα καλά, πρόσθεσε: «Φυσικά».

Η κυρία Χολ τράβηξε να φέρει μια λάμπα, κι ο επισκέπτης σηκώθηκε και τεντώθηκε. Κι ύστερα, το δωμάτιο φωτίστηκε, κι ο κύριος Τέντυ Χένφρι, που μόλις έμπαινε, ήρθε αντιμέτωπος με τον φασκιωμένο άντρα. Κι όπως λέει, “έμεινε άναυδος”.

«Καλησπέρα» είπε ο ξένος, παρατηρώντας τον –όπως λέει ο κύριος Χένφρι– ζωηρά πίσω από τα σκούρα γυαλιά του, “σαν να ήταν αστακός”.

«Ελπίζω να μη σας ενοχλώ» είπε ο κύριος Χένφρι.

«Καθόλου» είπε ο ξένος. «Αν και, όπως αντιλαμβάνομαι, αυτό το δωμάτιο προορίζεται για προσωπική μου χρήση». Αυτό το τελευταίο το είπε στρέφοντας προς το μέρος της κυρίας Χολ.

«Είχα την εντύπωση, κύριε, ότι θα προτιμούσατε να επιδιορθωθεί...» είπε η κυρία Χολ.

«Βεβαίως, βεβαίως» είπε ο ξένος. «Κατά κανόνα όμως, θα προτιμούσα να παραμείνω μόνος και ανενόχλητος». Βλέποντας τον κύριο Χένφρι να στέκεται διστακτικός, συμπλήρωσε: «Χαίρομαι όμως που φέρατε να κοιτάξουν το ρολόι. Πολύ χαίρομαι».

Ο κύριος Χένφρι το είχε σκοπό να ζητήσει συγγνώμη και να αποχωρήσει, η προσδοκία όμως του ξένου τον καθησύχασε.

Ο ξένος στράφηκε με την πλάτη στο τζάκι και τα χέρια πίσω από την πλάτη. «Κι αμέσως μετά την επιδιόρθωση του ρολογιού, νομίζω ότι θα έπινα ευχαρίστως ένα τσάι. Αφού τελειώσει η επιδιόρθωση» τόνισε.

Η κυρία Χολ ετοιμαζόταν να βγει από το δωμάτιο –δεν είχε διάθεση για κουβέντα αυτή τη φορά, γιατί δεν ήθελε να δεχτεί άλλες προσβολές παρουσία του κυρίου Χένφρι–, όταν ο επισκέπτης της τη ρώτησε αν είχε κανονίσει για τα κιβώτιά του στο Μπράμπλερστ. Του απάντησε ότι είχε αναφέρει το θέμα στον ταχυδρόμο και ότι ο αγωγιάτης θα μπορούσε να τα φέρει την επαύριον. «Είστε σίγουρη ότι είναι το συντομότερο δυνατόν;» τη ρώτησε.

Η κυρία Χολ βεβαίωσε ψυχρά ότι ήταν σίγουρη.

«Σας οφείλω μια εξήγηση» πρόσθεσε ο ξένος. «Κάτι που ήμουν καταβεβλημένος από την κούραση και το κρύο για να το κάνω νωρίτερα. Είμαι πειραματικός ερευνητής».

«Τι μου λέτε!» έκανε η κυρία Χολ, φανερά εντυπωσιασμένη.

«Και οι αποσκευές μου περιέχουν εξοπλισμό και εφόδια».

«Πολύ χρήσιμα όλα αυτά, πράγματι, κύριε» είπε η κυρία Χολ.

«Και φυσικά ανυπομονώ να συνεχίσω τις έρευνές μου».

«Φυσικά, κύριε».

«Ο λόγος που ήρθα στο Άιπινκ» συνέχισε κάπως επιτηδευμένα «ήταν ...μια επιθυμία απομόνωσης. Δεν επιθυμώ να με ενοχλούν όσο εργάζομαι. Επιπροσθέτως, ένα ατύχημα...»

«Το φαντάστηκα» μονολόγησε η κυρία Χολ.

«...κάνει απαραίτητη μια μορφή απομόνωσης. Τα μάτια μου –μερικές φορές είναι τόσο ασθενικά και κουρασμένα που πρέπει να κάτσω στο σκοτάδι επί ώρες. Να απομονωθώ. Πότε πότε, σίγουρα όχι προς το παρόν. Σε κάτι τέτοιες στιγμές και η παραμικρή διακοπή, η είσοδος ενός ξένου στο δωμάτιο, είναι πηγή εξουθενωτικής ενόχλησης –καλό είναι όλα αυτά να γίνουν κατανοητά».

«Φυσικά, κύριε» είπε η κυρία Χολ. «Επιτρέψτε μου το θάρρος να ρωτήσω...»

«Δεν έχω κάτι άλλο να πω» τη διέκοψε ο ξένος, με μια ακαταμάχητη οριστικότητα στη φωνή του. Η κυρία Χολ έβαλε στην άκρη την ερώτηση και τη συμπόνια της για μια άλλη καλύτερη ευκαιρία.

Με το που έφυγε από το δωμάτιο η κυρία Χολ, ο ξένος παρέμεινε στην ίδια θέση μπροστά από το τζάκι, παρακολουθώντας, όπως το θέτει ο κύριος Χένφρι, την επιδιόρθωση του ρολογιού. Ο κύριος Χένφρι, όχι μόνο αποσυναρμολόγησε τους δείκτες και το πρόσωπο του ρολογιού, αλλά αφαίρεσε και τον μηχανισμό, προσπαθώντας να εργαστεί όσο πιο αργά, αθόρυβα και ταπεινά του ήταν δυνατόν. Δούλευε κοντά στη λάμπα, και το πράσινο καπέλο της έριχνε ένα αστραφτερό φως στα χέρια του, στο περίβλημα και τον μηχανισμό του ρολογιού, αφήνοντας το υπόλοιπο δωμάτιο στη σκιά. Όταν ύψωσε το βλέμμα του, τα μάτια του έβλεπαν πολύχρωμα μυγάκια. Από τη φύση του περιέργος, ο κύριος Χένφρι είχε αποσυναρμολογήσει αχρείαστα το ρολόι, μόνο και μόνο για να καθυστερήσει την αναχώρησή του και ίσως να πιάσει κουβέντα με τον ξένο. Ο ξένος όμως έστεκε εκεί, ακίνητος και σιωπηλός. Τόσο ακίνητος ήταν που δημιούργησε μια νευρική στον κύριο Χένφρι. Γιατί ο κύριος Χένφρι ένιωσε πως ήταν ολομόναχος μέσα στο δωμάτιο, και καθώς σήκωσε το βλέμμα, είδε μπροστά του μια θαμπή γκριζούρα, μα δεν ήταν παρά το φασκιωμένο κεφάλι και οι τεράστιοι γαλάζιοι φακοί που τον κοιτούσαν επίμονα εκλύοντας μια πρασινωπή πάχνη. Τόσο αποσυντονίστηκε, που για ένα λεπτό είχαν απομείνει να κοιτάζονται ανέκφραστα μεταξύ τους. Μετά, ο κύριος Χένφρι αποτράβηξε το βλέμμα του γυρίζοντας στη δουλειά του. Τι άβολη κατάσταση! Κάτι έπρεπε να ειπωθεί. Να παρατηρούσε άραγε ότι ο καιρός ήταν πολύ ψυχρός για αυτή την εποχή του χρόνου;

Σήκωσε το βλέμμα σαν να ήθελε να βρει τον στόχο του με αυτή τη λεκτική εισαγωγή. «Ο καιρός...» ξεκίνησε να λέει.

«Γιατί δεν τελειώνετε τη δουλειά σας να φύγετε;» είπε η πετρωμένη φιγούρα, εμφανώς σε κατάσταση οργής που μετά βίας συγκρατούσε. «Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να επισκευάσετε το σημείο του άξονα που ακουμπάει ο ωροδείκτης. Κι εσείς απλά αερολογείτε...»

«Βεβαίως, κύριε –μια στιγμούλα ακόμα θα κάνω. Δεν το αντιλήφθηκα...» και ο κύριος Χένφρι τελείωσε τη δουλειά του και αποχώρησε.

Αποχώρησε όμως νιώθοντας ιδιαίτερα ενοχλημένος. «Να πάρει!» μονολόγησε ο κύριος Χένφρι, καθώς βάδιζε με αργά βήματα στο χιόνι που έλιωνε. «Σίγουρα ένα ρολόι χρειάζεται την επισκευή του κάπου κάπου».

Και λίγο μετά: «Δεν μπορούμε να σε κοιτάξουμε; Τι μας λες!»

Και ακόμα πιο μετά: «Μάλλον όχι. Αν σε γύρευε η αστυνομία, πιο φασκιωμένος δεν γινόταν να είσαι».

Στη γωνία του Γκλίσον, είδε τον Χολ, που είχε πρόσφατα παντρευτεί την οικοδέσποινα του ξένου στο πανδοχείο “Άμαξα και Άλογα” και που τώρα εκτελούσε τις μεταφορές του Άιπινκ προς τη διασταύρωση του Σίντερμπριτζ όταν περιστασιακά υπήρχε ανάγκη, να έρχεται προς το μέρος του καθώς επέστρεφε από τη διαδρομή του. Ο Χολ εμφανέστατα είχε “κάνει μια στάση” στο Σίντερμπριτζ, κατά πώς έδειχνε ο τρόπος που οδηγούσε την άμαξα. «Τι χαμπάρια, Τέντυ;» του είπε καθώς περνούσε.

«Θρονιάστηκε ένας αλλόκοτος σπίτι σου!» είπε ο Τέντυ.

Ο Χολ έκανε μια στάση για λόγους κοινωνικής αβρότητας. «Τι πάει να πει αυτό;»

«Θρονιάστηκε ένας αλλόκοτος στην “Άμαξα και Άλογα” είπε ο Τέντυ. «Βοήθειά σου!»

Κι έπιασε να κάνει στον Χολ μια ολοζώντανη περιγραφή του αποκρουστικού πελάτη. «Σαν να μοιάζει κάπως με μεταμφίεση, δε σου φαίνεται; Από μέρους μου, θα ήθελα να βλέπω το πρόσωπο κάποιου αν ήταν να τον βάλω στο σπίτι μου» είπε ο Χένφρι. «Οι γυναίκες όμως είναι τόσο ευκολόπιστες όταν πρόκειται για ξένους. Έπιασε δωμάτιο κι ούτε το όνομά του δεν έδωσε, Χολ».

«Μη μου πεις!» έκανε ο Χολ, που ήταν κομματάκι νωθρός στην αντίληψη.

«Ναι» είπε ο Τέντυ. «Το έπιασε με τη βδομάδα. Ό,τι λογής και να είναι, δεν μπορείς να τον ξεφορτωθείς σαν δεν περάσει η βδομάδα. Κι έχει να περιμένει ένα σωρό αποσκευές αύριο, έτσι λέει. Ας ελπίσουμε πως δεν θα έχουν πέτρες τα μπαγκάζια του, Χολ».

Αφηγήθηκε στον Χολ πώς ένας ξένος είχε τουμπάρει τη θεία του στο Χέιστινκς παρουσιάζοντάς της ένα άδειο ταξιδιωτικό μπουλού. Γενικά κίνησε μια κάποια καχυποψία στον Χολ. «Άντε, σήκω, γριούλα μου!» είπε στο άλογο. «Μάλλον πρέπει να κανονίσω το θέμα».

Ο Τέντυ συνέχισε τον δρόμο του με τη συνείδησή του φανερά ανακουφισμένη.

Αντί να “κανονίσει το θέμα”, πάντως, με το που επέστρεψε, ο Χολ έφαγε κατσάδα από τη γυναίκα του για τον χρόνο που ξόδεψε στο Σίντερμπριτζ, και η ήπια ερευνητική του διάθεση έτυχε κοφτών και άσχετων απαντήσεων. Όμως, ο σπόρος της καχυποψίας που είχε φυτέψει ο Τέντυ βλάστησε στο μυαλό του κυρίου Χολ παρά την αποτρεπτική συμπεριφορά της κυρίας Χολ. «Δεν τα ξέρεις όλα, γυναίκα» της είπε, αποφασισμένος να εξακριβώσει καλύτερα την προσωπικότητα του πελάτη του στην πρώτη ευκαιρία. Κι αφού ο ξένος έπεσε για ύπνο, γύρω στις εννέα και μισή, ο κύριος Χολ όρμησε στο σαλονάκι και κοίταξε με πολύ εξεταστικό ύφος την επίπλωση της γυναίκας του, μόνο και μόνο για να δείξει ότι ο ξένος δεν ήταν αφέντης εκεί μέσα, και μελέτησε εξονυχιστικά και με κάτι σαν περιφρόνηση ένα χαρτί με μαθηματικούς υπολογισμούς που είχε αφήσει ο ξένος. Και προτού πέσει για ύπνο, έδωσε οδηγίες στη γυναίκα του να κοιτάξει προσεκτικά τις αποσκευές του ξένου όταν θα έφταναν την επόμενη μέρα.

«Να κοιτάς τις δουλειές σου, Χολ» είπε η κυρία Χολ «κι εγώ θα κοιτάω τις δικές μου».

Αφορμή έψαχνε να ξεσπάσει στον Χολ, γιατί ο ξένος ήταν ένας ασυνήθιστα παράξενος ξένος, και το μυαλό της δεν είχε καθησυχάσει στο ελάχιστο από τις αμφιβολίες. Στη μέση της νύχτας πετάχτηκε από τον ύπνο της ξυπνώντας από τρομερά όνειρα: τεράστια λευκά κεφάλια σαν γογγύλια να την καταδιώκουν, κεφάλια που εξείχαν από ασαφείς λαιμούς, κεφάλια με χαώδη μαύρα μάτια. Ήταν όμως γυναίκα με σύνεση, γι' αυτό και υπέταξε τον τρόμο της, άλλαξε πλευρό και κοιμήθηκε ξανά.

3. ΟΙ ΧΙΛΙΕΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΦΙΑΛΕΣ

ΙΕτσι, στις είκοσι εννέα Φεβρουαρίου, πάνω που άρχιζε να λιώνει το χιόνι, αυτό το ξεχωριστό άτομο έπεσε από το πουθενά στο χωριό του Άιπινκ. Την επόμενη μέρα οι αποσκευές του κατέφθασαν μέσα στο λασπόχιονο –και τι αξιομνημόνευτες αποσκευές που ήταν! Βέβαια υπήρχαν δυο μπαούλα, από το είδος που ένας συνετός άνθρωπος είχε ανάγκη, επιπροσθέτως όμως υπήρχε ένα κιβώτιο με βιβλία –μεγάλα χοντρά βιβλία, κάποια από αυτά ήταν γεμάτα ακατανόητα γραψίματα– και καμιά δωδεκάδα, ίσως και παραπάνω, κασόνια, κιβώτια και θήκες, που περιείχαν αντικείμενα συσκευασμένα σε άχυρο, έτσι του φάνηκε του κυρίου Χολ καθώς πιλάτευε με μια κάποια περιέργεια το άχυρο –γυάλινες φιάλες. Ο ξένος, φασκιωμένος με καπέλο, παλτό, γάντια και κασκόλ, βγήκε ανυπόμονα για να ανταμώσει το κάρο του Φίαρενσαϊντ, ενώ ο Χολ αντάλλαξε κουτσομπολιά, προεόρτια της μεταφοράς των αποσκευών. Ο ξένος βγήκε χωρίς να προσέξει το σκυλί του Φίαρενσαϊντ, το οποίο μύριζε κατά την προσφιλή του συνήθεια τα πόδια του Χολ. «Τελειώνετε με τα κιβώτια» είπε ο ξένος. «Αρκετά περίμενα».

Και άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλιά με κατεύθυνση την πίσω μεριά του κάρου και την πρόθεση να πιάσει το μικρότερο κασόνι.

Όμως, με το που τον είδε το σκυλί του Φίαρενσαϊντ, του ορθώθηκαν οι τρίχες κι άρχισε να γρυλίζει έξαλλα. Καθώς ο ξένος κατέβαινε με φόρα τα

σκαλιά, το σκυλί έδωσε έναν παρορμητικό σάλτο κι όρμησε κατευθείαν στο χέρι του. «Κάντο καλά!» φώναξε ο Χολ, αναπηδώντας προς τα πίσω, γιατί δεν ήταν και κανένας ήρωας όταν είχε να αντιμετωπίσει σκυλιά, και ο Φίαρενσαϊντ ούρλιαξε: «Κάτω!» κι έπιασε το μαστίγιό του.

Είδαν ότι τα δόντια του σκυλιού είχαν αφήσει το χέρι, άκουσαν μια κλωτσιά, παρακολούθησαν το σκυλί να εκτελεί ένα πλευρικό άλμα και να προσγειώνεται στα σκέλια του ξένου και άκουσαν το σκίσιμο του παντελονιού του. Αμέσως η λεπτή άκρη του μαστιγίου του Φίαρενσαϊντ έφτασε το σκυλί, κι αυτό, κλαψουρίζοντας απογοητευμένο, λούφαξε στους τροχούς του κάρου. Όλα αυτά δεν πήραν παρά μισό λεπτό. Δεν άκουγες κουβέντες, μόνο φώναζαν όλοι μαζί. Ο ξένος έριξε μια γρήγορη ματιά στο ξεσκισμένο του γάντι και στο πόδι του, για μια στιγμή έδειξε ότι θα έσκυβε να το επιθεωρήσει, τελικά όμως έκανε στροφή και ανεβαίνοντας βιαστικά τα σκαλιά, μπήκε στο πανδοχείο. Τον άκουσαν να διασχίζει τον διάδρομο και να ανεβαίνει τη γυμνή από χαλί σκάλα που έβγαζε στην κάμαρά του.

«Βρωμιάρη!» είπε ο Φίαρενσαϊντ πηδώντας από το κάρο με το μαστίγιο στο χέρι, ενώ το σκυλί τον παρατηρούσε πίσω από τον τροχό. «Το καλό που σου θέλω, έλα εδώ!»

Ο Χολ είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό. «Τον δάγκωσε. Καλύτερα να πάω να δω τι γίνεται» είπε και κίνησε με γοργό βήμα στο κατόπι του ξένου. Στον διάδρομο συνάντησε την κυρία Χολ. «Το σκυλί του αγωγιάτη τον δάγκωσε» της είπε.

Πήγε κατευθείαν επάνω και, μια και βρήκε την πόρτα του ξένου μισάνοιχτη, την έσπρωξε και μπήκε στο δωμάτιο χωρίς να τηρήσει το εθιμοτυπικό, παρακινούμενος από συμπόνια.

Οι περσίδες ήταν κατεβασμένες και το δωμάτιο σκοτεινιασμένο. Ο κύριος Χολ είδε φευγαλέα κάτι πολύ ιδιαίτερο, κάτι που έμοιαζε με ένα μπράτσο χωρίς παλάμη να κυματίζει προς το μέρος του και ένα πρόσωπο που το αποτελούσαν τρία αόριστα λευκά σημάδια, σαν χλωμό λουλούδι. Ξαφνικά, κάτι τον χτύπησε βίαια στο στήθος, τον έσπρωξε προς τα πίσω και η πόρτα έκλεισε στο πρόσωπό του και το κλειδί γύρισε στην κλειδαριά. Έγιναν όλα τόσο

απότομα που δεν του έμεινε χρόνος να καταλάβει τι είχε συμβεί ακριβώς. Ένα φτεροκόπημα ακαθόριστων σχημάτων, ένα χτύπημα, ένα τράνταγμα. Και να που στεκόταν στο σκοτεινό στενόχωρο πλατύσκαλο να αναρωτιέται τι να ήταν αυτό που είχε δει.

Λίγα λεπτά αργότερα, πήγε να συναντήσει τη μικρή ομάδα ανθρώπων που είχε σχηματιστεί έξω από το “Άμαξα και Άλογα”. Από τη μία ο Φίαρενσαϊντ διηγούταν για δεύτερη φορά το περιστατικό. Από την άλλη η κυρία Χολ έλεγε ότι το σκυλί του δεν είχε καμιά δουλειά να δαγκώνει τους πελάτες της. Ανάμεσά τους, να και ο Χάξτερ, που είχε το γενικό εμπόριο πιο πάνω στον δρόμο, με ύφος ανακριτή. Και ο Σάντυ Γουάτζερς από το σιδεράδικο, με ύφος δικαστή. Και παραδίπλα γυναίκες και παιδιά, να λέει ο καθένας το κοντό και το μακρύ του: «Εγώ ξέρω πως δεν θα άφηνα να με δαγκώσει», «Δεν είναι σωστά πράγματα να έχεις τέτοια σκυλιά», «Γιατί να τον δαγκώσει;» και πάει λέγοντας.

Ο κύριος Χολ, καθώς τους κοιτούσε και τους άκουγε από τα σκαλοπάτια, το έβρισκε απίστευτο ότι είχε δει ένα τόσο αξιοσημείωτο συμβάν στον επάνω όροφο. Κι από την άλλη, το λεξιλόγιό του ήταν πολύ περιορισμένο ώστε να εκφράσει τις εντυπώσεις του.

«Δε χρειάζεται βοήθεια, λέει» ήταν η απάντηση που έδωσε στη σχετική ερώτηση της γυναίκας του. «Καλύτερα να πάρουμε μέσα τα μπαγκάζια του».

«Θα έπρεπε να το καυτηριάσει άμεσα» είπε ο κύριος Χάξτερ «ειδικά αν έχει φλεγμονή».

«Εγώ θα το τουφέκαγα, αυτό θα έκανα» είπε μια κυρία από την ομάδα.

Ξαφνικά, το σκυλί άρχισε να γρυλίζει ξανά.

«Εμπρός! Βιαστείτε!» φώναξε μια αγριεμένη φωνή από την είσοδο του πανδοχείου. Εκεί ήταν που στεκόταν ο φασκιωμένος ξένος με το κολάρο του σηκωμένο και το γείσο του καπέλου του κατεβασμένο. «Όσο γρηγορότερα κουβαλήσετε τα πράγματα, τόσο περισσότερο θα με ευχαριστήσετε». Κάποιος ανώνυμος περαστικός είπε πως ο ξένος είχε αλλάξει παντελόνι και γάντια.

«Λαβωθήκατε, κύριε;» είπε ο Φίαρενσαϊντ «Λυπάμαι που το σκυλί...»

«Ούτε τόσο δα» απάντησε ο ξένος. «Ούτε μια αμυχή στο δέρμα. Βιαστείτε με τις αποσκευές!»

Και μετά βλαστήμησε μέσα από τα δόντια του, αυτό επιβεβαιώνει ο κύριος Χολ.

Αμέσως μόλις το πρώτο κιβώτιο μεταφέρθηκε, σύμφωνα με τις οδηγίες του ξένου, στο σαλονάκι, αυτός το άνοιξε ανυπόμονα και άρχισε να ξεπακετάρει σκορπίζοντας το άχυρο, χωρίς να δίνει την παραμικρή σημασία στο χαλί της κυρίας Χολ. Κι από μέσα άρχισε να βγάζει φιάλες –μικρές στρουμπουλές φιάλες γεμάτες σκόνες, μικρές και λεπτές φιάλες που περιείχαν χρωματιστά και διαυγή υγρά, φιάλες με αυλακώσεις που είχαν την ετικέτα “Δηλητήριο”, φιάλες με στρογγυλό σώμα και λεπτεπίλεπτο λαιμό, μεγάλες φιάλες από πρασινωπό γυαλί, μεγάλες φιάλες από διάφανο γυαλί, φιάλες με γυάλινα πώματα και ημιδιάφανες ετικέτες, φιάλες με λεπτούς φελλούς, φιάλες με βουλώματα, με ξύλινα καπάκια, φιάλες κρασιού, επιτραπέζιες φιάλες λαδιού– και να τις τοποθετεί στη σειρά πάνω στη σιφονιέρα, στο γείσο του τζακιού, στο τραπέζι κάτω από το παράθυρο, στο πάτωμα, στα ράφια της βιβλιοθήκης –παντού. Το φαρμακείο στο Μπράμπλχερστ δεν μπορούσε να καυχηθεί ότι διέθετε ούτε τις μισές από αυτές. Τι θέαμα κι εκείνο! Τα κιβώτια, το ένα μετά το άλλο, γεννούσαν φιάλες, ώσπου άδειασαν και τα έξι, και το άχυρο είχε φτάσει μέχρι ψηλά στο τραπέζι. Τα μόνα άλλα αντικείμενα που βγήκαν από αυτά τα κιβώτια πέρα από τις φιάλες ήταν δοκιμαστικοί σωλήνες και μια προσεκτικά πακεταρισμένη ζυγαριά.

Με το που άδειασε τα κιβώτια, ο ξένος πήγε κατευθείαν στο παράθυρο κι έπιασε δουλειά, χωρίς διόλου να νοιαστεί για το σκουπιδαριό που είχε δημιουργήσει με το πεταμένο άχυρο, τη φωτιά που είχε σβήσει στο τζάκι, το κιβώτιο με τα βιβλία που βρισκόταν έξω, τα μπαούλα και τις άλλες αποσκευές που είχαν κουβαληθεί στον επάνω όροφο.

Όταν η κυρία Χολ τού έφερε το γεύμα του, ήταν ήδη τόσο απορροφημένος από τη δουλειά του –έσταζε μικρές ποσότητες υγρών από τις φιάλες στους δοκιμαστικούς σωλήνες– που δεν την άκουσε παρά μόνο όταν εκείνη παραμέρισε τον όγκο του άχυρου για να τοποθετήσει τον δίσκο του φαγητού στο τραπέζι, κάπως επιδεικτικά, σαν για να επισημάνει την κατάσταση στην

οποία βρισκόταν το πάτωμα. Τότε μόνο ο ξένος μισοέστρεψε το κεφάλι κι αμέσως ξαναγύρισε στη δουλειά του. Πάντως η κυρία Χολ είδε ότι είχε βγάλει τα γυαλιά του, αφού αυτά ήταν δίπλα του στο τραπέζι. Της φάνηκε ότι οι κόχες των ματιών του ήταν υπερβολικά βαθιές. Ο ξένος φόρεσε ξανά τα γυαλιά του, στράφηκε και την κοίταξε. Η κυρία Χολ ήταν έτοιμη να παραπνευθεί για το άχυρο στο πάτωμα, εκείνος όμως την πρόλαβε.

«Θα επιθυμούσα να μην μπαίνατε χωρίς να χτυπήσετε την πόρτα» είπε με το ύφος της αφύσικης αγανάκτησης που τον χαρακτήριζε.

«Χτύπησα, προφανώς όμως...»

«Ίσως και να το κάνατε. Στις έρευνές μου όμως –τις πολύ επείγουσες και αναγκαίες έρευνές μου– η παραμικρή ενόχληση, ο θόρυβος μιας πόρτας –θα πρέπει να σας ζητήσω...»

«Φυσικά, κύριε. Μπορείτε να κλειδώσετε αν νιώθετε έτσι, όποια ώρα θέλετε, να το ξέρετε».

«Πολύ καλή ιδέα» είπε ο ξένος.

«Αυτό το άχερο, κύριε, αν μου επιτρέπετε την αυθάδεια της παρατήρησης...»

«Μη μπαίνατε στον κόπο. Αν σας ενοχλεί το άχυρο, χρεώστε το στον λογαριασμό μου». Και κάτι μουρμούρισε –λέξεις που σε έβαζαν σε υποψία ότι ήταν βρισιές.

Ήταν τόσο παράξενος έτσι όπως στεκόταν εκεί πέρα, τόσο επιθετικός και εκρηκτικός, με τη φιάλη στο ένα χέρι και τον δοκιμαστικό σωλήνα στο άλλο, που η κυρία Χολ θορυβήθηκε πολύ. Ήταν όμως μια ανένδοτη γυναίκα. «Σε αυτή την περίπτωση, κύριε, θα ήθελα να ξέρω ποια τιμή θεωρείτε...»

«Ένα σελίνι –προσθέστε ένα σελίνι. Αρκετό δεν είναι;»

«Ας γίνει έτσι» είπε η κυρία Χολ πιάνοντας το τραπεζομάντηλο για να το στρώσει στο τραπέζι. «Εφόσον αυτό σας ικανοποιεί...»

Ο ξένος στράφηκε και κάθισε στο τραπέζι γυρίζοντάς της την πλάτη.

Όλο το απόγευμα δούλεψε με την πόρτα κλειδωμένη και, όπως επιβεβαιώνει η κυρία Χολ, τον περισσότερο χρόνο σε απόλυτη ησυχία. Κάποια στιγμή όμως

ακούστηκε τράνταγμα και ήχος από φιάλες που συγκρούονταν μεταξύ τους σαν κάποιος ή κάτι να είχε χτυπήσει το τραπέζι, το θρυμματίσμα μιας φιάλης που εκτοξεύτηκε βίαια, και μετά ένας γοργός βηματισμός από τη μια στην άλλη άκρη του δωματίου. Φοβούμενη "ότι κάτι συνέβαινε", πλησίασε κι έστησε αυτί, μην μπαίνοντας στον κόπο να χτυπήσει την πόρτα.

«Δεν γίνεται να συνεχίσω» παραληρούσε ο ξένος. «Δεν γίνεται. Τριακόσιες χιλιάδες, τετρακόσιες χιλιάδες! Τέτοια πληθώρα! Ξεγελάστηκα! Μπορεί να μου πάρει και όλη μου τη ζωή! Υπομονή! Υπομονή, μα την αλήθεια!... Ανόητε! Ανόητε!»

Ακούστηκε ήχος από παπουτσόπροκες στο μπαρ, και η κυρία Χολ αναγκάστηκε απρόθυμα να χάσει τον υπόλοιπο μονόλογο. Όταν επέστρεψε, το δωμάτιο ήταν και πάλι βυθισμένο στη σιωπή, πέρα από το αδύναμο τρίξιμο της καρέκλας του ξένου και το σποραδικό κουδούνισμα μιας φιάλης. Ο μονόλογος είχε τελειώσει και ο ξένος είχε ξαναπιάσει τη δουλειά του.

Όταν του πήγε το τσάι του, είδε σπασμένα γυαλιά στη γωνία του δωματίου κάτω από τον κούλο καθρέφτη και έναν χρυσαφί λεκέ που είχε σκουπιστεί τσαπατσούλικά. Του επισήμανε τις ζημιές.

«Χρεώστε τις στον λογαριασμό μου» γάβγισε ο επισκέπτης. «Για όνομα του Θεού, μη με απασχολείτε. Αν έχει γίνει κάποια ζημιά, χρεώστε τη στον λογαριασμό» και συνέχισε να τσεκάρει μια λίστα στις σημειώσεις που είχε μπροστά του.

«Θα σας πω κάτι» είπε ο Φίαρενσαϊντ, με μυστηριώδες ύφος. Ήταν αργά το απόγευμα, και βρίσκονταν στη μικρή μπυραρία του Άιπινκ Χάνγκερ.

«Λοιπόν;» είπε ο Τέντυ Χένφρι.

«Αυτός ο τύπος που λες, αυτός που δάγκωσε ο σκύλος μου. Λοιπόν –είναι μαύρος. Τουλάχιστον, είναι μαύρα τα πόδια του. Θώρησα εκεί που ήταν σκισμένο το παντελόνι και τα γάντια του. Δεν θα περίμενες να φαίνεται κάτι ροδαλό από μέσα; Ε, λοιπόν –δεν υπήρχε τίποτα. Μαυρίλα μόνο. Στο λέω και στο υπογράφων, είναι μαύρος σαν το καπέλο μου».

«Παναγιά μου!» είπε ο Χένφρι. «Άλλο πάλι και τούτο! Εδώ που τα λέμε, η μύτη του είναι σαν να την έχεις μπογιατίσει!»

«Σωστά τα λες» είπε ο Φίαρενσαϊντ. «Το ξέρω. Και θα σου πω τι σκέφτομαι. Ο τύπος είναι παρδαλός, Τέντυ. Μαύρος εδώ και άσπρος εκεί –όλο μπαλώματα. Και ντρέπεται γι' αυτό. Είναι σαν κάτι μπάσταρδο, και το χρώμα αντί να ανακατευτεί ένα πράμα, βγήκε στάμπες στάμπες. Έχω ξανακούσει τέτοια περίπτωση. Πολύ συνηθισμένο στα άλογα, όλοι το ξέρουν».

4. Ο ΚΥΡΙΟΣ ΧΟΛ ΑΝΑΚΡΙΝΕΙ ΤΟΝ ΞΕΝΟ

Αφηγήθηκα τις συνθήκες της άφιξης του ξένου στο Άιπινκ με αρκετές λεπτομέρειες, ώστε να γίνει κατανοητή στον αναγνώστη η παράξενη αίσθηση που προκάλεσε. Με την εξαίρεση όμως δύο περιστατικών, οι συνθήκες της διαμονής του μέχρι την απρόβλεπτη ημέρα του τοπικού πανηγυριού μπορούν να αναφερθούν συνοπτικά. Υπήρξαν κάποιες αψιμαχίες με την κυρία Χολ πάνω σε θέματα οικιακής πειθαρχίας, σε κάθε περίπτωση όμως, μέχρι τα τέλη του Απριλίου όταν τα πρώτα σημάδια της φτώχειας του φάνηκαν στον ορίζοντα, ο ξένος αποστόμωνε τη σπιτονοικοκυρά χρησιμοποιώντας το τέχνασμα της επιπλέον πληρωμής.

Ο κύριος Χολ δεν συμπαθούσε τον ξένο, και όποτε έβρισκε το θάρρος, έλεγε πως καλό θα ήταν να τον ξεφορτωθούν. Πάντως, την αντιπάθειά του την κάλυπτε επιμελώς αποφεύγοντας τον επισκέπτη του όσο περισσότερο μπορούσε. «Περίμενε μέχρι το καλοκαίρι» του έλεγε η κυρία Χολ θυμόσοφα «όταν θα αρχίσουν να φτάνουν οι αρτίστες. Τότε θα δούμε. Ο ξένος μπορεί να είναι κάπως αυταρχικός, όμως πληρώνει στην ώρα του, ό,τι και να λες εσύ».

Ο ξένος δεν εκκλησιαζόταν και δεν ξεχώριζε την Κυριακή από τις καθημερινές, ακόμα και στο ντύσιμό του. Εργαζόταν, κατά πώς σκεφτόταν η κυρία Χολ, χωρίς σταθερό πρόγραμμα. Ήταν κάποιες μέρες που ο ξένος θα κατέβαινε στο σαλονάκι πολύ νωρίς και θα ήταν διαρκώς απασχολημένος.

Άλλες πάλι, σηκώνονταν αργά, και τότε θα βημάτιζε επί ώρες πάνω κάτω στο δωμάτιό του καπνίζοντας γεμάτος ολοφάνερο άγχος και με τον ύπνο να τον βρίσκει στην πολυθρόνα δίπλα στο τζάκι. Δεν είχε καμία επικοινωνία με τον κόσμο εκτός χωριού. Η διάθεσή του εξακολουθούσε να είναι ευμετάβλητη. Ως επί το πλείστον, η συμπεριφορά του ήταν όμοια με κάποιου ο οποίος υποφέρει από το βάρος μιας αφόρητης πρόκλησης, και μια δυο φορές οι σπασμωδικές εκρήξεις της οργής του κατέληξαν στο να τσακίσει, σπάσει, ξεσκίσει αντικείμενα. Έμοιαζε να ζει σε μια κατάσταση χρόνιου και τρομερού εκνευρισμού. Η συνήθειά του να μονολογεί χαμηλόφωνα του έγινε δεύτερη φύση, η κυρία Χολ όμως, παρότι έστηνε αυτί με ζήλο, δεν μπορούσε να βγάλει άκρη για το τι σήμαιναν όσα άκουγε.

Ο ξένος σπάνια κυκλοφορούσε έξω κατά τη διάρκεια της ημέρας. Όταν σουρούπωνε όμως, τον έβλεπες να βγαίνει κουκουλωμένος σαν να ήθελε να γίνει αόρατος, είτε έκανε καλό καιρό είτε κρύο, και διάλεγε πάντα τα πιο ερημικά μονοπάτια και ιδιαίτερα όσα βρίσκονταν ανάμεσα σε πυκνή βλάστηση ή έδαφος με μεγάλες ανηφόρες και κατηφόρες. Τα πατομπούκαλα που φορούσε στα μάτια και το απωθητικά φασκιωμένο πρόσωπό του, που πρόβαλε κάτω από το γείσο του καπέλου του, αποτελούσαν ένα δυσάρεστο συναπάντημα μέσα στο σκοτάδι για τους ελάχιστους που γυρνούσαν από τις δουλειές τους. Μια νύχτα, στις εννέα και μισή, καθώς ο Τέντυ Χένφρι παραπατούσε βγαίνοντας από το “Πορφυρό Πανωφόρι”, σκιάχτηκε. Το ξαφνικό φως που ξεχύθηκε από την ανοικτή πόρτα του πανδοχείου έκανε το κεφάλι του ξένου (που βόδιζε με το καπέλο στο χέρι) να μοιάζει σαν νεκροκεφαλή. Τα παιδιά που τον έβρισκαν μπροστά τους καθώς έπεφτε η νύχτα, έβλεπαν μπαμπούλες στα όνειρά τους, κι ήταν να αμφιβάλλει κανείς ποιος αντιπαθούσε περισσότερο ποιον: Ο ξένος τα παιδιά ή το αντίθετο. Σίγουρα πάντως η αντιπάθεια ήταν έντονη και από τις δύο πλευρές.

Αναπόφευκτο ήταν να αποτελέσει προσφιλές θέμα συζήτησης σε ένα χωριό σαν το Άιπινκ ένα πρόσωπο με τόσο ιδιαίτερη εμφάνιση και συμπεριφορά. Οι γνώμες διχάζονταν σχετικά με το επάγγελμα του ξένου. Η κυρία Χολ ήταν φειδωλή επί του θέματος. Όταν τη ρωτούσαν, εξηγούσε προσεκτικά ότι ο πελάτης της ήταν ένας πειραματικός ερευνητής, προφέροντας επιφυλακτικά τις

συλλαβές, σαν ναυτικός που φοβάται τους σκοπέλους. Κι όταν τη ρωτούσαν τι ήταν αυτός ο πειραματικός ερευνητής, έλεγε με μια κάποια ανωτερότητα στο ύφος ότι οι περισσότεροι άνθρωποι με κάποιο μορφωτικό επίπεδο γνώριζαν τι σήμαιναν οι λέξεις, θα έμπαινε όμως στον κόπο να τους εξηγήσει ότι ο ξένος “ανακάλυπτε πράγματα”. Ο επισκέπτης της είχε πάθει ένα ατύχημα –έτσι έλεγε η κυρία Χολ– που είχε αποχρωματίσει προσωρινά το πρόσωπο και τα χέρια του, κι επειδή είχε ευαίσθητη κράση, δεν ήθελε να γνωστοποιεί την κατάστασή του δημοσίως.

Μακριά από τα αυτιά της, κυκλοφορούσε ευρέως η φήμη ότι επρόκειτο για έναν εγκληματία που, στην προσπάθειά του να ξεφύγει από τη δικαιοσύνη, είχε φασκιωθεί με τέτοιο τρόπο ώστε να μην τον καταλάβουν οι αστυνομικοί. Αυτή η ιδέα ξεπήδησε από το μυαλό του κυρίου Τέντυ Χένφρι. Από τα μέσα μέχρι το τέλος Φεβρουαρίου κανένα έγκλημα οποιασδήποτε σοβαρότητας δεν είχε συμβεί, από όσο όλοι τους γνώριζαν. Όπως το έπλασε η φαντασία του κυρίου Γκουλντ, δόκιμου βοηθού στο Εθνικό Σχολείο, αυτή η θεωρία πήρε την εξής μορφή: ότι ο ξένος, κάτω από τη μεταμφίεσή του, ήταν ένας Αναρχικός που έφτιαχνε εκρηκτικά, οπότε και αποφάσισε να ερευνήσει το θέμα όσο του το επέτρεπε ο χρόνος του. Η έρευνα του κυρίου Γκουλντ ως επί το πλείστον δεν ήταν παρά να κοιτάζει επίμονα τον ξένο όποτε τον συναντούσε ή να ζητάει να μάθει στοιχεία για το άτομό του από ανθρώπους που δεν τον είχαν δει ποτέ τους. Εννοείται ότι δεν ανακάλυψε το παραμικρό.

Κάποιοι άλλοι ακολουθούσαν τους θεωρητικούς συλλογισμούς του κυρίου Φίαρνσαϊντ και είτε δέχονταν τη θεωρία της διχρωμίας είτε κάποια παραλλαγή της. Όπως για παράδειγμα, ο Σίλας Ντάργκαν, που ακούστηκε να βεβαιώνει πως “αν ο ξένος κάνει πέρασμα στα πανηγύρια, θα βγάλει παραδάκι με τη μία”, και μια και είχε θεολογικές ανησυχίες, συνέκρινε τον ξένο με τον άνδρα που έθαψε το τάλαντο στην παραβολή του Ιησού. Ωστόσο, υπήρχε και η θεωρία ότι ο ξένος ήταν ένας άκακος τρελός, οπότε και αυτόματα μπορούσαν να εξηγηθούν όλα τα παράδοξα που τον αφορούσαν.

Ανάμεσα σε αυτές τις δεσπόζουσες απόψεις σχετικά με τον ξένο, υπήρχαν και οι αναποφάσιστοι και οι συμβιβαστικοί. Οι άνθρωποι του Σάσεξ έχουν λίγες προκαταλήψεις, κι έτσι μόνο μετά τα γεγονότα των αρχών του Απριλίου

άρχισαν οι πρώτοι ψίθυροι στο χωριό για το υπερφυσικό. Ακόμα και τότε όμως, μόνο οι γυναίκες το πίστευαν.

Πάντως, ό,τι κι αν σκέφτονταν για τον ξένο, οι άνθρωποι του Άιπινκ, γενικά, συμφωνούσαν σε ένα: την αντιπάθειά που ένιωθαν για εκείνο το ιδιόρρυθμο άτομο. Ο εκνευρισμός που τον διέκρινε, παρότι θα ήταν κάτι κατανοητό για κάποιον αστό που μοχθεί πνευματικά, για αυτούς τους ήσυχους χωριάτες του Σάσεξ ήταν κάτι απίστευτο. Η έκπληξη που τους προκαλούσαν οι αλλόκοτες χειρονομίες του, ο αιφνιδιασμός τους όταν τον συναπαντούσαν μέσα στην ησυχία της νύχτας, η ανάληκτη απόρριψη κάθε απόπειράς τους να του αποσπάσουν απαντήσεις, η ανάγκη του να βρίσκεται στο σκοτάδι κλείνοντας πόρτες και παντζούρια καθώς σουρούπωνε, σβήνοντας κεριά και λάμπες – ποιος δεν θα επηρεαζόταν από τέτοια συμβάντα; Οι άνθρωποι παραμέριζαν στο διάβα του και όταν τους είχε πια προσπεράσει, νεαρά καλόπαιδα με κωμική διάθεση τον ακολουθούσαν σηκώνοντας τους γιακάδες των πανωφοριών τους και χαμηλώνοντας το γείσο των καπέλων τους, σε μια προσπάθεια να μιμηθούν τη σκοτεινή συμπεριφορά του. Εκείνο τον καιρό υπήρχε ένα τραγουδάκι, αρκετά δημοφιλές, με τον τίτλο “Ο Μπαμπούλας”. Η δεσποινίς Στάτσελ μάλιστα το τραγούδησε στο σχολικό κονσέρτο (για τη συγκέντρωση χρημάτων για τον φωτισμό της εκκλησίας). Από κει και πέρα, όταν δυο τρεις χωρικοί συναντιόνταν κι από κάπου εμφανιζόταν ο ξένος, σφύριζαν ένα δύο στιχάκια, άλλοτε δυνατά άλλοτε φάλτσα. Μα και αργοπορημένα παιδιά φώναζαν “Ο Μπαμπούλας!” ξοπίσω του και το έβαζαν στα πόδια τρέμοντας από ενθουσιασμό.

Ο Κας, ο γενικός ιατρός, τρωγόταν από περιέργεια. Οι επίδεσμοι του άγνωστου πυροδοτούσαν το επαγγελματικό του ενδιαφέρον, η αναφορά στις χίλιες και μία φιάλες τού έφερναν μια ζήλεια. Όλο τον Απρίλιο και τον Μάιο προσπαθούσε να βρει μια αφορμή για να μιλήσει στο ξένο. Τελικά, κάπου κοντά στην εβδομάδα του Αγίου Πνεύματος, δεν άντεξε και, με πρόφαση ότι έφτιαχνε μια λίστα συνδρομητών για τη νοσοκόμα του χωριού, ρώτησε τον κύριο Χολ. Εκείνος όμως δεν γνώριζε το όνομα του πελάτη του, κάτι που προξένησε έκπληξη στον γιατρό. «Είπε το όνομά του» επενέβη η κυρία Χολ – μια

εντελώς αβάσιμη βεβαίωση όμως– «αλλά δεν το καλάκουσα». Η γυναίκα σκέφτηκε ότι ακουγόταν χαζό να μη γνωρίζει το όνομα του πελάτη της.

Ο Κας χτύπησε δυνατά την πόρτα και μπήκε στο σαλονάκι. Κάπου από μέσα ακούστηκε ξεκάθαρα μια βρισιά. «Με συγχωρείτε για την ενόχληση» είπε ο Κας, και μετά η πόρτα έκλεισε και η κυρία Χολ αποκόπηκε από τη συζήτηση των δύο ανδρών.

Για τα επόμενα λεπτά άκουγε μόνο το μουρμουρητό φωνών, κατόπιν μια κραυγή έκπληξης, θόρυβο βημάτων, μια καρέκλα που παραμερίστηκε, ένα δυνατό γέλιο, γρήγορα βήματα στην πόρτα και να' σου ο Κας, κατάχλωμος, να κοιτάζει πάνω από τον ώμο του. Άφησε ανοιχτή την πόρτα ξοπίσω του και, χωρίς καν να της ρίξει ένα βλέμμα, διέσχισε με δρασκελιές τον διάδρομο και κατέβηκε τα σκαλιά κρατώντας το καπέλο του στο χέρι. Η κυρία Χολ τον άκουσε να περπατάει βιαστικά στον δρόμο. Η γυναίκα στεκόταν παράμερα κοιτάζοντας την ανοιχτή πόρτα του σαλονιού. Άκουσε τον ξένο να αφήνει ένα γελάκι και λίγο αργότερα τα βήματά του να διασχίζουν το δωμάτιο. Από το σημείο που στεκόταν δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό του. Η πόρτα έκλεισε με πάταγο, και έπεσε πάλι σιωπή.

Ο Κας ανηφόρισε κατευθείαν για του Μπάντινκ, του εφημέριου. «Μήπως είμαι τρελός;» είπε χωρίς καμία άλλη εισαγωγή καθώς έκανε την είσοδό του στο ακατάστατο γραφειάκι. «Μοιάζω για φρενοβλαβής;»

«Τι συνέβη;» ρώτησε ο εφημέριος ακουμπώντας τον αμμωνίτη στις άδετες σελίδες του επερχόμενου κηρύγματός του.

«Ο τύπος στο πανδοχείο...»

«Ναι;»

«Δώστε μου κάτι να πιω» είπε ο Κας και κάθισε βαρύς.

Όταν το φτηνιάρικο σέρυ –το μόνο ποτό που διέθετε ο καλός εφημέριος– κάλμαρε τα νεύρα του, ο γιατρός εκμυστηρεύτηκε την πρόσφατη συνάντησή με τον ξένο. «Μπήκα μέσα» είπε με κοφτή ανάσα «και ζήτησα μια συνδρομή για το κονδύλι της νοσοκόμας. Όταν μπήκα στο δωμάτιο, έχωσε τα χέρια στις τσέπες του και κάθισε αδέξια στην καρέκλα του. Ρουθούνισε. Του είπα ότι είχα

ακούσει για το επιστημονικό του ενδιαφέρον. Είπε “ναι”. Ρουθούνισε ξανά. Συνέχισε να ρουθουνίζει. Προφανώς είχε αρπάξει πρόσφατα ένα διαβολεμένο κρύωμα. Δεν ήταν να απορεί κανείς, έτσι όπως ήταν φασκιωμένος! Του εξηγούσα το σχέδιο για τη νοσοκόμα και στο μεταξύ είχα τα μάτια μου ανοιχτά. Φιάλες –χημικά– παντού. Ζυγαριά, δοκιμαστικοί σωλήνες σε βάσεις και μια μυρωδιά νυχτολούλουδου. Θα γραφόταν συνδρομητής; Είπε ότι θα το σκεφτόταν. Τον ρώτησα, χωρίς υπεκφυγές, αν έκανε έρευνες. Μου απάντησε θετικά. Μακροχρόνιες έρευνες; Νευρίασε. “Διαβολεμένα μακροχρόνιες” είπε, βγάζοντας καπνό από τα αυτιά, όπως θα λέγαμε μεταφορικά. “Α!” είπα. Και τότε, ξέσπασε. Ο άνθρωπος είχε φτάσει στα όριά του και η ερώτησή μου τον έβγαλε εκτός εαυτού. Του είχαν δώσει μια συνταγή, μια πολύτιμη συνταγή –δεν μου είπε τι πράγμα αφορούσε. Ήταν για κάποιο ιατρικό θέμα; “Ανάθεμά σας! Να με ψαρέψετε θέλετε;” Ζήτησα συγγνώμη. Μου απάντησε με ένα αξιοπρεπές ρουθούνισμα και ένα βηχαλάκι. Συνέχισε να μιλάει. Την είχε διαβάσει τη συνταγή. Πέντε υλικά ήταν όλα κι όλα. Την είχε αφήσει στο τραπέζι κι είχε στρίψει το κεφάλι. Ένα ρεύμα αέρα φύσηξε από το παράθυρο και σήκωσε ψηλά το χαρτί, αφήνοντας στη θέση του ένα θρόισμα. Εργαζόταν σε ένα δωμάτιο με τζάκι χωρίς προστατευτική σχάρα, έτσι είπε. Είδε κάτι να τρεμοσβήνει, και να που η συνταγή καιγόταν οδεύοντας προς την καμινάδα. Όρμησε να την προφτάσει. Να, έτσι! Ακριβώς σε εκείνο το σημείο της αφήγησής του, σαν για να δώσει έμφαση στην ιστορία του, τέντωσε το μπράτσο του».

«Και λοιπόν;»

«Δεν υπήρχε χέρι –μόνο ένα άδειο μανίκι. Χριστέ μου! Σκέφτηκα, αυτό κι αν είναι παραμόρφωση! Είχε ένα ψεύτικο χέρι, υπέθεσα, και το είχε βγάλει. Μετά, σκέφτηκα πως κάτι περίεργο συνέβαινε. Τι στο καλό κρατούσε το μανίκι όρθιο και ανοιχτό στην άκρη, αν δεν υπήρχε τίποτα μέσα του; Σας το λέω, τίποτα δεν υπήρχε μέσα. Τίποτα μέχρι την άρθρωση. Μπορούσα να διακρίνω το εσωτερικό του μανικιού μέχρι τον αγκώνα. Από ένα σκίσιμο του υφάσματος έβγαινε μια αναλαμπή από κάτι φωτεινό. “Χριστός κι Απόστολος!” είπα. Τότε, σταμάτησε. Με κοίταξε με εκείνα τα μαύρα πατομπούκαλα, και μετά κοίταξε το μανίκι του».

«Και λοιπόν;»

«Αυτό είναι όλο. Δεν το σχολίασε. Απλά με κοίταξε και στα γρήγορα έχωσε το μανίκι του μέσα στην τσέπη του. “Έλεγα” συνέχισε “ότι η συνταγή καιγόταν, έτσι;” Συνόδευσε τα λόγια του με ένα ερωτηματικό βήχα. “Πώς στο καλό καταφέρνετε να κινείτε ένα άδειο μανίκι τόσο επιδέξια;” Θέλησα να μάθω. “Άδειο μανίκι;” “Ναι, άδειο μανίκι” ξαναείπα. “Αυτό είδατε; Ένα άδειο μανίκι;” Σηκώθηκε όρθιος. Σηκώθηκα και εγώ. Έκανε τρία πολύ αργά βήματα προς το μέρος μου, έφτασε δίπλα μου. Ρουθούνησε κακιωμένα. Διατήρησα την ψυχραιμία μου, αν και, μα τον Θεό, εκείνος ο φασκιωμένος μπόγος και εκείνα τα γυαλιά σαν παρωπίδες, θα ήταν αρκετά να ταραξουν τον καθένα, αν τα έβλεπε να έρχονται αθόρυβα κατά πάνω του. “Είπατε ότι το μανίκι ήταν άδειο;” ρώτησε. “Βεβαιώς” απάντησα. Το πρόσωπό μου φαινόταν ξεκάθαρα, το δικό του όχι. Βρισκόμουν σε μειονεκτική θέση. Τότε, αθόρυβα, έβγαλε ξανά το μανίκι από την τσέπη του και ύψωσε το μπράτσο του προς το μέρος μου σαν να είχε σκοπό να μου το ξαναδείξει. Το έκανε με πολύ αργές κινήσεις. Το κοίταξα. Μου φάνηκε πως πέρασε ένας αιώνας. “Λοιπόν, δεν υπάρχει τίποτα στο μανίκι” είπα καθαρίζοντας τον λαιμό μου. Είχα αρχίσει να νιώθω φόβο. Κάτι έπρεπε να πω. Έβλεπα μέσα στο μανίκι. Ο άγνωστος το τέντωνε όλο και πιο κοντά μου, αργά-αργά –η μανσέτα απείχε πια δεκαπέντε εκατοστά από το πρόσωπό μου. Τι αλλόκοτο να βλέπεις ένα άδειο μανίκι να έρχεται κατά πάνω σου! Και τότε...»

«Και λοιπόν;»

«Κάτι –το ένιωσα ακριβώς σαν ένα δάχτυλο μαζί με τον αντίχειρα– μου τσίμπησε τη μύτη».

Ο Μπάντινκ άρχισε να γελάει.

«Δεν υπήρχε τίποτα εκεί!» είπε ο Κας, με τη φωνή του να ακούγεται σαν στριγκλιά όταν πρόφερε την τελευταία λέξη. «Ωραία είναι να γελάτε, αλλά σας το λέω ότι εγώ ένιωσα τέτοιο σάστισμα και ταραχή που έριξα μια μπουνιά στο μανίκι, γύρισα την πλάτη και βγήκα από το δωμάτιο –τον άφησα...»

Ο Κας σταμάτησε. Δεν υπήρχε περίπτωση να παραβλέψει κανείς ότι ο πανικός του ήταν αληθινός. Έστρεψε το σώμα του ηττημένος κι έβαλε ένα δεύτερο ποτήρι από το κατώτερης ποιότητας σέρυ του καλού εφημέριου. «Όταν χτύπησα το μανίκι του, σας το βεβαιώνω, ήταν ακριβώς σαν να

χτυπούσα το μπράτσο του. Κι όμως, δεν υπήρχε μπράτσο εκεί ή κάτι που να μοιάζει με μπράτσο!»

Ο κύριος Μπάντινκ το σκέφτηκε σοβαρά. Έριξε ένα βλέμμα όλο υποψία στον Κας. «Πολύ ξεχωριστή ιστορία» είπε με ένα ύφος πολύ σοβαρό και σοφό. «Πραγματικά» είπε ο κύριος Μπάντινκ σε αμερόληπτο τόνο «πολύ ξεχωριστή ιστορία».

5. Η ΔΙΑΡΡΗΞΗ ΣΤΟ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΙΟ

Το γεγονός της διάρρηξης στο πρεσβυτέριο το μάθαμε κυρίως από τον εφημέριο και τη γυναίκα του. Συνέβη τα ξημερώματα της Δευτέρας του Αγίου Πνεύματος, μέρα που το χωριό του Άιπινκ αφιέρωνε στις εορταστικές εκδηλώσεις της Λέσχης. Η κυρία Μπάντινκ, ως φαίνεται, πετάχτηκε από τον ύπνο της ξαφνικά μέσα στην ησυχία που φέρνει μαζί του ο χρόνος που απομένει μέχρι το ξημέρωμα, με τη σιγουριά ότι η πόρτα της κρεβατοκάμαράς τους είχε ανοίξει και είχε κλείσει. Δεν σκούνησε τον άντρα της να ξυπνήσει παρά ανακάθισε στο κρεβάτι στήνοντας αυτί. Και τότε, άκουσε ευδιάκριτα το αλαφροπάτημα γυμνών ποδιών, κι ο ήχος τους ερχόταν από το διπλανό βεσιτάριο με κατεύθυνση τον διάδρομο που οδηγούσε στην εσωτερική σκάλα. Μόλις σιγουρεύτηκε για τη σκέψη της, σκούνησε όσο πιο μαλακά μπορούσε τον αιδεσιμότατο κύριο Μπάντινκ. Αυτός, χωρίς να ανάψει τη λάμπα, φόρεσε τα γυαλιά του, τη ρόμπα και τις παντόφλες του, και βγήκε μέχρι το κεφαλόσκαλο κι έστησε αυτί. Άκουσε αρκετά καθαρά κάποιον να ψαχουλεύει το έπιπλο του γραφείου του στον κάτω όροφο κι αμέσως μετά ένα απότομο φτάρνισμα.

Δεν περίμενε περισσότερο. Επέστρεψε στην κρεβατοκάμαρα, οπλίστηκε με το πιο προφανές όπλο, την τσιμπίδα του τζακιού, και κατέβηκε τη σκάλα όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Η κυρία Μπάντινκ βγήκε στο κεφαλόσκαλο.

Ήταν γύρω στις τέσσερις η ώρα και το βαθύ σκοτάδι της νύχτας άρχιζε να ξανοίγει. Ένα αμυδρό φως τρεμόπαιζε στον διάδρομο, η πόρτα όμως του γραφείου του έστεκε αδιαπέραστα σκοτεινή. Την ησυχία που βασίλευε στο σπίτι διέκοπτε μόνο το αχνό τρίξιμο των βημάτων του κυρίου Μπάντινκ στα σκαλοπάτια και οι ανεπαίσθητες κινήσεις στο γραφείο. Μέχρι που ξαφνικά κάτι έσπασε με κρότο, το συρτάρι του γραφείου άνοιξε και ακούστηκε θρόισμα φύλλων χαρτιού. Ακολούθησε μια βρισιά, το άναμμα ενός σπύρτου και το δωμάτιο του γραφείου πλημμύρισε ένα κιτρινωπό φως. Ο κύριος Μπάντινκ είχε φτάσει πλέον στο χολ και από μια χαραμάδα της πόρτας μπορούσε να δει το έπιπλο του γραφείου του, το ανοιχτό συρτάρι κι ένα κερί που έκαιγε πάνω στο έπιπλο. Δε μπορούσε όμως να δει τον διαρρήκτη. Έστεκε εκεί, στο χολ, αναποφάσιτος, ενώ η κυρία Μπάντινκ, με το χλωμό της πρόσωπο όλο αγωνία, κατέβαινε αθόρυβα και αργά τα σκαλοπάτια ακολουθώντας τον. Μόνο μια σκέψη έδινε κουράγιο στον κύριο Μπάντινκ: είχε την πεποίθηση ότι ο διαρρήκτης ήταν κάτοικος του χωριού.

Το ζευγάρι άκουσε το κουδούνισμα χρημάτων και συνειδητοποίησε ότι ο διαρρήκτης είχε βρει το αποθεματικό που φύλαγαν για τα έξοδα του νοικοκυριού –δύο λίρες και δέκα σελίνια σε χρυσά μισόλιρα. Ακούγοντας τον συγκεκριμένο ήχο, ο κύριος Μπάντινκ έδρασε ακαριαία. Κρατώντας σταθερά την τσιμπίδα του τζακιού, όρμησε στο δωμάτιο, ενώ η κυρία Μπάντινκ ακολουθούσε πίσω του. «Παραδώσου!» φώναξε ο κύριος Μπάντινκ, μα σταμάτησε έκπληκτος, αφού ήταν προφανές πως το δωμάτιο ήταν ολότελα άδειο.

Παρ' όλα αυτά, και οι δύο είχαν πλέον τη βεβαιότητα ότι εκείνη ακριβώς τη στιγμή κάποιος κινείτο μέσα στο δωμάτιο. Για μισό λεπτό ίσως, είχαν σταθεί και κοιτούσαν με ανοιχτό στόμα, μετά η κυρία Μπάντινκ διέσχισε το δωμάτιο και κοίταξε πίσω από το παραβάν, ενώ ο κύριος Μπάντινκ, νιώθοντας μια ανάλογη παρόρμηση, έσκυψε και κοίταξε κάτω από το έπιπλο του γραφείου. Κατόπιν, η κυρία Μπάντινκ τράβηξε τις κουρτίνες στο παράθυρο και ο κύριος Μπάντινκ έσκυψε στο τζάκι και κοιτάζοντας ψηλά προς την καμινάδα, κέντρισε το κενό με την τσιμπίδα. Μετά η κυρία Μπάντινκ έψαξε εξονυχιστικά το καλάθι

των αχρήστων και ο κύριος Μπάντινκ άνοιξε το καπάκι του κουβά με τα κάρβουνα. Και μετά σταμάτησαν και κοιτάχτηκαν ερωτηματικά.

«Θα έπαιρνα όρκο πως...» είπε η κυρία Μπάντινκ.

«Το κερι!» είπε ο κύριος Μπάντινκ. «Ποιος άναψε το κερι;»

«Το συρτάρι!» είπε η κυρία Μπάντινκ. «Τα λεφτά έκαναν φτερά!»

Πήγε βιαστικά προς την πόρτα.

«Από όλα τα παράξενα...»

Ακούστηκε ένα δυνατό φτάρνισμα από τον διάδρομο. Το ζευγάρι όρμησε έξω από το γραφείο και ακριβώς εκείνη τη στιγμή η πόρτα της κουζίνας έκλεισε με πάταγο. «Φέρε το κερι» είπε ο κύριος Μπάντινκ και προπορεύτηκε. Κι οι δυο τους άκουσαν τον ήχο σύρτη που τραβιόταν βιαστικά.

Καθώς ο κύριος Μπάντινκ άνοιξε την πόρτα της κουζίνας, διέκρινε μέσω του πλυσταριού ότι η πίσω πόρτα άνοιγε μόλις. Το αχνό φως της αυγής αποκάλυπτε τον σκοτεινό όγκο του κήπου λίγο πιο πέρα. Ο κύριος Μπάντινκ είναι σίγουρος ότι κανείς δεν βγήκε από την πόρτα. Η πόρτα άνοιξε, έμεινε ανοικτή για μια στιγμή και μετά έκλεισε με πάταγο. Το ρεύμα που δημιουργήθηκε έκανε το κερι που κρατούσε ο εφημέριος να τρεμοπαίξει και να ξαναφουντώσει. Μια στιγμή αργότερα το ζευγάρι έμπαινε στην κουζίνα.

Ο χώρος ήταν άδειος. Ασφάλισαν ξανά την πίσω πόρτα, ερεύνησαν διεξοδικά την κουζίνα, την τροφοθήκη και το πλυσταριό, και τελικά κατέβηκαν στο κελάρι. Όσο κι αν έψαξαν, δεν βρήκαν ψυχή στο σπίτι.

Το φως της ημέρας βρήκε τον εφημέριο και τη γυναίκα του να κοιτάζουν σαστισμένοι στο ισόγειο του σπιτιού τους, φορώντας ακόμα τα παλιομοδίτικα νυχτικά τους και με το αχρείαστο πια φως του κεριού να τρεμοπαίξει δίπλα τους.

6. ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ ΤΡΕΛΑΘΗΚΑΝ

Τις πρώτες πρωινές ώρες της Δευτέρας του Αγίου Πνεύματος, προτού κάνει την εμφάνισή της η Μίλλυ, ο κύριος και η κυρία Χολ ξύπνησαν και κατέβηκαν αθόρυβα στο κελάρι. Το τι έκαναν εκεί ήταν ιδιωτική τους υπόθεση και αφορούσε μάλλον το ειδικό βάρος της μπύρας που έφτιαχναν. Δεν είχαν προλάβει να μπουν στο κελάρι όταν η κυρία Χολ θυμήθηκε ότι είχε ξεχάσει να πάρει μαζί της ένα μπουκάλι σαρσαπαρίλα.¹ Και μια και αυτή ήταν η ειδικός και ο ιθύνων νους αυτής της επιχείρησης, ο κύριος Χολ ορθώς ανέβηκε να το φέρει.

Φθάνοντας στο κεφαλόσκαλο, με έκπληξη διαπίστωσε ότι η πόρτα του ξένου ήταν μισάνοιχτη. Συνέχισε τον δρόμο του, πήγε στο δικό του δωμάτιο και βρήκε το μπουκάλι εκεί που του είχε πει η γυναίκα του. Επιστρέφοντας όμως με το μπουκάλι, παρατήρησε ότι οι σύρτες της εισόδου ήταν τραβηγμένοι και ότι η πόρτα ήταν απλά κλειστή, χωρίς άλλη προστασία. Η έμπνευση της στιγμής τον οδήγησε να συνδέσει αυτό που έβλεπε μπροστά του με το δωμάτιο του ξένου στον επάνω όροφο και τις υποθέσεις του κυρίου Τέντυ Χένφρι. Θυμόταν ξεκάθαρα που κρατούσε το κερί για να φέγγει όσο η κυρία Χολ ασφάλιζε τους σύρτες για τη νύχτα. Η εικόνα τον έκανε να μείνει μια στιγμή ακίνητος και με

¹ Σ.τ.Μ. είδος αναψυκτικού παρόμοιο με τη τζιτζιμπίρα.

ανοιχτό το στόμα, αμέσως μετά όμως κρατώντας ακόμα το μπουκάλι στο χέρι ανέβηκε ξανά επάνω. Χτύπησε δυνατά στην πόρτα του ξένου. Καμία απάντηση. Ξαναχτύπησε και μετά έσπρωξε διάπλατα την πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο.

Ήταν όπως το περίμενε. Το κρεβάτι, όπως και το δωμάτιο, ήταν άδεια. Και το πιο περίεργο, ακόμα και για κάποιον με τη νωθρή νοημοσύνη του, ήταν ότι στην καρέκλα και την κουπαστή του κρεβατιού βρίσκονταν σκορπισμένα τα ρούχα, τα μόνα ρούχα που είχε δει τον πελάτη του να φοράει καθώς και οι επίδεσμοί του. Ακόμα και το μεγάλο γυρτό καπέλο του ήταν πρόχειρα κρεμασμένο στον στύλο του κρεβατιού.

Καθώς στεκόταν εκεί, άκουσε τη φωνή της γυναίκας του από τα βάθη του κελαριού, με το χαρακτηριστικό που είχαν οι χωριάτες του Δυτικού Σάσεξ όταν ήθελαν να δείξουν την ανυπομονησία τους: μασούσε τις συλλαβές και οι τελευταίες λέξεις ακούγονταν σαν τσιρίδα. «Τζορτζ! Έχεις 'το που ζήτησαα;»

Ακούγοντάς την, κουνήθηκε από τη θέση του και γύρισε βιαστικά στο κελάρι. «Τζένου» είπε, γέρνοντας στο κάγκελο της σκάλας, «αλήθεια λέει ο Χένφρι. Δεν είναι στο δωμάτιό του. Κι η μπροστά πόρτα έχει τους σύρτες βγαλμένους».

Η κυρία Χολ, αρχικά, δεν αντιλήφθηκε τι της έλεγε, μόλις όμως το κατανόησε, θέλησε να δει το άδειο δωμάτιο με τα ίδια της τα μάτια. Ο Χολ, που συνέχιζε να κρατάει στα χέρια του την μπιτόλια με τη σαρσαπαρίλα, προπορευόταν. «Αν δεν είναι εδώ πέρα, κάπου γύρω θα βόσκει. Και τι καμώνεται να γυρνάει έτσι τσίτσιδος; Πράματα και θάματα!» είπε.

Καθώς ανέβαιναν τα σκαλοπάτια, και οι δυο τους, όπως εκ των υστέρων σιγουρεύτηκαν, άκουσαν την μπροστινή πόρτα να ανοίγει και να κλείνει, βλέποντάς την όμως σφαιλισμένη, κανείς τους δεν είπε κουβέντα εκείνη τη στιγμή. Η κυρία Χολ προσπέρασε τον άνδρα της και προχωρώντας βιαστικά στον διάδρομο, έτρεξε στα σκαλιά. Κάποιος φταρνίστηκε στη σκάλα. Η κυρία Χολ, επειδή προπορευόταν, έμεινε με την εντύπωση ότι ο άνδρας της είχε φταρνιστεί. Φθάνοντας έξω από το δωμάτιο του ξένου, άνοιξε απότομα την πόρτα κι έμεινε να κοιτάζει μέσα. «Δεν είμαστε καλά!» είπε.

Άκουσε ένα ρουθούνισμα ακριβώς πίσω από το κεφάλι της, στράφηκε, αλλά έκπληκτη είδε τον κύριο Χολ μια ντουζίνα βήματα μακριά στο κεφαλόσκαλο. Στη στιγμή βρέθηκε δίπλα της. Η κυρία Χολ έσκυψε κι έβαλε τα χέρια στο μαξιλάρι και μετά κάτω από τα ρούχα.

«Κρύα είναι. Αυτός όμως τέτοια ώρα ξυπνάει, μπορεί και πιο αργά» είπε.

Τότε, συνέβη το πιο παράξενο πράγμα. Τα κλινοσκεπάσματα κουβαριάστηκαν, σχημάτισαν ξαφνικά μια καμπύλη και μετά πήδηξαν πάνω από την κουπαστή του κρεβατιού. Έμοιαζε σαν ένα χέρι να τα έχει χουφτώσει και να τα έχει πετάξει παράμερα. Κι ακριβώς μετά, το καπέλο του ξένου πήδηξε από τον στύλο του κρεβατιού, έκανε μια ελλειπτική τροχιά και εκσφενδονίστηκε στο πρόσωπο της κυρίας Χολ. Το ίδιο έγινε και με το σφουγγάρι του νιπτήρα, και μετά η καρέκλα, σκορπίζοντας το παλτό και το παντελόνι του ξένου και γελώντας στεγνά με μια φωνή που ήταν ίδια με τη δική του, στήθηκε στα τέσσερα πόδια της, έβαλε στόχο την κυρία Χολ και της έκανε επίθεση. Η γυναίκα ούρλιαξε και έστρεψε το σώμα της, και τότε τα πόδια της καρέκλας ακούμπησαν μαλακά αλλά σταθερά πίσω της και ανάγκασαν και αυτήν και τον κύριο Χολ να βγουν από το δωμάτιο. Η πόρτα έκλεισε με βρόντο και κλειδώθηκε. Η καρέκλα και το κρεβάτι για μια στιγμή έμοιαζαν να εκτελούν έναν χορό θριάμβου και μετά, απότομα, βασίλεψε απόλυτη ησυχία.

Η κυρία Χολ έμεινε σχεδόν λιπόθυμη στην αγκαλιά του άνδρα της στο πλατύσκαλο. Με μεγάλη δυσκολία, ο κύριος Χολ και η Μίλλυ, που την είχε ξυπνήσει η τσιρίδα της κυρίας Χολ, κατάφεραν να την κουβαλήσουν στον κάτω όροφο και να της προσφέρουν ό,τι ενδεικνυόταν σε αυτές τις περιπτώσεις.

«Πνεύματα» είπε η κυρία Χολ. «Το ξέρω πως είναι πνεύματα. Το διάβασα στις εφημερίδες. Τραπέζια και καρέκλες να κάνουν σάλτους και να χορεύουν...»

«Πιες άλλη μια γουλίτσα, Τζένυ» είπε ο κύριος Χολ. «Θα σε φέρει στα συγκαλά σου...»

«Πέταξέ τον έξω. Μην τον αφήσεις να ξαναμπεί. Το είχα μισομαντέψει – έπρεπε να το έχω καταλάβει. Άνθρωπος με πατομπούκαλα και φασκιωμένο κεφάλι και να μην πηγαίνει και στην εκκλησία τις Κυριακές. Κι όλες εκείνες οι

φιάλες –τι να τις κάνει τόσες; Πήγε κι έχωσε τα πνεύματα στα έπιπλα... Τα καλά μου τα επιπλάκια! Σε εκείνη την καρέκλα καθόταν η φτωχή μου μητερούλα όταν ήμουν κοριτσάκι. Και να σκεφτείς πως με έβαλε στο μάτι τώρα!»

«Πιες λιγουλάκι ακόμα, Τζένυ» είπε ο κύριος Χολ. «Τα νεύρα σου είναι συμπαράλια».

Έστειλαν τη Μίλλυ έξω στο γλυκό ξημέρωμα να πάει να ξυπνήσει τον κύριο Σάντυ Γουάτζερς, τον σιδερά. Μαζί με τα χαιρετίσματα του κυρίου Χολ, του μετέφερε την πληροφορία ότι τα έπιπλα του πάνω ορόφου συμπεριφέρονταν περίεργα. Θα μπορούσε ο κύριος Γουάτζερς να έρθει; Ήταν γνωστικός ο κύριος Γουάτζερς και πολύ επινοητικός. Αυτός πήρε πολύ σοβαρά την υπόθεση. «Πανάθεμά με, αν ετούτο εδώ δεν είναι μάγια!» ήταν η άποψη που ο κύριος Γουάτζερς εξέθεσε στη Μίλλυ. «Χρειάζεστε αλογοπέταλα για κάτι σαν του λόγου του».

Έφτασε στο πανδοχείο προβληματισμένος. Ο κύριος και η κυρία Χολ ήθελαν να προπορευτεί στον επάνω όροφο, αυτός όμως δεν έμοιαζε να βιάζεται. Είχε μείνει στον διάδρομο μιλώντας περί ανέμων και υδάτων. Από απέναντι, ο βοηθός του Χάξτερ βγήκε από το μαγαζί γενικού εμπορίου και άρχισε να ανεβάζει τα ρολά της βιτρίνας με τα είδη καπνού. Τον φώναξαν να μπει στην κουβέντα. Ο ίδιος ο κύριος Χάξτερ ήρθε να ενωθεί με την παρέα λίγα λεπτά αργότερα. Η αγγλοσαξονική ιδιοφυία περί κοινοβουλευτικής πολιτικής εξέφρασε με πάθος τη γνώμη της. Βασικά έγινε μεγάλη κουβέντα αλλά δεν πάρθηκε καμία δραστική απόφαση. «Ας ρίξουμε πρώτα μια ματιά στα γεγονότα» επέμεινε ο κύριος Σάντυ Γουάτζερς. «Να σιγουρευτούμε απόλυτα ότι θα είναι σωστή κίνηση να ανοίξουμε την πόρτα με τη βία. Όλες οι πόρτες παραβιάζονται. Άμα γίνει όμως, δεν ξεγίνεται!».

Και ξαφνικά και με θαυμαστό τρόπο, η πόρτα του επάνω δωματίου άνοιξε από μόνη της, και καθώς όλοι τους κοίταξαν ψηλά με έκπληξη, είδαν να κατεβαίνει τις σκάλες η φασκιωμένη φιγούρα του ξένου με το βλέμμα πίσω από τα –χωρίς λόγο– τεράστια γαλάζια γυαλιά του πιο σκοτεινό και άδειο από ποτέ. Κατέβηκε άκαμπτος με αργά βήματα, ενώ δεν σταματούσε να τους καρφώνει με το ιδιαίτερο βλέμμα του. Διέσχισε τον διάδρομο, χωρίς να τους αφήνει από τα μάτια του και μετά σταμάτησε.

«Για κοιτάξτε!» είπε και όλοι στράφηκαν στην κατεύθυνση που έδειχνε το γαντοφορεμένο του δάχτυλο και είδαν το μπουκάλι της σαρσαπαρίλα δίπλα στην πόρτα του κελαριού. Και πάνω εκεί, ο ξένος μπήξε στο σαλονάκι και βρόντηξε την πόρτα στα μούτρα τους με έναν απότομο, σβέλτο και μοχθηρό τρόπο.

Λέξη δεν ειπώθηκε μέχρι να κατακαθίσει η ηχώ του βρόντου της πόρτας, παρά όλοι τους κοιτούσαν ο ένας τον άλλον. «Κοίτα πράγματα, αν αυτό δεν είναι θράσος, τότε...!» είπε ο κύριος Γουάτζερς, αφήνοντας ατελείωτη την πρόταση.

«Στη θέση σου θα πήγαινα και θα τον ρώταγα» είπε ο Γουάτζερς στον κύριο Χολ. «Θα του ζήτηγα μιαν εξήγηση».

Χρειάστηκε κάποιος χρόνος μέχρι να φέρουν τον σύζυγο της σπιτονοικοκυράς στο ύψος των περιστάσεων. Στο τέλος, ο Χολ χτύπησε δυνατά την πόρτα, την άνοιξε και πρόλαβε μόνο να πει ένα “Με συγχωρείτε...”

«Πηγαίετε στον διάβολο!» είπε ο ξένος με βροντερή φωνή, «και κλείστε και την πόρτα». Κι έτσι έλαβε τέλος αυτή η τόσο σύντομη συνομιλία.

7. ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΞΕΝΟΥ

Ο ξένος έκανε την είσοδό του στο σαλονάκι του πανδοχείου “Άμαξα και Άλογα” γύρω στις πέντε και μισή το πρωί και έμεινε εκεί μέχρι το μεσημέρι σχεδόν, με τα στόρια κατεβασμένα, την πόρτα κλειστή και κανέναν περιέργο να τον περιτριγυρίζει μετά την αποπομπή του Χολ.

Όλο εκείνο το διάστημα είχε μείνει χωρίς φαγητό. Τρεις φορές σήμανε το κουδούνι, την τρίτη φορά μάλιστα επίμονα και εξοργισμένα, κανείς όμως δεν του απάντησε. «Αυτός και το διαολόστελμά του! Σοβαρά τώρα!» αναφώνησε η κυρία Χολ. Είχαν πλέον φτάσει στα αυτιά της κάτι μισόλογα για τη διάρρηξη στο πρεσβυτέριο, και άρχισε να βγάζει μian άκρη. Ο Χολ, βοηθούμενος από τον Γουάτζερς, έφυγε να πάει να βρει τον κύριο Σάκλφορθ, τον δικαστή, για να ζητήσει τη συμβουλή του. Κανένας δεν ανέβηκε στον επάνω όροφο. Κανένας δεν γνώριζε με τι ασχολιόταν ο ξένος. Μια δυο φορές ακούστηκε να βηματίζει βαριά πάνω κάτω και δυο φορές ακούστηκε να ξεσπάει σε βρισιές, να σκίζει χαρτιά, να σπάει με μένος φιάλες.

Η μικρή ομάδα των φοβισμένων αλλά φιλοπερίεργων μεγάλωσε. Κατέφθασε ο κύριος Χάξτερ. Κάτι χαρωποί νεαροί, στολισμένοι μέσα στα μαύρα πρετ-α-πορτέ σακάκια τους και τις πικέ χάρτινες γραβάτες –γιατί ήταν η Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος– ήρθαν να προστεθούν στην ομάδα κάνοντας μπερδεμένες ερωτήσεις. Η συμπεριφορά του νεαρού Άρτσι Χάρκερ ξεχώρισε,

καθώς αυτός τόλμησε να πάει μέχρι έξω στην αυλή και να προσπαθήσει να κρυφοκοιτάξει μέσα από τα στόρια. Δεν μπόρεσε να δει κάτι, αλλά έδωσε πάτημα να κάνουν το ίδιο κι άλλοι νεανίες του Άιπινκ νομίζοντας ότι όντως είχε δει κάτι.

Ήταν από τις πιο γλυκές Δευτέρες του Αγίου Πνεύματος, και στο χωριό, κατά μήκος του δρόμου, είχαν τοποθετηθεί στη σειρά μια ντουζίνα πάγκοι και ένα σκοπευτήριο. Στο γρασίδι έξω από το σιδεράδικο υπήρχαν τρία σοκολατοκίτρινα κάρτα και γραφικοί ξενομερίτες, άνδρες και γυναίκες, έστηναν τα απαραίτητα για το γκρέμισμα της καρύδας². Οι κύριοι φορούσαν γαλάζια πλεκτά, οι κυρίες άσπρες ποδιές και πολύ μοδάτα καπέλα στολισμένα με φτερά. Στην απέναντι μεριά του δρόμου, ο Γουότζερ, από το “Πορφυρό Ελαφάκι” και ο κύριος Τζάγκερς, ο τσαγκάρης, που πουλούσε επίσης παλιά μεταχειρισμένα ποδήλατα, τέντωναν έναν σπάγκο όπου κρέμονταν βρετανικά σημαιάκια και βασιλικά εμβλήματα (που είχαν χρησιμοποιηθεί αρχικά στον εορτασμό του πρώτου Ιωβηλαίου της Βασίλισσας Βικτόρια).

Και μέσα στο πανδοχείο, στο τεχνητό σκοτάδι του σαλονιού, όπου μόνο μια λεπτή επίμονη ηλιαχτίδα εισχωρούσε, ο ξένος, πεινασμένος υποθέτουμε, και νευρικός κάτω από τα ασφυκτικά και άβολα υφάσματα που τον περιτύλιγαν, μελετούσε πίσω από τα σκούρα γυαλιά του τα χαρτιά του ή κουδούνιζε τις βρώμικες φιάλες του και πού και πού έβριζε άγρια τους νεαρούς που άκουγε αλλά δεν έβλεπε έξω από τα παράθυρα. Στη γωνιά δίπλα στο τζάκι κείτονταν θρύψαλα από μισή ντουζίνα φιάλες και η ατμόσφαιρα είχε την έντονη οσμή χλώριου. Αυτά είναι όσα γνωρίζουμε σχετικά με το τι είχε ακουστεί και τι είχε ειπωθεί μέχρι στιγμής στο δωμάτιο.

Κατά το μεσημέρι, ο ξένος άνοιξε ξαφνικά την πόρτα και από τη θέση αυτή κάρφωσε επίμονα το βλέμμα στους τρεις με τέσσερις ανθρώπους στο μπαρ. «Την κυρία Χολ» είπε. Κάποιος πήγε αμήχανα να φωνάξει την κυρία Χολ.

² Σ.τ.Μ. Παραδοσιακό παιχνίδι στα πανηγύρια. Ο παίκτης ρίχνει ξύλινες μπάλες σε καρύδες πάνω σε στύλους με σκοπό να τις καταρρίψει.

Η κυρία Χολ εμφανίστηκε μετά από λίγο, κάπως λαχανιασμένη, αλλά πολύ πιο αποφασισμένη. Ο Χολ ήταν ακόμα έξω. Η κυρία Χολ είχε σκεφτεί στο μυαλό της τη σκηνή, γι' αυτό και ήρθε κρατώντας έναν μικρό δίσκο με έναν απλήρωτο λογαριασμό επάνω του. «Ζητήσατε τον λογαριασμό σας, κύριε;» ρώτησε.

«Γιατί δεν σερβιρίστηκα το πρωινό μου; Γιατί δεν μου ετοιμάσατε τα γεύματά μου, γιατί δεν απαντήσατε όταν σας σήμανα το κουδούνι; Πιστεύετε ότι μπορώ να ζήσω χωρίς φαγητό;»

«Γιατί δεν πληρώθηκε ο λογαριασμός μου;» είπε η κυρία Χολ. «Αυτό θέλω να μάθω».

«Σας είπα εδώ και τρεις μέρες ότι περιμένω ένα έμβασμα...»

«Σας είπα εδώ και δύο μέρες ότι δεν πρόκειται να περιμένω κανένα έμβασμα. Δεν έχετε το δικαίωμα να γκρινιάζετε που άργησε λίγο το γεύμα σας, τη στιγμή που ο λογαριασμός μου έχει πέντε μέρες που περιμένει, έτσι δεν είναι;»

Ο ξένος άφησε να του ξεφύγει μια σύντομη αλλά ξεκάθαρη βρισιά.

«Πες τα! Πες τα!» ακούστηκε από το μπαρ.

«Και θα σας ήμουν ευγνώμων, κύριε, αν κρατάγατε τις βλαστήμιες σας για τον εαυτό σας, κύριε» είπε η κυρία Χολ.

Ο ξένος στεκόταν εκεί μοιάζοντας περισσότερο από ποτέ με θυμωμένο σκάφανδρο. Όλοι στο μπαρ το ένιωσαν ότι η κυρία Χολ είχε το προβάδισμα. Αυτό εξάλλου έδειξαν και τα επόμενα λόγια του.

«Κοιτάξτε, καλή μου κυρία...» άρχισε να λέει.

«Εμένα δεν με καλοπιάνετε έτσι» είπε η κυρία Χολ.

«Σας είπα ότι το έμβασμά μου δεν ήρθε».

«Χαράς το έμβασμα!» είπε η κυρία Χολ.

«Πάντως, θα έλεγα ότι στην τσέπη μου...»

«Τρεις μέρες πριν μου είπατε ότι δεν είχατε λίρα τσακιστή».

«Ε, να! Βρήκα κάτι ακόμα...»

«Όπα!» ακούστηκε από το μπαρ.

«Αναρωτιέμαι πού να το βρήκατε αυτό το κάτι ακόμα» είπε η κυρία Χολ.

Η ερώτηση φάνηκε να φέρνει δυσφορία στον ξένο. Χτύπησε το πόδι του στο πάτωμα. «Τι εννοείτε;» είπε.

«Εννοώ πως αναρωτιέμαι πού το βρήκατε» είπε η κυρία Χολ. «Και προτού πληρωθώ έναν λογαριασμό ή σας φέρω να φάτε ή οτιδήποτε τέλος πάντων, καλά θα κάνετε να μου πείτε ένα δυο πράγματα που δεν καταλαβαίνω και κανείς δεν καταλαβαίνει και όλοι ανυπομονούν να καταλάβουν. Θέλω να μάθω τι κάνατε στην καρέκλα μου στον επάνω όροφο και θέλω ακόμα να μάθω πώς έγινε και το δωμάτιο ήταν άδειο και πώς μπήκατε ξανά μέσα. Όσοι μπαίνουν εδώ μέσα, περνάνε από τις πόρτες –αυτός είναι ο κανόνας του σπιτιού, κι εσείς δεν κάνατε κάτι τέτοιο, οπότε θέλω να ξέρω πώς μπήκατε. Και θέλω να μάθω...»

Ξαφνικά, ο ξένος ύψωσε σε γροθιά τα γαντοφορεμένα του χέρια, χτύπησε ξανά το πόδι του στο πάτωμα και είπε: «Σταματήστε!» Ήταν τόσο βίαιος ο τόνος της φωνής του που αποστόμωσε την κυρία Χολ στη στιγμή.

«Δεν καταλαβαίνετε ούτε ποιος είμαι ούτε τι κάνω. Θα σας δείξω. Μα τον Θεό, θα σας δείξω!» είπε, πέρασε την ανοιχτή παλάμη του μπροστά από το πρόσωπό του και την αποτράβηξε. Το κέντρο του προσώπου του έγινε μια μαύρη σπηλιά. «Να!» είπε. Έκανε ένα βήμα μπροστά και έβαλε στο χέρι της κυρίας Χολ κάτι που αυτή, κοιτάζοντας υπνωτισμένα το μεταμορφωμένο του πρόσωπο, δέχτηκε αυτόματα. Μόλις όμως είδε τι ήταν, έβγαλε μια δυνατή στριγκλιά, πέταξε αυτό που κρατούσε στη χούφτα της και παραπάτησε προς τα πίσω. Η μύτη –ήταν η μύτη του ξένου! Ροζ και γυαλιστερή– κύλησε στο πάτωμα.

Αμέσως μετά, ο ξένος έβγαλε τα γυαλιά του και όλοι όσοι ήταν στο μπαρ άφησαν μια πνιχτή κραυγή. Και μετά, έβγαλε το καπέλο του και με μια βίαιη κίνηση τράβηξε τα μουστάκια και τους επιδέσμους. Για μια στιγμή όλοι κοίταζαν χωρίς να πιστεύουν στα μάτια τους. Η ατμόσφαιρα είχε βαρύνει από την προσμονή. «Χριστούλη μου!» είπε ξαφνικά κάποιος και ξέσπασε πανικός.

Ήταν το χειρότερο που μπορούσε να συμβεί. Η κυρία Χολ, με το στόμα ανοιχτό και κατατρομοκρατημένη από το θέαμα, τσίριξε κι έτρεξε κατά την εξώπορτα. Όλος ο μαζεμένος κόσμος ξύπνησε από την αδράνειά του. Με τόσα που είχαν ακούσει όλο αυτό το διάστημα, είχαν προετοιμαστεί να δουν ουλές, παραμορφώσεις, να ψηλαφίσουν τον τρόμο, τίποτα όμως! Οι επίδεσμοι και τα ψεύτικα μαλλιά τινάχτηκαν κατά πάνω τους κι αυτοί έκαναν έναν ατσούμπαλο πήδο για να τα αποφύγουν. Ο ένας μπουρδουκλώθηκε πάνω στον άλλον καθώς κατέβαιναν τα σκαλιά. Γιατί ο άνδρας που στεκόταν εκεί φωνάζοντας κάποια ασυνάρτητη εξήγηση, ήταν μια συμπαγής φιγούρα που χειρονομούσε μόνο μέχρι το κολάρο του πανωφοριού του, και μετά –δεν υπήρχε τίποτα, τίποτα που να είναι ορατό!

Οι άνθρωποι στο χωριό άκουσαν τις φωνές και τις τσιρίδες και στρέφοντας το βλέμμα προς την “Άμαξα και Άλογα” είδαν όλο αυτό το ανθρωπομάνι που έβγαινε σαν να το κυνηγούσαν δαίμονες. Είδαν την κυρία Χολ να πέφτει και τον κύριο Τέντυ Χένφρι να κάνει ένα άλμα για να μην κουτροβαλήσει πάνω της, και μετά άκουσαν τις τρομακτικές κραυγές της Μίλλυ, που ορμώντας από την κουζίνα για να δει τι ήταν όλη η φασαρία, έπεσε πάνω στην πλάτη του ακέφαλου ξένου κι άρχισε να ουρλιάζει ακόμα πιο δυνατά.

Αυτοστιγμή, όλοι όσοι ήταν στον δρόμο, ο πωλητής γλυκισμάτων, ο ιδιοκτήτης του πάγκου για τη ρίψη της καρύδας μαζί με τον βοηθό του, μικρά αγόρια και κορίτσια, κομψευόμενοι χωριάτες, χαριτωμένες κοπελίτσες, κουστουμαρισμένοι ώριμης ηλικίας, τσιγγάνες με ποδιές –όλοι τους άρχισαν να τρέχουν προς το πανδοχείο, και σε χρόνο ρεκόρ ένα πλήθος από σαράντα περίπου άτομα, στο οποίο έρχονταν να προστεθούν όλο και περισσότεροι, ταλαντευόταν, φωνασκούσε, αναρωτιόταν, υπέθετε και απορούσε μπροστά από την επιχείρηση της κυρίας Χολ. Ο καθένας έσπευδε να πάρει πρώτος τον λόγο, κι έτσι επικρατούσε ένα χάος. Μια μικρή ομάδα συνέτρεξε την κυρία Χολ, που μόλις την πρόλαβαν μισολιπόθυμη. Έγινε ένα πανδαιμόνιο: “Φάντασμα!” “Μα, τι κάνει;” “Δεν τη χτύπησε την κοπελιά, έτσι;” “Νομίζω πως ρίχτηκε καταπάνω της με μαχαίρι”. “Δεν είχε κεφάλι, στο λέω ξάστερα, όχι για αστεία. Μα φαντάσου! Άνθρωπος χωρίς κεφάλι!” “Μπούρδες! Κάποιο λάκκο έχει η φάβα”. “Έβγαλε τις φασκίες του, αλήθεια...” Στην προσπάθειά του να δει μέσα

από την ανοιχτή πόρτα, το πλήθος πήρε το σχήμα μιας σφήνας, με την αιχμηρή της άκρη προς το πανδοχείο.

Ένας κραυγαλέος αυτόπτης μάρτυρας συνεισέφερε την παρακάτω απίστευτη μαρτυρία:

«Στεκόταν αυτός εκεί, το κορίτσι έβαλε τις φωνές, και τότε αυτός γύρισε κατά τη μεριά της. Είδα τα μισοφόρια της να κουνιούνται, κι αυτός την κυνήγησε. Ούτε δέκα δευτερόλεπτα δεν πέρασαν. Ξαναγύρισε με ένα μαχαίρι στο χέρι και μια φρατζόλα. Έμεινε ακίνητος σαν να κοιτούσε κάπου. Τώρα, πριν από λίγο. Σας το λέω, δεν είχε καθόλου κεφάλι. Τώρα δα ήταν που έγινε όλο αυτό...»

Μια φασαρία ανατάραξε την οπισθοφυλακή του πλήθους, και ο ομιλητής σταμάτησε κι έκανε χώρο να περάσει μια μικρή πομπή που βάδιζε αποφασιστικά προς το σπίτι. Το προβάδισμα είχε ο κύριος Χολ, κατακόκκινος κι έτοιμος για όλα. Ακολουθούσε ο κύριος Μπόμπυ Τζάφερς, ο αστυφύλακας, και μετά από αυτόν ο επιφυλακτικός κύριος Γουάτζερς. Τώρα είχαν στα χέρια τους ένα ένταλμα.

Το πλήθος φώναζε αντικρουόμενες πληροφορίες για τα πρόσφατα συμβάντα. «Έχει ή δεν έχει κεφάλι, πρέπει να τον συλλάβω, και θα τον συλλάβω» είπε ο Τζάφερς.

Ο κύριος Χολ ανέβηκε με φούρια τα σκαλιά και συνεχίζοντας φουριόζος μέχρι το σαλονάκι, άνοιξε απότομα την πόρτα. «Χωροφύλακα, κάντε το καθήκον σας» είπε.

Ο Τζάφερς μπήκε αποφασιστικά. Ακολούθησε ο Χολ και τελευταίος ο Γουάτζερς. Στο μισοσκοτάδο, είδαν την ακέφαλη σιλουέτα μπροστά τους, με ένα δαγκωμένο κομμάτι ψωμί στο ένα γαντοφορεμένο χέρι και ένα κομμάτι τυρί στο άλλο.

«Αυτός είναι!» φώναξε ο Χολ.

«Τι στο διάβολο συμβαίνει;» ακούστηκε μια θυμωμένη διαμαρτυρία πάνω από το κολάρο της σιλουέτας.

«Μυστήριος πελάτης είστε του λόγου σας, κύριος» είπε ο Τζάφερς. «Είτε έχετε κεφάλι όμως είτε δεν έχετε, το ένταλμα λέει "σώμα", και το καθήκον είναι καθήκον...»

«Μην πλησιάζετε!» είπε η σιλουέτα κάνοντας ένα βήμα πίσω.

Ξαφνικά, παράτησε το ψωμί και το τυρί, κι ο κύριος Χολ μόλις που πρόλαβε να πιάσει το μαχαίρι τη στιγμή που έπεφτε στο τραπέζι. Το αριστερό γάντι του ξένου τραβήχτηκε και χαστούκισε στο πρόσωπο τον Τζάφερς. Την επόμενη στιγμή, ο Τζάφερς, χωρίς να τελειώσει αυτό που έλεγε για το ένταλμα, τον είχε αρπάξει από τον καρπό που δεν είχε παλάμη κι από τον αόρατο λαιμό του. Έφαγε μια δυνατή κλωτσιά στο καλάμι που τον έκανε να φωνάξει, όμως δεν άφησε από τα χέρια του τον ξένο. Ο Χολ έδωσε μια στο μαχαίρι και το κύλισε πάνω στο τραπέζι προς το μέρος του Γουάτζερς, που είχε αναλάβει τον ρόλο της οπισθοφυλακής. Ο Γουάτζερς έκανε ένα βήμα μπροστά καθώς ο αστυφύλακας και ο ξένος τρίκλιζαν προς το μέρος του και μπήκε κι αυτός στη συμπλοκή βουτώντας και αρπάζοντας στα τυφλά. Μια καρέκλα που στεκόταν εμπόδιο ανάμεσά τους έγινε κομμάτια καθώς όλοι σωριάστηκαν στο πάτωμα.

«Πιάστε τα πόδια του» είπε ο Τζάφερς μέσα από τα δόντια του.

Ο κύριος Χολ, πασχίζοντας να εκτελέσει τις οδηγίες του αστυφύλακα, έφαγε μια δυνατή κλωτσιά στα πλευρά και για μια στιγμή έμεινε ανήμπορος. Ο κύριος Γουάτζερς, βλέποντας ότι ο ακέφαλος ξένος είχε καταφέρει να γυρίσει το σώμα του και να βρεθεί πάνω από τον αστυφύλακα, οπισθοχώρησε κατά την πόρτα κρατώντας ακόμα το μαχαίρι στο χέρι του κι έτσι συγκρούστηκε με τον κύριο Χάξτερ και τον αγωγιάτη του Σίντερμπριτζ, που είχαν καταφθάσει για να βοηθήσουν το όργανο της τάξης. Την ίδια στιγμή έπεσαν κι έσπασαν τρεις τέσσερις φιάλες από τη σιφονιέρα και άπλωσαν μια καυστική οσμή στο δωμάτιο.

«Παραδίνομαι!» φώναξε ο ξένος, παρότι είχε τον Τζάφερς από κάτω. Την επόμενη στιγμή είχε σηκωθεί όρθιος λαχανιάζοντας, ένα παράξενο ανθρώπινο σχήμα χωρίς κεφάλι και παλάμες, μια και είχε βγάλει πια και το δεξί του γάντι. «Δεν ωφελεί» είπε παλεύοντας να ανασάνει.

Δεν υπήρχε τίποτα πιο παράξενο από το να ακούς μια φωνή να βγαίνει από το κενό, όμως οι κάτοικοι του Σάσεξ είναι ίσως οι πιο πραγματιστές σε αυτόν τον κόσμο. Ο Τζάφερς σηκώθηκε κι εκείνος, εμφανίζοντας ένα ζευγάρι χειροπέδες. Κάρφωσε το βλέμμα του.

«Λοιπόν!» είπε, αλλά του κόπηκε η φόρα καθώς άρχισε να συνειδητοποιεί την αντίφαση του εγχειρήματος. «Πανάθεμα! Δεν μπορώ να τις χρησιμοποιήσω κατά πώς πρέπει».

Ο ξένος έβαλε το άδειο χέρι στο γιλέκο του, και ως εκ θαύματος, τα κουμπιά κοντά στο άδειο μανίκι ξεκουμπώθηκαν. Μετά είπε κάτι για το καλάμι του, κι έσκυψε. Έμοιαζε να ψαχουλεύει τα παπούτσια και τις κάλτσες του.

«Μα!» είπε ξαφνικά ο Χάξτερ. «Αυτός δεν είναι καν άνθρωπος. Μόνο αδειανά ρούχα. Κοιτάχτε! Μπορείτε να δείτε κάτω από τον λαιμό του, ακόμα και τη φόδρα των ρούχων του. Αν έβαζα το χέρι μου...»

Άπλωσε το χέρι του, μα φάνηκε σαν να συνάντησε κάποιο εμπόδιο στον αέρα και το αποτράβηξε βγάζοντας ένα κοφτό επιφώνημα. «Θα προτιμούσα να κρατήσετε τα δάχτυλά σας μακριά από το μάτι μου» είπε η αερική φωνή, με έντονα διαμαρτυρόμενο τόνο. «Η αλήθεια είναι ότι είμαι όλος εδώ –κεφάλι, χέρια, πόδια και όλα τα υπόλοιπα, συμβαίνει όμως να είμαι αόρατος. Μεγάλη αναποδιά, αλλά υπάρχω. Οπότε δεν βρίσκω τον λόγο να με κάνει κομμάτια ο κάθε κουφιοκέφαλος του Άιπινκ, δεν νομίζετε;»

Τα ρούχα του ξένου, ξεκουμπωμένα και χαλαρά πάνω στα αόρατα στηρίγματά τους, σηκώθηκαν όρθια, με τα χέρια ανοιχτά.

Πολύς κόσμος είχε μπει στο μεταξύ στο δωμάτιο, με συνέπεια να επικρατεί συνωστισμός. «Αόρατος, ε;» είπε ο Χάξτερ αγνοώντας τις προσβολές του ξένου. «Ποιος ξανάκουσε κάτι τέτοιο;»

«Μπορεί να είναι παράξενο, δεν είναι όμως κι έγκλημα. Γιατί μου επιτίθεται ένας αστυφύλακας κατά αυτόν τον τρόπο;»

«Α! Εδώ αλλάζει το θέμα» είπε ο Τζάφερς. «Χωρίς αμφιβολία, είναι κομματάκι δύσκολο να σας δούμε στο φως της ημέρας, έχω όμως ένταλμα, με όλα τα

τυπικά. Δεν σας κυνηγάω επειδή είστε αόρατος, αλλά επειδή είστε διαρρήκτης. Κάποιος μπήκε σε ένα σπίτι και πήρε λεφτά».

«Και λοιπόν;»

«Και οι συνθήκες δείχνουν σαφώς...»

«Κουραφέξαλα!» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος.

«Το ελπίζω, κύριε, άλλα λένε όμως οι οδηγίες μου».

«Εντάξει, θα έρθω» είπε ο ξένος. «Θα έρθω. Χωρίς χειροπέδες όμως».

«Είναι το τυπικό» είπε ο Τζάφερς.

«Χωρίς χειροπέδες» απαίτησε ο ξένος.

«Με συγχωρείτε» είπε ο Τζάφερς.

Εντελώς απρόσμενα, η σιλουέτα κάθισε στο πάτωμα, και προτού καταλάβει κανείς τι συνέβαινε, οι παντόφλες, οι κάλτσες και το παντελόνι είχαν σωριαστεί με μια κλωτσιά κάτω από το τραπέζι. Και τότε, η σιλουέτα πήδησε ξανά όρθια και απαλλάχτηκε από το σακάκι.

«Ε, σταματήστε» είπε ο Τζάφερς, συνειδητοποιώντας ξαφνικά τι πραγματικά συνέβαινε. Χούφτωσε το γιλέκο, που κουνιόταν πέρα δώθε, και μετά το πουκάμισο γλίστρησε από μέσα και το άφησε χαλαρό και άδειο στο χέρι του. «Πιάστε τον!» φώναξε ο Τζάφερς. «Αν πετάξει όλα του τα ρούχα...»

«Πιάστε τον!» φώναξαν όλοι και όρμησαν κατά το λευκό πουκάμισο που απομακρυνόταν κυματίζοντας και που ήταν το μόνο ορατό σημείο του ξένου.

Το μανίκι του πουκάμισου κατάφερε ένα καίριο χτύπημα στο πρόσωπο του Χολ, έτσι ώστε να ανακόψει την ένοπλη έφοδό του, και τον έστειλε να πέσει πάνω στον γέρο Τούθσαμ, τον νεωκόρο. Την αμέσως επόμενη στιγμή, το ρούχο ανυψώθηκε και άρχισε να τινάζεται γύρω από τα μπράτσα, ακριβώς όπως ένα πουκάμισο που κάποιος θέλει να βγάλει πάνω από το κεφάλι του. Ο Τζάφερς το βούτηξε, όμως αυτό βοήθησε μόνο στο να βγει γρηγορότερα. Επιπλέον, ο αστυφύλακας έφαγε μια μπουνιά στο στόμα, σαν συνέπεια του ξέφυγε το κλομπ του και αυτό χτύπησε άσχημα την κορυφή του κεφαλιού του Τέντυ Χένφρι.

«Προσέξτε!» φώναζαν όλοι χτυπώντας στα τυφλά, χωρίς να πετυχαίνουν τον στόχο τους. «Πιάστε τον! Κλείστε την πόρτα! Μην τον αφήσετε να το σκάσει! Α, κάτι έπιασα! Να 'τος!» Μια χάβρα από φωνές επικράτησε. Προφανώς, ο καθένας τους δεχόταν ταυτόχρονα χτυπήματα, και ο Σάντυ Γουάτζερς, ανέκαθεν ξύπνιος, αλλά τώρα περισσότερο, μετά από μια μπουνιά που έφαγε στη μύτη, άνοιξε ξανά την πόρτα και έδειξε τον δρόμο. Οι άλλοι, ακολουθώντας τον σαν ένα μπουλούκι, για λίγο φράκαραν στη γωνία της πόρτας. Τα χτυπήματα συνεχίζονταν. Του Φιπς, του Ουνιταριανού, του έσπασε ένα μπροστινό δόντι, κι ο Χένφρι τραυματίστηκε στο πτερύγιο του αυτιού. Ο Τζάφερς δέχτηκε ένα χτύπημα κάτω από το πηγούνι και γυρίζοντας το σώμα του, βρέθηκε να πιάνει κάτι ανάμεσα σε αυτόν και τον Χάξτερ κατά τη διάρκεια της συμπλοκής, κάτι που τους εμπόδιζε να πλησιάσουν μεταξύ τους. Ένιωσε ένα μώδες στέρνο, και την επόμενη στιγμή όλος ο όγκος του μαινόμενου και παλλόμενου πλήθους στριμώχτηκε στον ήδη στενόχωρο διάδρομο.

«Τον έπιασα!» φώναξε ο Τζάφερς παραπατώντας ανάμεσά τους και παλεύοντας να πάρει ανάσα, ενώ με κατακόκκινο πρόσωπο και πρησμένες φλέβες πάλευε ενάντια στον αόρατο εχθρό του.

Το πλήθος παραπατούσε δεξιά κι αριστερά καθώς η αξιοπερίεργη πάλη όδευε σαν να κυμάτιζε στον αέρα προς τη μεριά της εξώπορτας μέχρι που κουτροβάλησε τα έξι σκαλοπάτια του πανδοχείου. Ο Τζάφερς έβγαλε μια πνιχτή κραυγή –κρατούσε τη λεία του γερά όμως, χρησιμοποιώντας και το γόνατό για να πετύχει τον σκοπό του–, πήρε μια τούμπα και προσγειώθηκε άσχημα με το κεφάλι στα χαλίκια. Μόνο τότε χαλάρωσαν τα δάχτυλά του.

Ακούστηκαν κραυγές γεμάτες ένταση, του τύπου: “Πιάστε τον!” “Αόρατος!” και πάει λέγοντας, κι ένας νεαρός, ξενόφερτος, που το όνομά του παρέμεινε άγνωστο, όρμησε στη στιγμή, έπιασε κάτι, δεν μπόρεσε όμως να το κρατήσει και κατέληξε να σωριαστεί πάνω στον αστυφύλακα που βρισκόταν ήδη μπρούμυτα στο έδαφος. Στα μισά του δρόμου, στην απέναντι μεριά, μια γυναίκα τσίριξε καθώς κάτι την έσπρωξε προσπερνώντας την. Ένα σκυλί, έχοντας προφανώς δεχτεί μια κλωτσιά, κλαψούρισε δυνατά και έτρεξε αλυχτώντας στην αυλή του Χάξτερ. Και κάπως έτσι, πήρε τέλος το πέρασμα του Αόρατου Ανθρώπου. Για κάποιο διάστημα, το πλήθος στεκόταν

χειρονομώντας, άπραγο και έκπληκτο. Και μετά ήρθε ο πανικός και τους σκόρπισε σε όλες τις κατευθύνσεις, σαν τη ριπή του αέρα που σκορπίζει τα ξερά φύλλα.

Ο Τζάφερς όμως έμεινε απόλυτα ακίνητος δίπλα στα σκαλοπάτια, με το πρόσωπο προς τα πάνω και τα γόνατα λυγισμένα.

8. ΚΑΘ' ΟΔΟΝ

Το όγδοο κεφάλαιο είναι υπερβολικά σύντομο και μας πληροφορεί ότι ο Γκίμπονς, ο ερασιτέχνης φυσιοδίφης της περιοχής, καθώς βρισκόταν ξαπλωμένος να λαγοκοιμάται στην ανοιχτωσιά των λοφίσκων, χωρίς να υπάρχει ψυχή τριγύρω σε απόσταση τουλάχιστον δύο χιλιομέτρων –όπως νόμιζε τουλάχιστον–, άκουσε πολύ κοντά του έναν ήχο κάποιου που έβηχε, φταρνιζόταν και βλαστημούσε. Κοίταξε, δεν είδε όμως τίποτα. Κι όμως, η φωνή ακουγόταν αναμφίβολα. Συνέχιζε να βλαστημάει με το εύρος και την ποικιλία που χαρακτηρίζει έναν μορφωμένο άνθρωπο. Δυνάμωσε, χαμήλωσε ξανά και έσβησε καθώς απομακρυνόταν, με κατεύθυνση προφανώς το Άμπερντιν. Ακούστηκε πάλι με τη μορφή ενός σπασμωδικού φταρνίσματος κι έσβησε ξανά. Ο Γκίμπονς δεν είχε ακούσει το παραμικρό σχετικά με τα συμβάντα του πρωινού, το όλο φαινόμενο όμως ήταν τόσο έντονο και ενοχλητικό που όλη του η φιλοσοφική γαλήνη χάθηκε. Αμέσως σηκώθηκε ορθός και πήρε να κατηφορίζει την απότομη λοφοπλαγιά κατευθυνόμενος προς το χωριό όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

9. Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΜΑΣ ΜΑΡΒΕΛ

Για να κατανοήσετε την εμφάνιση του κυρίου Τόμας Μάρβελ, πρέπει να φέρετε στον νου σας την εικόνα ενός άνδρα με μεγάλο, ελαστικό πρόσωπο, μύτη με κυλινδρική προεξοχή, λαίμαργο, φαρδύ, φλύαρο στόμα και μια άκρως εκκεντρική γενειάδα. Το σώμα του όδευε προς την πλαδαρότητα, κάτι που τονιζόταν λόγω των κοντών του άκρων. Φορούσε ένα αναμαλλιασμένο βραδινό καπέλο και η συχνή υποκατάσταση των κουμπιών από σπάγκο και κορδόνια παπουτσιών, εμφανής σε καιρία σημεία της αμφιέσής του, σηματοδοτούσε έναν κατά βάση εργένη.

Ο κύριος Τόμας Μάρβελ καθόταν με τα πόδια του ακουμπισμένα σε ένα χαντάκι στην άκρη του δρόμου σε μια πλαγιά προς το Άμπερντιν, γύρω στο ενάμιση μίλι μακριά από το Άιπινκ. Στα πόδια του δεν φορούσε παρά ένα ζευγάρι κάλτσες γεμάτες ακανόνιστες τρύπες. Τα μεγάλα του δάχτυλα ήταν φαρδιά και τεντωμένα σαν αυτιά σκύλου σε επαγρύπνηση. Ραχατεύοντας –όλα τα έκανε ραχατεύοντας– σκεφτόταν αν θα δοκίμαζε να φορέσει ένα ζευγάρι μπότες. Ήταν οι πιο γερές μπότες που του είχαν τύχει εδώ και πολύ καιρό, όμως του παραήταν μεγάλες. Από την άλλη, οι δικές του μπότες ήταν ιδανικές για στεγνό καιρό, οι λεπτές τους σόλες όμως ήταν ό,τι χειρότερο στην υγρασία. Ο κύριος Τόμας Μάρβελ απεχθανόταν τα ευρύχωρα παπούτσια, αλλά έτρεφε την ίδια απέχθεια και για την υγρασία. Δεν είχε κάσει ποτέ του να καλοσκεφτεί ποιο από τα δύο απεχθανόταν περισσότερο, η μέρα όμως ήταν ιδιαίτερα ευχάριστη,

κι αυτός δεν είχε κάτι καλύτερο να κάνει για να περάσει την ώρα του. Έτσι, τοποθέτησε τα τέσσερα παπούτσια στη σειρά πάνω στη χλόη και τα κοιτούσε. Και καθώς τα έβλεπε εκεί, ανάμεσα στο γρασίδι και τις αγριμόνιες, συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι και τα δύο ζευγάρια ήταν αποκρουστικά.

Η φωνή που ακούστηκε πίσω του δεν τον τρόμαξε διόλου.

«Μπότες είναι στο κάτω-κάτω» είπε η Φωνή.

«Είναι μπότες από ελεημοσύνη» είπε ο κύριος Τόμας Μάρβελ, ενώ, έχοντας γείρει το κεφάλι στα πλάγια, παρατηρούσε τις μπότες με απέχθεια. «Κι ανάθεμα κι αν ξέρω ποιο από τα δυο είναι το πιο άσχημο ζευγάρι σε όλη την οικουμένη!»

«Χμ!» έκανε η Φωνή.

«Έχω φορέσει και χειρότερες –βασικά, έχω περάσει και καιρούς που δεν φορούσα τίποτα– ποτέ μου όμως δεν είχα κάτι τόσο κατάφωρα άσχημο –αν μου επιτρέπετε την έκφραση. Από μέρες παρακαλώ –ειδικά– για ένα ζευγάρι μπότες. Γιατί τις σιχάθηκα αυτές εδώ. Δε λέω, είναι αρκετά γερές. Ένας κύριος όμως που πεζοπορεί, αναγκαστικά συναναστρέφεται σε υπερβολικό βαθμό τις μπότες του. Κι αν θέλετε με πιστεύετε, το μόνο που κατάφερα να αποκτήσω γυρίζοντας τον ευλογημένο μας τόπο δεν ήταν άλλο από *αυτά τα πράγματα*. Και δεν έχει να πει κανείς, ο τόπος είναι ό,τι πρέπει αν ψάχνεις μπότες. Δε φταίει άλλο από την αναθεματισμένη την τύχη μου. Τις μπότες που φοράω τις βρήκα σε τούτα τα μέρη εδώ και δέκα χρόνια, μπορεί και περισσότερα. Και να σου φέρονται έτσι τώρα!»

«Σκληρός τόπος!» είπε η Φωνή. «Κι οι άνθρωποι είναι γουρούνια».

«Δεν είναι;» είπε ο κύριος Τόμας Μάρβελ. «Θεούλη μου! Τι να πω για αυτές τις μπότες! Αυτό πια με ξεπερνάει!»

Έστρεψε το κεφάλι του πάνω από τον δεξιό του ώμο για να ρίξει μια ματιά στις μπότες του συνομιλητή του, έτσι για να έχει μέτρο σύγκρισης, και για δεξ! Εκεί που θα έπρεπε να είναι οι μπότες του συνομιλητή του, ούτε πόδια υπήρχαν ούτε μπότες. Τον κατέλαβε μια πρωτόγνωρη έκπληξη. «Πού είστε;» ρώτησε ο Τόμας Μάρβελ πάνω από τον ώμο του χρησιμοποιώντας χέρια και πόδια για

να στηριχτεί. Είδε μόνο τα άδεια λιβάδια ως πέρα μακριά όπου ο άνεμος λίκνιζε τους ασπάλαθους με τα μυτερά φύλλα.

«Μεθυσμένος είμαι;» είπε ο κύριος Μάρβελ. «Οράματα έβλεπα; Μόνος μου μιλούσα; Τι στο ...»

«Μην αναστατώνεστε» είπε η Φωνή.

«Δεν περνάνε σε μένα αυτά τα εγγαστρυμικά» είπε ο κύριος Τόμας Μάρβελ καθώς σηκώνόταν απότομα στα δυο του πόδια. «Πού είστε; Να μην αναστατώνομαι, λέει!»

«Μην αναστατώνεστε» επανέλαβε η Φωνή.

«Θα σου δείξω εγώ πώς θα αναστατωθείς αμέσως, χαζούλιακα» είπε ο κύριος Τόμας Μάρβελ. «Πού είσαι; Για άσε να με μάθεις από την καλή...»

«Σας έχουν θάψει;» ρώτησε ο κύριος Τόμας Μάρβελ μετά από λίγο.

Καμία απάντηση. Ο κύριος Τόμας Μάρβελ στεκόταν σαστισμένος, χωρίς παπούτσια στα πόδια του και με το πανωφόρι του μισοβγαλμένο.

«Πι-ου-ιτ!» κελήδησε μια καλημάνα από κάπου μακριά.

«Πι-ου-ιτ, που να με πάρει!» είπε ο κύριος Τόμας Μάρβελ. «Δεν είναι ώρα για κοροϊδίες!» Ο λοφίσκος ήταν έρημος, σε ανατολή και δύση, βορρά και νότο. Ο δρόμος με τα ρηχά χαντάκια και τους λευκούς οριοθετικούς πασσάλους συνέχιζε ερημικός προς τον βορρά και προς τον νότο, κι εκτός από εκείνη την καλημάνα, ο γαλανός ουρανός ήταν επίσης αδειανός. «Βοήθειά μου!» είπε ο κύριος Τόμας Μάρβελ, τακτοποιώντας το πανωφόρι στους ώμους του. «Το ποτό φταίει! Έπρεπε να το καταλάβω».

«Δεν φταίει το ποτό» είπε η Φωνή. «Ηρεμήστε».

«Αμάν!» είπε ο κύριος Μάρβελ και το πρόσωπό του έγινε άσπρο όπου φαινόταν το δέρμα. «Το ποτό φταίει!» Τα χείλη του κινήθηκαν άηχα. Απόμεινε να κοιτάξει γύρω του, να κάνει αργές περιστροφές. «Ορκο θα έπαιρνα πως άκουσα μια φωνή» ψιθύρισε.

«Σωστά ακούσατε».

«Να τηνε πάλι» είπε ο κύριος Μάρβελ σφαλίζοντας τα μάτια και φέρνοντας το χέρι στο μέτωπο σαν τραγωδός. Ξαφνικά, κάτι τον άρπαξε από το κολάρο και τον ταρακούνησε, αφήνοντάς τον πιο σαστισμένο από πριν. «Μη γίνεστε ανόητος» είπε η Φωνή.

«Πάει, έχασα το μυαλό μου» είπε ο κύριος Μάρβελ. «Φταίει η ανησυχία μου για τις αναθεματισμένες τις μπότες. Πάει, ξεκούτιανα. Ή μπορεί και να είναι πνεύματα».

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο» είπε η Φωνή. «Ακούστε με!»

«Ξεκούτιανα» είπε ο κύριος Μάρβελ.

«Μια στιγμή» είπε η Φωνή, διαπεραστική, πασχίζοντας να κρατήσει τη σταθερότητά της.

«Ναι;» είπε ο κύριος Μάρβελ έχοντας την παράξενη αίσθηση ότι ένα δάχτυλο πίεσε το στήθος του.

«Νομίζετε ότι είμαι της φαντασίας σας;»

«Σαν τι άλλο να είστε;» είπε ο κύριος Τόμας Μάρβελ τρίβοντας το σβέρκο του.

«Πολύ καλά» είπε η Φωνή πιο χαλαρή. «Τότε θα αρχίσω να σας πετάω χαλίκια, μέχρι να το σκεφτείτε καλύτερα».

«Μα, πού είστε;»

Η Φωνή δεν απάντησε. Βζίτ! Εμφανίστηκε ένα χαλίκι ως δια μαγείας και παρά λίγο να πετύχει τον ώμο του κυρίου Μάρβελ. Ο κύριος Μάρβελ στράφηκε και είδε ένα χαλίκι να αναπηδάει στον αέρα, να χαράζει μια πολύπλοκη πορεία, να μένει μετέωρο για μια στιγμή και μετά να εκτοξεύεται ακαριαία στα πόδια του. Από τη σαστιμάρα του δεν πρόλαβε να το αποφύγει. Βζίτ! Και το χαλίκι αναπήδησε στο γυμνό του δάχτυλο και κατέληξε στο χαντάκι. Ο κύριος Τόμας Μάρβελ έκανε έναν σάλτο και άφησε ένα δυνατό ουρλιαχτό. Και μετά άρχισε να τρέχει, σκόνταψε σε ένα αόρατο εμπόδιο, πήρε μια τούμπα στον αέρα και βρέθηκε καταγής.

«Λοιπόν;» είπε η φωνή καθώς ένα τρίτο χαλίκι διέγραψε μια καμπύλη τροχιά μένοντας μετέωρο πάνω από τον περιπλανώμενο. «Είμαι πλάσμα της φαντασίας;»

Ο κύριος Μάρβελ, αντί για απάντηση, προσπάθησε να σταθεί στα πόδια του, αλλά αμέσως κάτι τον κράτησε στην αρχική του θέση. Για μια στιγμή έμεινε ακίνητος. «Αν συνεχίσετε να αντιστέκεστε, θα σας πετάξω ένα χαλίκι στο κεφάλι!» είπε η Φωνή.

«Το σωστό, σωστό!» είπε ο κύριος Τόμας Μάρβελ και ανακάθισε πιάνοντας το πληγωμένο του δάχτυλο, ενώ είχε καρφώσει τα μάτια στο τρίτο χαλίκι. «Δεν μπορώ να βγάλω άκρη. Χαλίκια που πετιούνται από μόνα τους. Πέτρες που μιλάνε. Χαθείτε, φύγετε! Αρκετά πια!»

Το τρίτο χαλίκι έπεσε.

«Είναι πολύ απλό» είπε η Φωνή. «Είμαι αόρατος».

«Κάτι μας είπες τώρα» είπε ο κύριος Μάρβελ αγκομαχώντας από τον πόνο. «Δεν ξέρω πού κρύβεστε, πώς το κάνετε. Παραδίνομαι!».

«Δεν υπάρχει κάτι άλλο να πω. Είμαι αόρατος. Αυτό θέλω να καταλάβετε».

«Όλοι το κατάλαβαν. Δεν χρειάζεται να είστε τόσο αναθεματισμένα ανυπόμονος, κύριος. Για φωτίστε μας τώρα. Πώς κρυφτήκατε;»

«Είμαι αόρατος. Αυτό είναι όλο. Και θέλω να καταλάβετε το εξής...»

«Πού όμως;» διέκοψε ο κύριος Μάρβελ.

«Εδώ! Πέντε μέτρα μπροστά σας».

«Ω! Ελάτε τώρα! Τυφλός δεν είμαι. Σε λίγο θα μου πείτε πως είστε ανύπαρκτος. Ξέρετε, μπορεί να είμαι περιπλανώμενος, δεν είμαι όμως χαζός...»

«Ναι, αυτό είμαι –ανύπαρκτος. Βλέπετε μέσα από εμένα».

«Πώς! Δεν υπάρχουν; Φωνή και –πώς το λένε; –φλυαρίες.³ Αυτό μου λέτε;»

³ Σ.τ.Μ. λατινικά στο κείμενο *voxe*... Αναφέρεται στη φράση *vox et praeterea nihil*: φωνή χωρίς υπόσταση.

«Είμαι απλά ένα ανθρώπινο πλάσμα –με υπόσταση, που χρειάζεται να φάει και να πιει, χρειάζεται ρούχα –είμαι όμως αόρατος. Καταλαβαίνετε; Αόρατος. Είναι απλό. Είμαι αόρατος».

«Τι, στ' αλήθεια;»

«Ναι, στ' αλήθεια».

«Αν είστε πραγματικός, για πιάστε με. Δεν θα είναι και κάτι εξωπραγματικό, οπότε –Θεούλη μου!» είπε ο Μάρβελ. «Με κάνετε να τρομάξω, έτσι όπως με αρπάζατε!»

Ψηλάφισε με τα ελεύθερά του δάχτυλα το χέρι που έσφιξε γύρω από τον καρπό του, και τα δάχτυλά του άγγιξαν δοκιμαστικά ένα μώδες στήρνο και ένα πρόσωπο με γένια. Η έκπληξη ήταν ολοφάνερη στο πρόσωπο του Μάρβελ.

«Πού να με πάρει!» είπε. «Αυτό είναι πιο συναρπαστικό και από μια κοκορομαχία! Τρομερό! Και ναι! Μπορώ να δω ξεκάθαρα μισό μίλι πίσω σας! Κι ούτε μια στάλα δεν φαίνεται από το σώμα σας –εκτός...»

Έλεγε εξονυχιστικά το προφανώς άδειο πεδίο. «Μπας και τρώγατε ψωμοτύρι;» ρώτησε κρατώντας το αόρατο μπράτσο.

«Το βρήκατε. Κι ο οργανισμός μου δεν το έχει αφομοιώσει εντελώς».

«Α!» έκανε ο κύριος Μάρβελ. «Είναι να σου σηκώνεται η τρίχα ένα πράμα».

«Φυσικά όλα αυτά δεν είναι ούτε στο μισό τόσο υπέροχα όσο νομίζετε».

«Είναι αρκετά υπέροχο για τα δικά μου ταπεινά γούστα» είπε ο κύριος Τόμας Μάρβελ. «Πώς τα καταφέρατε; Πώς στο καλό γίνεται κάτι τέτοιο;»

«Είναι μεγάλη ιστορία. Κι εξάλλου...»

«Σοβαρά τώρα, δεν είναι κι εύκολο να το χωνέψω όλο αυτό» είπε ο κύριος Μάρβελ.

«Αυτό που θέλω να πω επί του παρόντος είναι το εξής: Χρειάζομαι βοήθεια. Έχω φτάσει σε αυτή την κατάσταση πια –μέχρι που ξαφνικά σας συνάντησα. Περιπλανιόμουν, εξοργισμένος μέχρι τρέλας, γυμνός, ανήμπορος. Θα μπορούσα ως και φόνο να κάνω. Και τότε σας είδα...»

«Θεούλη μου!» είπε ο κύριος Μάρβελ.

«Σας πλησίασα –δίστασα– συνέχισα τον δρόμο μου...»

Η έκφραση του κυρίου Μάρβελ ήταν εύγλωπτη.

«Μετά σταμάτησα. “Να ένας απόβλητος σαν εμένα. Αυτός είναι ο άνθρωπος που ψάχνω” είπα. Κι έτσι έκανα μεταβολή και ήρθα κοντά σας. Και...»

«Θεούλη μου!» είπε ο κύριος Μάρβελ. «Μου ήρθε ταραχή. Μου επιτρέπετε να ρωτήσω –τι θέλετε να πείτε; Και τι είδους βοήθεια χρειάζεστε; Άκου αόρατος!»

«Θέλω να με βοηθήσετε να βρω ρούχα και καταφύγιο και μετά θα χρειαστεί να δώσετε μια βοήθεια για κάποια άλλα πράγματα που αμέλησα τελευταία. Αν δεν θέλετε –ας είναι! Θα θελήσετε όμως –πρέπει να θελήσετε».

«Για να σας πω» είπε ο κύριος Μάρβελ. «Ήδη με έχετε αφήσει με ανοιχτό το στόμα. Μη με τριβελίζετε άλλο. Αφήστε με να φύγω. Πρέπει να συνέλθω κομματάκι. Αφήστε που κοντέψατε να μου σπάσετε το δάχτυλο. Δεν βρίσκω άκρη με όσα έχουν γίνει. Τα λοφάκια είναι αδειανά, ο ουρανός αδειανός κι αυτός. Για μίλια δεν υπάρχει τίποτα εκτός από την αγκαλιά της φύσης. Και ξαφνικά, έρχεται μια φωνή. Μια φωνή από τα ουράνια! Και πέτρες. Και μια μπουνιά –Θεούλη μου!»

«Για συνέλθετε, γιατί έχετε να κάνετε τη δουλειά για την οποία σας διάλεξα» είπε η Φωνή.

Ο κύριος Μάρβελ ξεφύσησε τα μάγουλα και γούρλωσε τα μάτια.

«Σας επέλεξα» είπε η Φωνή. «Γιατί είστε ο μόνος πέρα από κάποιους από τους ηλίθιους εκεί κάτω, που γνωρίζει ότι υπάρχει αόρατος άνθρωπος. Οφείλετε να γίνετε ο βοηθός μου. Βοηθήστε με –και θα κάνω πολύ σπουδαία πράγματα για εσάς. Ένας αόρατος άνθρωπος είναι άνθρωπος με δύναμη». Για μια στιγμή σταμάτησε να μιλάει για να φταρνιστεί δυνατά.

«Αν με προδώσετε όμως» συνέχισε «αν δεν πράξετε σύμφωνα με τις οδηγίες μου...» Έκανε μια παύση και έπιασε με νόημα τον ώμο του κυρίου Μάρβελ. Ο κύριος Μάρβελ άφησε μια τρομοκρατημένη τσιρίδα. «Δεν θέλω να σας προδώσω» είπε ενώ οπισθοχωρούσε για να ξεφύγει από τα αόρατα δάχτυλα. «Ούτε να το σκέφτεστε. Εγώ το μόνο που θέλω είναι να σας βοηθήσω –μόνο

πείτε μου τι πρέπει να κάνω. (Θεούλη μου!) 'Ό,τι θελήσετε, θα το κάνω πρόθυμα».

10. Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΡΒΕΛ ΣΤΟ ΆΙΠΙΝΚ

Αφού καταλάγιασε ο πανικός, στο Άιπινκ άρχισαν οι επιχειρηματολογίες. Ξαφνικά έσκασε μύτη ο σκεπτικισμός –ένας απροκάλυπτος νευρικός σκεπτικισμός. Είναι πολύ πιο εύκολο να πιστέψεις πως δεν υπάρχει αόρατος άνθρωπος. Εξάλλου, εκείνοι που τον είχαν δει να διαλύεται σε κάτι ανύπαρκτο ή που είχαν νιώσει τη δύναμη του μπράτσου του, ήταν τόσο λίγοι που μπορούσαν να μετρηθούν στα δάχτυλα των δύο χεριών. Κι από εκείνους τους μάρτυρες, ο κύριος Γουάτζερς ήταν απών προς το παρόν, αφού είχε αποσυρθεί στο επτασφάλιστο φρούριο του σπιτιού του. Όσο για τον Τζάφερς, αυτός κειτόταν σαν μαγεμένος στο σαλονάκι του “Άμαξα και Άλογα”. Μεγάλες και παράδοξες ιδέες που υπερβαίνουν την ανθρώπινη εμπειρία συχνά επηρεάζουν λιγότερο άνδρες και γυναίκες από τις μικρότερες, πιο απτές σκέψεις. Το Άιπινκ ξεχείλιζε από εορταστικά σημαιάκια και όλοι φορούσαν τα καλά τους. Εδώ και περισσότερο από μήνα, περίμεναν πώς και πώς την Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος. Μέχρι το απόγευμα, ακόμα και εκείνοι που πίστευαν στο Αόρατο είχαν δειλά δειλά ξαναγυρίσει στις διασκεδάσεις τους, υποθέτοντας ότι ο ξένος είχε φύγει από την πόλη. Όσο για τους σκεπτικιστές, τον έβλεπαν σαν γελωτοποιό. Πάντως ο κόσμος, είτε πίστευε στο παράδοξο είτε όχι, ήταν ιδιαίτερα κοινωνικός όλη εκείνη την ημέρα.

Το λιβάδι του Χείσμαν είχε ζωντανέψει από την τέντα όπου η κυρία Μπάντινκ μαζί με άλλες κυρίες ετοίμαζαν τσάι ενώ, απ' έξω, τα παιδιά του κατηχητικού έτρεχαν και έπαιζαν κάτω από τη θορυβώδη καθοδήγηση του βοηθού εφημέριου και των δεσποινίδων Κας και Σάκμπατ. Βέβαια, μια κάποια αβεβαιότητα ήταν διακριτή στην ατμόσφαιρα, ως επί το πλείστον όμως ο κόσμος είχε τη σύνεση να κρύψει τις ανησυχίες που τον βασάνιζαν. Στον χώρο αναψυχής του χωριού, ένα χοντρό σκοινί με τροχαλία που μπορούσε να σε πετάξει με φόρα σε ένα σακί στην άλλη του άκρη, όπως και οι αιώρες και το γκρέμισμα της καρύδας ήταν ψηλά στις προτιμήσεις των ενήλικων. Υπήρχε και χώρος για περατζάδα, και η καλλιόπη⁴, που συνδεόταν με ένα μικρό καρουζέλ, γέμιζε την ατμόσφαιρα με μια διαπεραστική οσμή πετρελαίου και μια εξίσου διαπεραστική μουσική. Τα μέλη της λέσχης που είχαν παρακολουθήσει τη λειτουργία το πρωί έδειχναν μεγαλόπρεπα με τις ροζ και πράσινες κονκάρδες τους, ενώ κάποιοι από τους πιο εύθυμους είχαν στολίσει τα καπέλα τους με ζωηρόχρωμες κορδέλες. Μπορούσες να δεις τον γέρο Φλέτσερ, που είχε πολύ αυστηρές αντιλήψεις για την έννοια της ανάπαυλας, να ασπρίζει το ταβάνι του μπροστινού του δωματίου ισορροπώντας αβέβαια σε μια σανίδα που στηριζόταν σε δυο καρέκλες. Τα όλο θέαμα το απολάμβανες κοιτώντας είτε ανάμεσα από το γιάσεμι στο παράθυρό του είτε από την ορθάνοιχτη πόρτα.

Γύρω στις τέσσερις το απόγευμα ένας ξένος έκανε την εμφάνισή του στο χωριό, ερχόμενος από τη μεριά των χαμηλών λόφων. Ήταν κοντόχοντρος με ένα τρισάθλιο ημίψηλο και φαινόταν να του έχει κοπεί η αναπνοή. Τα μάγουλά του πότε φούσκωναν και πότε βούλιαζαν. Το παρδαλό του πρόσωπο πρόδιδε νευρικότητα, οι κινήσεις του έδειχναν μια απρόθυμη σβελτάδα. Έστριψε τη γωνία της εκκλησίας και κατευθύνθηκε προς το "Άμαξα και Άλογα". Ανάμεσα σε εκείνους που τον είδαν ήταν και ο γέρο Φλέτσερ, και μάλιστα ο γηραιός κύριος τόσο εντυπωσιάστηκε από την ανάστατη συμπεριφορά του που χαζεύοντάς τον, δεν κατάλαβε πώς ασβέστωσε το μανίκι του σακακιού του.

⁴ Σ.τ.Μ. πρόκειται για μουσικό όργανο που λειτουργούσε με ατμό, χαρακτηριστικό των πανηγυριών.

Σύμφωνα με τον ιδιοκτήτη του γκρεμίσματος της καρύδας, αυτός ο ξένος έμοιαζε να μονολογεί. Ο κύριος Χάξτερ παρατήρησε ακριβώς το ίδιο. Ο άγνωστος σταμάτησε μπροστά στα σκαλιά του “Άμαξα και Άλογα” και, σύμφωνα με τον κύριο Χάξτερ, φαινόταν να δίνει μάχη με τον εαυτό του μέχρι να πάρει απόφαση να μπει στο οίκημα. Τελικά ανέβηκε τα σκαλιά, και ο κύριος Χάξτερ τον είδε να στρίβει αριστερά και να ανοίγει την πόρτα που έβγαζε στο σαλονάκι. Ο κύριος Χάξτερ άκουσε φωνές μέσα από το δωμάτιο αλλά και από το μπαρ, που ενημέρωναν τον άγνωστο για το λάθος του. «Αυτό το δωμάτιο είναι ιδιωτικό!» είπε ο Χολ, και τότε ο νεοφερμένος έκλεισε αδέξια την πόρτα και τράβηξε προς το μπαρ.

Μέσα σε λίγα λεπτά εμφανίστηκε ξανά σκουπίζοντας τα χείλη του με την ανάστροφη της παλάμης του και με ένα ύφος γαλήνιας ικανοποίησης που έκανε εντύπωση στον κύριο Χάξτερ. Στάθηκε λίγες στιγμές κοιτάζοντας ολόγυρα, και μετά ο κύριος Χάξτερ τον είδε να περπατάει σαν τον κλέφτη προς την αυλόπορτα, απ' όπου φαινόταν το παράθυρο του μικρού σαλονιού. Ο άγνωστος, έπειτα από έναν σύντομο δισταγμό, έγειρε σε έναν από τους στύλους της αυλόπορτας, έβγαλε μια κοντή πήλινη πίπα και ετοιμάστηκε να τη γεμίσει. Όσο έβαζε τον καπνό, τα δάχτυλά του έτρεμαν. Την άναψε αδέξια και διπλώνοντας τα μπράτσα, άρχισε να καπνίζει αποχαυνωμένα, αν και οι ματιές που περιστασιακά έριχνε κατά την αυλή, άλλα φανέρωναν.

Όλα αυτά τα είδε ο κύριος Χάξτερ πάνω από τα κάνιστρα της βιτρίνας με τα είδη καπνού, και η ιδιαιτερότητα της συμπεριφοράς του άγνωστου τον εξώθησε να συνεχίσει να τον παρατηρεί.

Λίγο μετά, ο άγνωστος όρθωσε απότομα το σώμα του και έβαλε την πίπα στην τσέπη του. Κατόπιν εξαφανίστηκε μέσα στην αυλή. Αμέσως ο κύριος Χάξτερ, έχοντας καταλάβει ότι βρισκόταν μάρτυρας σε κάποια μικροκλοπή, με έναν σάλτο εγκατέλειψε το ταμείο του και έτρεξε έξω στον δρόμο για να ανακόψει τον κλέφτη. Την ίδια στιγμή ο κύριος Μάρβελ εμφανίστηκε ξανά, με το καπέλο του στραβά, έναν μεγάλο μπόγο καμωμένο από ένα γαλάζιο τραπεζομάντηλο στο ένα χέρι και τρία βιβλία δεμένα μεταξύ τους –με τις τιράντες του εφημέριου, όπως αποδείχτηκε αργότερα– στο άλλο χέρι. Με το που είδε τον Χάξτερ, του ξέφυγε μια κοφτή κραυγή και στρίβοντας απότομα

αριστερά, άρχισε να τρέχει. «Πιάστε τον, κλέφτης!» φώναξε ο Χάξτερ και τον ακολούθησε με φόρα. Αυτά που εντυπώθηκε ο κύριος Χάξτερ ήταν δυνατές εικόνες με σύντομη διάρκεια. Σε μικρή απόσταση μπροστά του, είδε τον άγνωστο να ορμάει ξαφνικά προς την γωνία της εκκλησίας και τον δρόμο που ανηφόριζε τον λόφο. Είδε πιο χαμηλά τα σημαιάκια και τη γιορτή και ένα δυο πρόσωπα στραμμένα προς το μέρος του. Φώναξε ξανά «Πιάστε τον!» Δεν είχε κάνει ούτε δέκα δρασκελιές και το καλάμι του ποδιού του συνάντησε ένα απροσδόκητα μυστηριώδες εμπόδιο. Από τη μια στιγμή στην άλλη δεν έτρεχε πια, αλλά πετούσε με απίστευτη ταχύτητα. Ξαφνικά είδε το έδαφος πολύ κοντά στο πρόσωπό του. Όλα γύρω του φάνηκαν να γίνονται εκατομμύρια περιστρεφόμενες φωτεινές κουκίδες, και ό,τι ακολούθησε έπαψε να τον ενδιαφέρει.

11. ΣΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ “ΑΜΑΞΑ ΚΑΙ ΑΛΟΓΑ”

Τώρα, για να γίνουν κατανοητά τα συμβάντα στο πανδοχείο, είναι απαραίτητη μια αναδρομή στο χρονικό σημείο όπου ο κύριος Μάρβελ πρωτοεμφανίστηκε στη βιτρίνα του κυρίου Χάξτερ.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο κύριος Κας και ο κύριος Μπάντινκ βρίσκονταν στο σαλονάκι, κάνοντας μια ενδελεχή έρευνα σχετικά με τα παράδοξα συμβάντα του πρωινού. Με την άδεια του κυρίου Χολ εξέταζαν εξονυχιστικά τα υπάρχοντα του Αόρατου Ανθρώπου. Ο Τζάφερς είχε ανανήψει από την πτώση και είχε γυρίσει σπίτι του με τη βοήθεια συμπονετικών φίλων. Η κυρία Χολ είχε απομακρύνει τα σκορπισμένα ρούχα του ξένου και είχε τακτοποιήσει το δωμάτιο. Και στο τραπέζι που βρισκόταν κάτω από το παράθυρο, εκεί που ο ξένος συνήθιζε να εργάζεται, ο Κας ανακάλυψε λίαν συντόμως τρία μεγάλα χειρόγραφα βιβλία με τον τίτλο “Ημερολόγιο”.

«Ημερολόγιο!» είπε ο Κας βάζοντας τους τρεις τόμους πάνω στο τραπέζι. «Τώρα τουλάχιστον, κάτι θα μάθουμε». Ο εφημέριος στάθηκε ακουμπώντας τα χέρια στο τραπέζι.

«Ημερολόγιο» επανέλαβε ο Κας, κάθισε και στηρίζοντας τον ένα τόμο στους άλλους δύο, άνοιξε το χειρόγραφο. «Χμ! Δεν υπάρχει όνομα στο εσώφυλλο. Να πάρει! Κρυπτογραφήματα... και αριθμοί!».

Ο εφημέριος τον πλησίασε για να κοιτάξει πάνω από τον ώμο του.

Ο Κας φυλλομέτρησε τις σελίδες απογοητευμένος. «Αν είναι δυνατόν! Όλα είναι κρυπτογραφημένα, Μπάντινκ».

«Δεν υπάρχουν διαγράμματα;» ρώτησε ο κύριος Μπάντινκ. «Καμία εικονογράφηση που να ρίχνει κάποιο φως...»

«Δείτε και μόνος σας;» είπε ο κύριος Κας. «Κάποια είναι μαθηματικοί τύποι και κάποια είναι στα ρώσικα ή κάποια άλλη παρόμοια γλώσσα (αν κρίνω από τα γράμματα του αλφαβήτου). Κάποια είναι στα ελληνικά. Μα, νομίζω πως εσείς με τα ελληνικά...»

«Φυσικά» είπε ο κύριος Μπάντινκ βγάζοντας και σκουπίζοντας τα γυαλιά του, αλλά νιώθοντας αίφνης πολύ άβολα –γιατί τα ελληνικά που θυμόταν ούτε άξιζε τον κόπο να τα συζητήσει. «Ναι, φυσικά –τα ελληνικά ίσως μας δώσουν κάποιο στοιχείο».

«Θα σας κάνω χώρο να εργαστείτε».

«Θα προτιμούσα να ρίξω πρώτα μια ματιά στους τόμους» είπε ο κύριος Μπάντινκ εξακολουθώντας να σκουπίζει τα γυαλιά του. «Να σχηματίσω μια γενική εντύπωση πρώτα, Κας, και κατόπιν, καταλαβαίνετε, μπορούμε να ψάξουμε για στοιχεία».

Έβηξε, φόρεσε τα γυαλιά του, τα τακτοποίησε με ζήλο, έβηξε ξανά και ευχήθηκε να συνέβαινε κάτι ώστε να αποφύγει την επικείμενη έκθεση. Μετά, πήρε χαλαρά στα χέρια του τον τόμο που του έτεινε ο Κας. Και τότε, συνέβη κάτι.

Ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε.

Και οι δύο κύριοι αναπήδησαν, στράφηκαν να κοιτάξουν και ανακουφίστηκαν βλέποντας ένα κατά τόπους ροδαλό πρόσωπο κάτω από ένα αναμαλλιασμένο βραδινό καπέλο. «Το μπαρ;» ρώτησε το πρόσωπο κι απόμεινε να τους κοιτάζει.

«Όχι» απάντησαν ταυτόχρονα οι δύο κύριοι.

«Από την άλλη μεριά είναι, άνθρωπέ μου» είπε ο κύριος Μπάντινκ. Και «παρακαλώ, κλείστε επιτέλους την πόρτα» είπε ο κύριος Κας εκνευρισμένος.

«Εντάξει» είπε ο εισβολέας, με μια χαμηλή φωνή που ακούστηκε περίεργα διαφορετική από τη βραχνάδα της πρότερης ερώτησης. «Αμέσως» είπε ο εισβολέας με την προηγούμενη φωνή. «Αβάρα!⁵» και εξαφανίστηκε κλείνοντας την πόρτα.

«Μάλλον ναύτης» είπε ο κύριος Μπάντινκ. «Διασκεδαστικοί τύποι. Άκου, αβάρα! Υποθέτω ότι πρόκειται για ναυτικό όρο που αναφέρεται στην έξοδό του από το δωμάτιο».

«Τολμώ να υποθέσω το ίδιο» είπε ο Κας. «Τα νεύρα μου έχουν λασκάρει σήμερα. Έτσι όπως άνοιξε η πόρτα –σχεδόν τρόμαξα».

Ο κύριος Μπάντινκ χαμογέλασε λες και δεν είχε τρομάξει κι εκείνος. «Και τώρα» είπε αναστενάζοντας «ας γυρίσουμε στα βιβλία».

Εκείνη τη στιγμή κάποιος ρουθούνισε.

«Ένα είναι αναμφισβήτητο» είπε ο Μπάντινκ τραβώντας την καρέκλα του δίπλα στου Κας. «Σίγουρα συνέβησαν κάποια πολύ παράξενα πράγματα στο Άιπνικ τις τελευταίες ημέρες –πολύ παράξενα. Φυσικά δεν είναι δυνατόν να πιστέψω αυτήν την παράλογη ιστορία της αορατότητας...»

«Είναι απίστευτο» είπε ο Κας. «Απίστευτο! Το γεγονός όμως είναι ότι είδα –είδα στα σίγουρα μέχρι μέσα το μανίκι του...»

«Μα, είστε σίγουρος; Αν υπήρχε κάποιος καθρέφτης, για παράδειγμα –πολύ εύκολα δημιουργούνται παραισθήσεις. Δεν ξέρω αν έχετε ποτέ δει έναν αρκετά ικανό ταχυδακτυλουργό...»

«Δεν θα διαφωνήσω εκ νέου» είπε ο Κας. «Το συζητήσαμε διεξοδικά, Μπάντινκ. Τώρα έχουμε αυτά τα βιβλία μπροστά μας. Α! Να κάτι που νομίζω ότι είναι ελληνικά! Σίγουρα γράμματα του ελληνικού αλφάβητου».

Έδειξε στο μέσον της σελίδας. Ο κύριος Μπάντινκ κοκκίνισε ελαφρά και πλησίασε το πρόσωπό του, σαν να του προκαλούσαν κάποια δυσκολία τα γυαλιά του. Ξαφνικά ένιωσε κάτι παράξενο στο σβέρκο του. Προσπάθησε να σηκώσει το κεφάλι του, συνάντησε όμως μια ανυπέρβλητη αντίσταση. Αυτό

⁵ Σ.τ.Μ. Κατά τη ναυτική ορολογία σημαίνει την απομάκρυνση δια ώθησης.

που ένιωθε ήταν μια περίεργη πίεση, το σφίξιμο ενός δυνατού χεριού, που οδηγούσε το πηγούνι του απαρέγκλιτα προς το τραπέζι. «Μην κουνηθείτε, ανθρωπάκια» ψιθύρισε μια φωνή «αλλιώς θα σας σπάσω τα κεφάλια!» Ο εφημέριος κοίταξε το πρόσωπο του Κας, τόσο κοντά στο δικό του, και ο καθένας τους είδε στον άλλον μια τρομοκρατημένη αντανάκλαση της δικής του σαστισμένης έκπληξης.

«Λυπάμαι που σας μεταχειρίζομαι τόσο βάρβαρα, αλλά δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά» είπε η Φωνή.

«Από πότε μάθατε να κατασκοπεύετε τις προσωπικές σημειώσεις ενός ερευνητή;» πρόσθεσε, και δύο πηγούνια χτύπησαν ταυτόχρονα στο τραπέζι και δύο μασέλες έτριξαν.

«Από πότε μάθατε να εισβάλετε στον ιδιωτικό χώρο ενός ανθρώπου που τον βρήκαν συμφορές;» και το τράνταγμα των δύο κεφαλιών επαναλήφθηκε.

«Πού έχουν βάλει τα ρούχα μου;»

«Ακούστε» είπε η Φωνή. «Τα παράθυρα είναι μανταλωμένα και έχω πάρει το κλειδί της πόρτας. Είμαι αρκετά δυνατός και μπορώ να χρησιμοποιήσω την τσιμπίδα της φωτιάς ανά πάσα στιγμή –εξάλλου είμαι αόρατος. Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι θα μπορούσα να σας σκοτώσω και τους δύο και να το σκάσω πολύ εύκολα, αν το επιθυμούσα –με καταλαβαίνετε; Ωραία λοιπόν. Αν σας αφήσω να φύγετε, μου υπόσχεστε πως δεν θα επιχειρήσετε καμιά ανοησία και πως θα κάνετε ό,τι σας πω;»

Ο εφημέριος και ο γιατρός κοιτάχτηκαν, ο γιατρός έκανε έναν μορφασμό. «Μάλιστα» είπε ο κύριος Μπάντινκ, και ο γιατρός το επανέλαβε. Τότε, η πίεση στους λαιμούς τους χαλάρωσε και ο γιατρός με τον εφημέριο ανακάθισαν με κατακόκκινα πρόσωπα και στριφογυρίζοντας τα κεφάλια τους.

«Παρακαλώ, καθίστε εκεί που είστε» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος. «Έχω ακόμα την τσιμπίδα, όπως βλέπετε».

«Όταν μπήκα στο δωμάτιο» συνέχισε ο Αόρατος Άνθρωπος, αφού έβαλε τη μύτη της τσιμπίδας κάτω από τη μύτη των επισκεπτών του «δεν περίμενα να το βρω κατειλημμένο, και προσδοκούσα, πέρα από τις σημειώσεις μου, να βρω

μια αλλαξιά ρούχα. Πού είναι; Όχι –μη σηκώνεστε. Το βλέπω ότι τα έχουν εξαφανίσει. Λοιπόν, προς το παρόν, αν και οι μέρες είναι αρκετά ζεστές ώστε ένας αόρατος άνθρωπος να κυκλοφορεί γυμνός, τα βραδάκια είναι αρκετά ψυχρά. Θέλω ρούχα –κι ένα άλλο κατάλυμα, κι επίσης θέλω αυτά εδώ τα τρία βιβλία».

12. Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΑΝΕΙ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ

Αναπόφευκτα σε αυτό εδώ το σημείο η αφήγηση θα διακοπεί και πάλι για έναν συγκεκριμένο και πολύ οδυνηρό λόγο που θα γίνει αμέσως εμφανής. Ενώ όλα αυτά συνέβαιναν στο σαλονάκι, και ενώ ο κύριος Χάξτερ παρακολουθούσε τον κύριο Μάρβελ να καπνίζει την πίπα του στηριγμένος στην αυλόπορτα, ούτε δέκα μέτρα μακρύτερα ο κύριος Χολ και ο Τέντυ Χένφρι ασχολούνταν αρκετά σαστισμένοι με το μοναδικό θέμα συζήτησης στο Άιπινκ.

Ξαφνικά, κάτι χτύπησε με δύναμη πάνω στην πόρτα του μικρού σαλονιού, ακούστηκε μια πονεμένη κραυγή και μετά –σιωπή.

«Ει!» είπε ο Τέντυ Χένφρι.

«Ει!» ακούστηκαν να φωνάζουν οι θαμώνες του μπαρ.

Ο κύριος Χολ αργούσε να πάρει μπρος, σκεφτόταν όμως σωστά. «Κάτι δεν πάει καλά» είπε και βγήκε από τον πάγκο του μπαρ με κατεύθυνση την πόρτα του μικρού σαλονιού.

Αυτός και ο Τέντυ πλησίασαν την πόρτα ενώ η ένταση ζωγραφιζόταν στα πρόσωπά τους. Το βλέμμα τους ζύγιασε την κατάσταση. «Κάτι άσχημο συμβαίνει» είπε ο Χολ και ο Χένφρι συμφώνησε με ένα νεύμα. Κύματα μιας δυσάρεστης χημικής μυρωδιάς χτύπησαν τα ρουθούνια τους, και στα αυτιά τους ήρθε ο πνιχτός ήχος κοφτής συζήτησης.

«Όλα καλά εκεί μέσα;» είπε ο Χολ χτυπώντας δυνατά την πόρτα.

Το μουρμουρητό σταμάτησε απότομα, έγινε μια στιγμή ησυχίας και μετά η συζήτηση ξανάρχισε με συριστικούς ψιθύρους, μετά ακούστηκε μια πονεμένη κραυγή: «Όχι, όχι, μη!» Ακολούθησε μια σύντομη μετακίνηση μιας καρέκλας, μια σύντομη πάλη. Σιωπή ξανά.

«Τι στην ευχή;» απόρησε ο Χένφρι μέσα από τα δόντια του.

«Όλα καλά εκεί μέσα;» ξαναρώτησε απότομα ο κύριος Χολ.

Η φωνή του εφημέριου απάντησε με ένα παράδοξο τρεμούλιασμα: «Απολύτως καλά. Παρακαλώ, μη μας διακόπτετε».

«Παράξενα πράγματα!» είπε ο κύριος Χένφρι.

«Παράξενα πράγματα!» είπε ο κύριος Χολ.

«Είπε να μην διακόψουμε» είπε ο Χένφρι.

«Τον άκουσα» είπε ο Χολ.

«Κι ένα ρουθούνισμα» είπε ο Χένφρι.

Συνέχισαν να στήνουν αυτί. Η συζήτηση ακουγόταν κοφτή και πνιχτή. «Δεν μπορώ» είπε ο κύριος Μπάντινκ, υψώνοντας τη φωνή. «Σας λέω κύριε, δεν θα το κάνω».

«Τι ήταν αυτό πάλι;» ρώτησε ο Χένφρι.

«Λέει πως δεν μπορεί» είπε ο Χολ. «Σε εμάςμίλαγε;»

«Αισχρό!» είπε ο κύριος Μπάντινκ από μέσα.

«Αισχρό» είπε ο κύριος Χένφρι. «Το άκουσα ξεκάθαρα».

«Ποιος να μιλάει τώρα;» ρώτησε ο Χένφρι.

«Ο κύριος Κας, υποθέτω» είπε ο Χολ. «Ακούς τίποτα;»

Σιωπή. Οι ήχοι που έρχονταν από το δωμάτιο ήταν ακαθόριστοι και συγκεχυμένοι.

«Ακούγεται σαν να πετάνε πέρα δώθε το τραπεζομάντηλο» είπε ο Χολ.

Η κυρία Χολ εμφανίστηκε πίσω από τον πάγκο του μπαρ. Ο Χολ τής έκανε νόημα να πλησιάσει αθόρυβα, κάτι που δεν τη βρήκε σύμφωνη. «Τι ακούς εκεί πέρα, Χολ;» ρώτησε. «Δεν έχεις τίποτα καλύτερο να κάνεις, σήμερα που έχουμε τόση δουλειά;»

Ο Χολ προσπάθησε να της εξηγήσει με γκριμάτσες και παντομίμα, η κυρία Χολ όμως ήταν αμετάπειστη. Ύψωσε τη φωνή της. Έτσι, ο Χολ και ο Χένφρι, μάλλον απογοητευμένοι, γύρισαν στο μπαρ στα νύχια των ποδιών τους, χειρονομώντας για να της εξηγήσουν.

Στην αρχή, η κυρία Χολ αρνήθηκε να δώσει σημασία σε όσα είχαν ακούσει. Μετά, επέμεινε να μη βγάλει τσιμουδιά ο Χολ όσο ο Χένφρι της εξιστορούσε όσα είχαν γίνει. Η κυρία Χολ έτεινε στο να χαρακτηρίσει το όλο θέμα ανόητο – ίσως απλά μετακινούσαν τα έπιπλα. «Τον άκουσα να λέει “αισχρό”, το άκουσα στα σίγουρα» είπε ο Χολ.

«Κι εγώ το άκουσα, κυρία Χολ» είπε ο Χένφρι.

«Λες και θα...» άρχισε να λέει η κυρία Χολ.

«Σζς!» είπε ο κύριος Τέντυ Χένφρι. «Το παράθυρο δεν είναι αυτό που άκουσα;»

«Ποιο παράθυρο;» ρώτησε η κυρία Χολ.

«Το παράθυρο στο σαλονάκι» είπε ο Χένφρι.

Όλοι τους έστησαν αυτί. Τα μάτια της κυρίας Χολ, εστιάζοντας ευθεία μπροστά, κοίταζαν, χωρίς να πραγματικά να βλέπουν, την επιβλητική μακρόστενη σκιά της πόρτας του πανδοχείου, τον φωτεινό γεμάτο ζωή δρόμο και τη βιτρίνα του Χάξτερ να ψήνεται κάτω από τον ήλιο του Ιουνίου. Ξαφνικά, η πόρτα του μαγαζιού άνοιξε και εμφανίστηκε ο Χάξτερ με βλέμμα γεμάτο έξαψη και χειρονομώντας. «Ε!» φώναξε ο Χάξτερ. «Πιάστε τον! Κλέφτης!» και αμέσως λοξοδρόμησε κατά την αυλόπορτα και σε λίγο εξαφανίστηκε προς τη δημοσιά.

Ταυτόχρονα ακούστηκε αναταραχή από το σαλονάκι και ο ήχος παράθυρων που έκλειναν.

Ο Χολ, ο Χένφρι και όλο το ανθρώπινο δυναμικό του μπαρ όρμησαν έξω σαν μια χαώδης μάζα. Είδαν κάποιον να στρίβει τη γωνία του δρόμου και τον

κύριο Χάξτερ να εκτελεί έναν περίπλοκο σάλτο στον αέρα και να προσγειώνεται μπρούμυτα. Από τους ανθρώπους που βρίσκονταν στον δρόμο, άλλοι έμειναν μαρμαρωμένοι από την έκπληξη και άλλοι άρχισαν να τρέχουν προς το μέρος τους.

Ο κύριος Χάξτερ είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό. Ο Χένφρι σταμάτησε να τον συνδράμει, όμως ο Χολ και δυο από τους μεροκαματιάρηδες του μπαρ ξεχύθηκαν κατά τη γωνία φωνάζοντας ακατανόητα και είδαν τον κύριο Μάρβελ να εξαφανίζεται στη γωνία του τοίχου της εκκλησίας. Ως φαίνεται, είχαν καταλήξει στο απίθανο συμπέρασμα ότι αυτός ήταν ο Αόρατος Άνθρωπος που είχε γίνει ξαφνικά ορατός, και έτσι τον πήραν αμέσως στο κατόπι. Όμως ο Χολ δεν είχε τρέξει ούτε δέκα μέτρα όταν άφησε να του ξεφύγει μια δυνατή κραυγή έκπληξης και εκτοξεύτηκε στα πλάγια, συμπαρασύροντας στο έδαφος έναν από τους μεροκαματιάρηδες, σαν επιθετικός στο ποδόσφαιρο. Ο δεύτερος μεροκαματιάρης έκανε στροφή, έριξε μια ματιά και θεωρώντας ότι ο Χολ είχε σκοντάψει από μόνος του, στράφηκε ξανά για να συνεχίσει την καταδίωξη, αλλά δέχτηκε μια τρικλοποδιά, ακριβώς όπως και ο Χάξτερ. Κατόπιν, καθώς ο πρώτος μεροκαματιάρης προσπαθούσε να σταθεί στα πόδια του, δέχτηκε μια κλωτσιά από τα πλάγια τόσο δυνατή που θα μπορούσε να σκοτώσει βόδι.

Καθώς σωριαζόταν, το ανθρώπινο κύμα από τον χώρο αναψυχής έστριβε τη γωνία. Ο πρώτος που έκανε την εμφάνισή του ήταν ο ιδιοκτήτης του γκρεμίσματος της καρύδας, ένας γεροδεμένος άνδρας που φορούσε ένα γαλάζιο πλεκτό. Παραξενεύτηκε που είδε το σοκάκι άδειο πέρα από τρεις άνδρες που ήταν απλωμένοι σε μια περίεργη στάση καταγής. Και τότε κάτι παράδοξο συνέβη στο προτεταμένο του πόδι, και βουτώντας με το κεφάλι προς τα κάτω, κύλησε στα πλάγια εγκαίρως κι έτσι ίσα που άγγιξε τα πόδια του αδελφού και συνεταίρου του που τον ακολουθούσε γρήγορα. Μετά όμως και οι δύο δέχτηκαν μια κλωτσιά, γονάτισαν και μπουρδουκλώθηκαν, προκαλώντας αρκετούς βιαστικούς να τους στολίσουν με βρισιές.

Τώρα, όταν ο Χολ, ο Χένρυ και οι μεροκαματιάρηδες βγήκαν από το οίκημα, η κυρία Χολ, που τη χαρακτήριζε η πειθαρχία της μεγάλης της εμπειρίας, παρέμεινε στον πάγκο του μπαρ δίπλα στο ταμείο. Και ξαφνικά, η πόρτα του

μικρού σαλονιού άνοιξε, και εμφανίστηκε ο κύριος Κας, που χωρίς να της ρίξει μια ματιά, κατέβηκε βιαστικά τα σκαλιά με κατεύθυνση τη γωνία του σοκακιού. «Πιάστε τον! Μην τον αφήσετε να πετάξει το πακέτο» φώναξε.

Βέβαια, ο κύριος Κας δεν γνώριζε το παραμικρό για την ύπαρξη του Μάρβελ. Γιατί σε αυτόν ήταν που ο Αόρατος Άνθρωπος έδωσε τα βιβλία και τον μπόγο. Το ύφος του κυρίου Κας ήταν θυμωμένο και αποφασιστικό, η αμφιέσή του όμως υπολειπόταν: ένα είδος χαλαρής λευκής πτυχωτής φούστας που μόνο στην Ελλάδα θα μπορούσε να φορεθεί.⁶ «Πιάστε τον!» βρυχήθηκε. «Μου έχει πάρει το παντελόνι! Κι όλα τα ρούχα του εφημέριου!»

«Θα τον περιθάψω σε λίγο!» φώναξε στον Χένφρι καθώς προσπερνούσε τον Χάξτερ, που κειτόταν μπρούμυτα στο έδαφος. Την ώρα όμως που έστριβε τη γωνία για να ενωθεί με την οχλαγωγία, έχασε απότομα την ισορροπία του και απλώθηκε σε μια ανάρμοστη στάση καταγής. Κάποιος που έτρεχε με ταχύτητα πάτησε δυνατά το δάχτυλό του. Ο Κας ούρλιαξε, προσπάθησε να σταθεί στα πόδια του, συγκρούστηκε με κάποιον άλλον και έπεσε ξανά στα τέσσερα. Τότε μόνο αντιλήφθηκε ότι δεν εμπλεκόταν σε σύλληψη, αλλά σε άτακτη οπισθοχώρηση. Όλοι γύριζαν τρέχοντας στο χωριό. Ο Κας σηκώθηκε ξανά και κάποιος τον χτύπησε δυνατά πίσω από το αυτί. Παραπάτησε και άλλαξε αμέσως πορεία για να επιστρέψει στο πανδοχείο “Άμαξα και Άλογα”, προσπερνώντας τον παρατημένο στην τύχη του Χάξτερ, ο οποίος τώρα είχε ανακαθίσει.

Καθώς είχε πια ανέβει τα μισά σκαλιά του πανδοχείου, αιφνιδιαστικά άκουσε πίσω του μια οργισμένη κραυγή, που ξεχώριζε από την οχλαγωγία και το ηχηρό χτύπημα στο πρόσωπο κάποιου. Αναγνώρισε ότι η φωνή ανήκε στον Αόρατο Άνθρωπο, και ο τόνος της ήταν κάποιου που ήταν έξω φρενών εξ αιτίας ενός οδυνηρού χτυπήματος.

Την αμέσως επόμενη στιγμή ο κύριος Κας ξαναβρισκόταν στο σαλονάκι. «Επιστρέφει, Μπάντινκ!» είπε ορμώντας στο δωμάτιο. «Τρέξτε να σωθείτε!»

⁶ Σ.τ.Μ. Ο συγγραφέας εννοεί τη φουστανέλα, που το 1897, έτος έκδοσης του Αόρατου Ανθρώπου, φοριόταν ακόμα στο σύγχρονο ελληνικό κράτος.

Ο κύριος Μπάντινκ στεκόταν στο παράθυρο προσπαθώντας να ντυθεί με το χαλάκι του τζακιού και τη Γκαζέττα του Δυτικού Σάρεϋ. «Ποιος έρχεται;» ρώτησε κι ήταν τόσο τρομαγμένος που το κοστούμι του λίγο έλειψε να καταρρεύσει.

«Ο Αόρατος Άνθρωπος» είπε ο Κας και όρμησε προς το παράθυρο. «Καλύτερα να εξαφανιστούμε από εδώ! Είναι έξαλλος, θεότρελος!»

Την επόμενη στιγμή βρισκόταν έξω στην αυλή.

«Θεέ και Κύριε!» είπε ο κύριος Μπάντινκ, διστάζοντας ανάμεσα σε δύο απαισίες επιλογές. Άκουσε μια τρομακτική πάλη στον διάδρομο του πανδοχείου και πήρε την απόφασή του. Βγήκε σκαρφαλώνοντας το παράθυρο, έστρωσε βιαστικά το “κοστούμι” του και ανηφόρισε τρέχοντας το χωριό, όσο πιο γρήγορα μπορούσαν να πάνε τα παχουλά ποδαράκια του.

Από τη στιγμή που ο Αόρατος Άνθρωπος ούρλιαξε έξαλλος και ο κύριος Μπάντινκ πραγματοποίησε την αξιομνημόνευτη φυγή του στην ανηφόρα του χωριού, στάθηκε αδύνατον να υπάρξει μια διαδοχική απόδοση των γεγονότων στο Άιπινκ. Προφανώς η αρχική πρόθεση του Αόρατου Ανθρώπου ήταν απλά να καλύψει την απομάκρυνση του Μάρβελ με τα ρούχα και τα βιβλία. Τα νεύρα του όμως, που ποτέ δεν ήταν σε ιδιαίτερα καλή κατάσταση, ως φαίνεται ξέφυγαν εντελώς από ένα τυχαίο χτύπημα, και ευθύς αμέσως άρχισε να καταστρέφει και να ανατρέπεται ό,τι συναντούσε στο πέρασμά του, απλά και μόνο γιατί έβρισκε ικανοποίηση προκαλώντας πόνο.

Δεν έχετε παρά να φανταστείτε τη γειτονιά γεμάτη ανθρώπους να τρέχουν, πόρτες να κοπανάνε και καυγάδες για την εξασφάλιση μιας κρυψώνας. Δεν έχετε παρά να φανταστείτε όλη αυτή την αναταραχή να γκρεμίζει ξαφνικά την ασταθή ισορροπία του γέρο Φλέτσερ, εκείνη τη σανίδα πάνω στις δύο καρέκλες –με κατακλυσμιαία αποτελέσματα. Δεν έχετε παρά να φανταστείτε ένα τρομαγμένο ζευγάρι να έχει βρεθεί σε μια τρομερά άβολη στάση πάνω σε μια αιώρα. Και μετά, όλη η θυελλώδης κοσμοσυρροή πέρασε και η γειτονιά του Άιπινκ με τα στολίδια και τα σημαϊάκια της απομένει παντέρημη, εκτός από κάτι λίγους που ακόμα ωρύνονται αθέατοι, βρομισμένα από καρύδες, γκρεμισμένους καμβάδες και τα σκορπισμένα εμπορεύματα του πάγκου με τα

γλυκίσματα. Από παντού ακούγεται να κλείνουν τα παντζούρια και σύρτες να ασφαλίζουν. Το μόνο σημείο ζωής είναι ένα σποραδικό πετάρισμα του ματιού κάτω από ένα υψωμένο φρύδι σε κάποια γωνιά ενός παραθύρου.

Ο Αόρατος Άνθρωπος διασκέδασε για λίγο σπάζοντας όλα τα παράθυρα του “Άμαξα και Άλογα” και κατόπιν πέταξε με δύναμη έναν φανοστάτη στο παράθυρο του σαλονιού της κυρίας Γκρίμπλ. Αυτός πρέπει να ήταν που έκοψε τα τηλεγραφικά καλώδια πίσω από το χωριατόσπιτο του Χίγκινς πάνω στον δρόμο για το Άμπερντιν. Και μετά, μια και τα ιδιαίτερα προσόντα του το επέτρεπαν, χάθηκε από κάθε ανθρώπινη αντίληψη και ούτε ένας δεν τον είδε, τον άκουσε ή τον ένωσε στο Άιπινκ πια. Εξαφανίστηκε ολοσχερώς.

Χρειάστηκε όμως να περάσουν τουλάχιστον δύο ώρες μέχρι να τολμήσει κάποιο ανθρώπινο πλάσμα να βγει ξανά στους ερημωμένους δρόμους του Άιπινκ.

13. Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΡΒΕΛ ΘΕΤΕΙ ΕΠΙ ΤΑΠΗΤΟΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ

Καθώς σουρούπωνε και το Άιπινκ άρχιζε να ρίχνει δειλά κλεφτές ματιές στο ναυάγιο της γιορτής, ένας κοντόχοντρος άνδρας με ένα φθαρμένο βραδινό καπέλο περπατούσε με κόπο μέσα στο δειλινό πίσω από τις οξίες στον δρόμο για το Μπράμπλερστ. Κουβαλούσε τρία βιβλία δεμένα μεταξύ τους με ένα είδος διακοσμητικής ελαστικής περιδέσης και έναν μπόγο τυλιγμένο με ένα γαλάζιο τραπεζομάντηλο. Το αναψοκοκκινισμένο του πρόσωπό έδειχνε ταραχή και κόπωση. Ο ανθρωπάκος έμοιαζε να διακατέχεται από μια σπασμωδική βιασύνη. Τον συνόδευε μια φωνή διαφορετική από τη δική του και φορές-φορές ο κακόμοιρος μόρφαζε σαν να τον άγγιζαν αόρατα χέρια.

«Αν μου ξεγλιστρήσεις ξανά» είπε η Φωνή «αν επιχειρήσεις να μου ξεγλιστρήσεις ξανά...»

«Θεούλη μου!» είπε ο κύριος Μάρβελ. «Μέσα στις μελανιές είναι ο ώμος μου!»

«Στον λόγο μου» είπε η Φωνή «θα σε σκοτώσω».

«Δεν προσπάθησα να σας ξεγλιστρήσω» είπε ο Μάρβελ κι από τη φωνή του φαινόταν πως ήταν έτοιμος να βάλει τα κλάματα. «Το ορκίζομαι πως δεν το έκανα. Δεν ήξερα για εκείνη την αναθεματισμένη στροφή! Πώς στην ευχή να το ήξερα; Κατά πώς έχουν τα πράματα, ξυλοφορτώθηκα...»

«Θα φας κι άλλο ξύλο αν συνεχίσεις να με νευριάζεις» είπε η Φωνή, και ο κύριος Μάρβελ βουβάθηκε απότομα. Φούσκωσε τα μάγουλά του, ξεφύσησε και το βλέμμα του γέμισε απελπισία.

«Μου φτάνει που άφησα αυτούς τους άξεστους χωριάταρους να μου αποσπάσουν το μυστικό μου, δεν μου χρειάζεται να εξαφανιστείς με τα βιβλία μου. Ευτυχώς που κάποιοι πρόλαβαν και το έβαλαν στα πόδια! Και να που βρίσκομαι εδώ... Κανένας δεν ήξερε ότι ήμουν αόρατος! Τι θα κάνω τώρα;»

«Κι εγώ τι θα κάνω;» αναρωτήθηκε μέσα από τα δόντια του ο Μάρβελ.

«Όλα φανερώθηκαν. Θα βγουν στις εφημερίδες! Όλοι τους θα με ψάχνουν, θα είναι σε επιφυλακή...» Η Φωνή ξέσπασε σε ένα ζωηρό υβρεολόγιο μέχρι που σιώπησε.

Η απελπισία στο πρόσωπο του κυρίου Μάρβελ έγινε πιο έντονη και ο βηματισμός του χαλάρωσε.

«Προχώρα!» είπε η Φωνή.

Το πρόσωπο του κυρίου Μάρβελ πήρε μια γκριζα απόχρωση ανάμεσα στα κοκκινισμένα σημεία του δέρματος.

«Μην αφήσεις να σου πέσουν τα βιβλία, ηλίθιε» είπε η Φωνή κοφτά – προσπερνώντας τον.

«Το γεγονός είναι» είπε η Φωνή «ότι πρέπει να σε χρησιμοποιήσω... Ένα άχρηστο εργαλείο είσαι, αλλά δεν έχω άλλη επιλογή».

«Ένα κατακαημένο εργαλείο είμαι» είπε ο Μάρβελ.

«Αυτό είσαι» είπε η Φωνή.

«Είμαι το χειρότερο εργαλείο που θα μπορούσατε να βρείτε» είπε ο Μάρβελ.

«Δεν είμαι δυνατός» συνέχισε μετά από μια αποκαρδιωτική σιωπή.

«Δεν είμαι καθόλου δυνατός» επανέλαβε.

«Μπα;»

«Και η καρδιά μου είναι αδύναμη. Αυτή τη δουλίτσα την κατάφερα, φυσικά, αλλά να χαρείτε! Θα μπορούσα να μην τα έχω καταφέρει».

«Και;»

«Δεν έχω ούτε το κουράγιο ούτε τη δύναμη για αυτό που ζητάτε».

«Θα σου δώσω εγώ το ερέθισμα».

«Θα προτιμούσα να μην το κάνετε. Δεν θα μου άρεσε να σας χαλάσω τα σχέδια, το ξέρετε. Μπορεί όμως να το έκανα –πάνω στην απελπισία μου».

«Το καλό που σου θέλω, ούτε να το σκεφτείς» είπε η Φωνή τονίζοντας ήρεμα τις λέξεις.

«Μακάρι να είχα πεθάνει» είπε ο Μάρβελ. «Δεν είναι δίκαιο. Πρέπει να το παραδεχτείτε... Νομίζω πως έχω το δικαίωμα...»

«Προχώρα!» είπε η Φωνή.

Ο κύριος Μάρβελ επιτάχυνε το βήμα του, και για κάποια ώρα προχωρούσαν σιωπηλοί.

«Είναι διαβολεμένα δύσκολο» είπε ο κύριος Μάρβελ.

Τα λόγια του δεν έφεραν αποτέλεσμα, γι' αυτό δοκίμασε άλλη τακτική.

«Κι εγώ τι θα κερδίσω;» ρώτησε με ύφος κάποιου που έχει υποστεί μεγάλη αδικία.

«Ω! Βγάλε τον σκασμό!» είπε η Φωνή με ξαφνικό πάθος. «Θα σε φροντίσω καλά. Εσύ θα κάνεις ό,τι είπα. Θα το κάνεις σωστά. Μπορεί να είσαι βλάκας, αλλά θα το κάνεις...»

«Σας το λέω, κύριε, δεν είμαι εγώ άνθρωπος για τέτοια. Με όλο τον σεβασμό μου –είναι τόσο...»

«Αν δεν το βουλώσεις, θα σου στρίψω ξανά τον καρπό» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος. «Θέλω να σκεφτώ».

Εκείνη τη στιγμή δύο μακρόστενα φωτεινά σχήματα φάνηκαν ανάμεσα από τα δέντρα και ο τετράγωνος πύργος μιας εκκλησίας ορθώθηκε στο ημίφως. «Θα έχω το χέρι μου στον ώμο σου» είπε η Φωνή «όσο θα διασχίζουμε το χωριό. Συνέχισε να προχωράς και μην επιχειρήσεις να κάνεις καμιά βλακεία, γιατί δεν θα σου βγει σε καλό».

«Το ξέρω» αναστέναξε ο κύριος Μάρβελ. «Όλα τα ξέρω».

Η δυστυχισμένη σιλουέτα με το ντεμοντέ βραδινό καπέλο προχώρησε το δρομάκι του μικρού χωριού κουβαλώντας τον μπόγο και τα βιβλία και χάθηκε στο σκοτάδι που πύκνωνε εκεί που δεν έφτανε το φως από τα παράθυρα των σπιτιών.

14. ΣΤΟ ΠΟΡΤ ΣΤΟΥΟΥ

Δέκα η ώρα το επόμενο πρωί και ο κύριος Μάρβελ, αξύριστος, βρόμικος και κουρασμένος από το ταξίδι, με τα βιβλία δίπλα του και τα χέρια του βαθιά χωμένα στις τσέπες, με ύφος καταπονημένο, νευρικό και στενόχωρο, φουσώντας και ξεφουσώντας πού και πού, καθόταν σε ένα παγκάκι έξω από ένα μικρό πανδοχείο στα περίχωρα του Πορτ Στόου. Τα βιβλία δίπλα του ήταν τώρα δεμένα με έναν σπάγκο. Ο μπόγος είχε εγκαταλειφθεί στον πευκώνα πέρα από το Μπράμπλερστ, σύμφωνα με μια αλλαγή στα σχέδια του Αόρατου Ανθρώπου. Ο κύριος Μάρβελ καθόταν στο παγκάκι και παρόλο που κανένας δεν του έδινε την παραμικρή σημασία, η ταραχή του είχε φτάσει στα ύψη. Τα χέρια του, πότε-πότε ψαχούλευαν νευρικά τις διάφορες τσέπες του.

Καθόταν εκεί μία ώρα σχεδόν όταν ένας απόμαχος ναυτικός, που κρατούσε μια εφημερίδα, βγήκε από το πανδοχείο και κάθισε δίπλα του. «Ευχάριστη μέρα» είπε ο ναυτικός.

Ο κύριος Μάρβελ έριξε μια ματιά γύρω του με κάτι σαν τρόμο στο πρόσωπό του. «Πολύ» απάντησε.

«Ακριβώς ο καιρός που περιμένουμε τέτοια εποχή» είπε ο ναυτικός με ύφος που δεν σήκωνε αντιρρήσεις.

«Ακριβώς» είπε ο Μάρβελ.

Ο ναυτικός έβγαλε μια οδοντογλυφίδα και απορροφήθηκε με το σκάλισμα των δοντιών του για κάποια λεπτά. Το βλέμμα του όμως εξέταζε απροκάλυπτα τη σκονισμένη σιλουέτα του κυρίου Μάρβελ και τα βιβλία που είχε ακουμπισμένα δίπλα του. Καθώς πλησίαζε το παγκάκι λίγο πριν, είχε ακούσει έναν ήχο σαν κουδούνισμα κερμάτων σε μια τσέπη. Του έκανε εντύπωση η αντίθεση της εμφάνισης του κυρίου Μάρβελ με αυτή την υπόνοια ευμάρειας. Από εκεί, οι σκέψεις του πέταξαν σε ένα θέμα που είχε εξάψει τη φαντασία του.

«Βιβλία;» είπε ξαφνικά, τελειώνοντας με θόρυβο το σκάλισμα των δοντιών του.

Ο κύριος Μάρβελ ξαφνιάστηκε και κοίταξε τα βιβλία. «Α, ναι» είπε. «Ναι, είναι βιβλία».

«Βρίσκεις και ασυνήθιστα πράγματα μέσα στα βιβλία» είπε ο ναυτικός.

«Το πιστεύω» είπε ο κύριος Μάρβελ.

«Και ασυνήθιστα πράγματα έξω από αυτά» είπε ο ναυτικός.

«Σωστό κι αυτό» είπε ο κύριος Μάρβελ. Περιεργάστηκε για λίγο τον συνομιλητή του και μετά έριξε μια ματιά γύρω του.

«Βρίσκεις ασυνήθιστα πράγματα και στις εφημερίδες, για παράδειγμα» είπε ο ναυτικός.

«Βρίσκεις πράγματι».

«Σε αυτήν εδώ την εφημερίδα» είπε ο ναυτικός.

«Α!» είπε ο κύριος Μάρβελ.

«Γράφει ιστορίες» είπε ο ναυτικός καρφώνοντας τον κύριο Μάρβελ με σταθερό και υπολογιστικό βλέμμα. «Για παράδειγμα, γράφει μια ιστορία για έναν Αόρατο Άνθρωπο».

Ο κύριος Μάρβελ στράβωσε το στόμα, έξυσε το μάγουλό του κι ένιωσε τα αυτιά του να καίνε. «Τι άλλο θα σκαρφιστούν να γράψουν πια» ψέλλισε. «Στην Αυστρία ή στην Αμερική;»

«Ούτε στη μια ούτε στην άλλη» είπε ο ναυτικός. «Για εδώ πέρα λέει».

«Θεούλη μου!» είπε ο κύριος Μάρβελ ταραγμένος.

«Όταν λέω εδώ» είπε ο ναυτικός, προς φανερή ανακούφιση του κυρίου Μάρβελ «δεν εννοώ φυσικά σε αυτό εδώ το μέρος. Εννοώ κάπου γύρω».

«Ένας Αόρατος Άνθρωπος!» είπε ο κύριος Μάρβελ. «Και τι σκαρώνει!»

«Τα πάντα» είπε ο ναυτικός, μετρώντας με το βλέμμα τον Μάρβελ και πρόσθεσε με έμφαση: «τα πάντα όλα».

«Δεν έχω διαβάσει εφημερίδα εδώ και τέσσερις μέρες» είπε ο Μάρβελ.

«Από το Άιπινκ ξεκίνησε» είπε ο ναυτικός.

«Κοίτα πράγματα!» είπε ο κύριος Μάρβελ.

«Από εκεί ξεκίνησε. Κανένας όμως δεν ξέρει από πού ήρθε. Να, εδώ το γράφει: “Περίεργη ιστορία από το Άιπινκ”. Και το λέει στην εφημερίδα ότι τα αποδεικτικά στοιχεία είναι αξιοσημείωτα ισχυρά –αξιοσημείωτα».

«Θεούλη μου!» είπε ο κύριος Μάρβελ.

«Από την άλλη όμως, είναι μια αξιοσημείωτη ιστορία. Υπάρχουν μάρτυρες – ένας κληρικός και ένας κύριος της ιατρικής– τον είδαν με τα σωστά τους –ή τέλος πάντων δεν τον είδαν. Λέει εδώ πέρα ότι έμενε στο “Άμαξα και Άλογα”, και κανένας δεν πήρε χαμπάρι τη συμφορά του, μέχρι που σε μια λογομαχία στο πανδοχείο, λέει η εφημερίδα, σκίστηκαν οι επίδεσμοι που είχε στο κεφάλι του. Και τότε παρατήρησαν πως το κεφάλι του ήταν αόρατο. Αμέσως προσπάθησαν να τον συγκρατήσουν, λέει όμως η εφημερίδα πως αυτός απαλλάχτηκε από τα ρούχα του και κατάφερε να αποδράσει, αφού όμως προηγήθηκε μια απεγνωσμένη πάλη, όπου κατάφερε να προκαλέσει σοβαρούς τραυματισμούς, λέει η εφημερίδα, στον άξιο και ικανό αστυφύλακά μας, κύριο Τζ. Α. Τζάφερς. Πολύ κατατοπιστική ιστορία, ε; Έχει κι ονόματα κι απ’ όλα».

«Θεούλη μου!» είπε ο Μάρβελ κοιτώντας με νευρικότητα ολόγυρα, προσπαθώντας αφηρημένα να μετρήσει τα χρήματα στις τσέπες του, ενώ μια παράξενη και διαφορετική ιδέα είχε σφηνώσει στο κεφάλι του. «Ακούγεται απίστευτο».

«Έτσι δεν είναι; Εντελώς ασυνήθιστο, θα έλεγα. Κουβέντα δεν είχα ακούσει μέχρι τώρα για Αόρατους Ανθρώπους, στις μέρες μας όμως ακούς τόσο ασυνήθιστα πράγματα που...»

«Τα έκανε όλα αυτά;» ρώτησε ο Μάρβελ προσπαθώντας να φανεί άνετος.

«Αρκετά δεν είναι;» είπε ο ναυτικός.

«Μπας και γύρισε πίσω;» ρώτησε ο Μάρβελ. «Έτσι απλά το έσκασε;»

«Έτσι απλά!» είπε ο ναυτικός. «Γιατί: Δεν αρκεί;»

«Αν αρκεί λέει!» είπε ο Μάρβελ.

«Αυτό θα έλεγα κι εγώ» είπε ο ναυτικός. «Αυτό θα έλεγα».

«Δεν είχε τίποτα φιλαράκια –δε γράφει αν είχε τίποτα φιλαράκια, έτσι;» ρώτησε ανήσυχος ο κύριος Μάρβελ.

«Δεν σου είναι αρκετός ένας του είδους του;» ρώτησε ο ναυτικός. «Δόξα τον Θεό, όπως θα έλεγε ο κόσμος, δεν είχε».

Κούνησε αργά το κεφάλι του. «Δεν νιώθω καθόλου άνετα και μόνο που σκέφτομαι εκείνον τον τύπο να αλωνίζει στην περιοχή! Προς το παρόν είναι ασύλληπτος, αλλά σύμφωνα με συγκεκριμένες μαρτυρίες υποτίθεται ότι έχει επιλέξει –μάλλον εννοούν ότι πήρε– τον δρόμο για το Πορτ Στόου. Όπως καταλαβαίνεις, είμαστε ακριβώς μέσα στο Πορτ Στόου! Όχι τα αμερικάνικα κουραφέξαλα που αναρωτιόσουν πριν. Και σκέψου μονάχα τι θα μπορούσε να κάνει! Πού θα βρισκόσουν αν έπινε μια στάλα παραπάνω και του έκανε κέφι να σου επιτεθεί; Σκέψου να θέλει να κάνει μια ληστεία –ποιος θα τον εμποδίσει; Μπορεί να καταπατήσει, να διαρρήξει, να περάσει κάτω από τη μύτη των αστυνομικών τόσο εύκολα όσο εγώ κι εσύ θα μπορούσαμε να ξεγλιστρήσουμε από έναν τυφλό! Κι ακόμα πιο εύκολα! Γιατί οι τυφλοί ακούνε εξαιρετικά, έτσι έχω μάθει. Κι όπου εύρισκε ποτό που του γούσταρε...»

«Σίγουρα έχει ένα τρομερό πλεονέκτημα» είπε ο κύριος Μάρβελ. «Και –τέλος πάντων...»

«Δίκιο έχεις» είπε ο ναυτικός. «Έχει πράγματι».

Όλη αυτή την ώρα ο κύριος Μάρβελ κοιτούσε διεξοδικά ολόγυρά του, προσπαθούσε να ακούσει και το παραμικρό βήμα ποδιού, προσπαθούσε να εντοπίσει την πιο αδιόρατη κίνηση. Φαινόταν να βρίσκεται στα πρόθυρα μιας μεγάλης απόφασης. Έβηξε πίσω από το χέρι του.

Κοίταξε και πάλι γύρω του, έστησε αυτί, έσκυψε κατά τον ναυτικό και χαμήλωσε τη φωνή του: «Το γεγονός είναι ότι συμβαίνει να ξέρω ένα δυο πράγματα για αυτόν τον Αόρατο Άνθρωπο. Από ιδιωτική πηγή».

«Α!» είπε ο ναυτικός, με ενδιαφέρον. «Εσύ;»

«Ναι, εγώ» είπε ο κύριος Μάρβελ.

«Για δεξ!» είπε ο ναυτικός. «Και μπορώ να ρωτήσω...»

«Θα πάθεις πλάκα» είπε ο κύριος Μάρβελ με το χέρι μπροστά στο στόμα. «Είναι τρομερό».

«Για δεξ!» είπε ο ναυτικός.

«Το γεγονός είναι» ξεκίνησε πρόθυμα ο κύριος Μάρβελ με εμπιστευτικό ύφος. Ξαφνικά, η έκφρασή του άλλαξε ως εκ θαύματος. «Άουτς!» Σηκώθηκε με κόπο από τη θέση του. Το πρόσωπό του έδειχνε με εύγλωττο τρόπο ότι υπέφερε σωματικά. «Αμάν!» είπε.

«Τι τρέχει;» ρώτησε ανήσυχος ο ναυτικός.

«Πονόδοντος» είπε ο Μάρβελ κι έβαλε το χέρι του στο αυτί του. Έπιασε τα βιβλία του. «Μάλλον πρέπει να πηγαίνω» είπε. Τραβήχτηκε με έναν παράδοξο τρόπο στην άκρη του παγκακιού, όσο πιο μακριά από τον συνομιλητή του. «Μα, τώρα θα μου έλεγες για αυτόν εδώ τον Αόρατο Άνθρωπο!» διαμαρτυρήθηκε ο ναυτικός. Ο κύριος Μάρβελ φαινόταν να το σκέφτεται. «Φάρσα» είπε η Φωνή. «Είναι φάρσα» είπε ο κύριος Μάρβελ.

«Μα το γράφει η εφημερίδα» είπε ο ναυτικός.

«Και πάλι φάρσα» είπε ο Μάρβελ. «Ξέρω τον τύπο που ξεκίνησε το ψέμα. Δεν υπάρχει κανένας απολύτως Αόρατος Άνθρωπος –διάολε!»

«Κι αυτό που γράφει εδώ η εφημερίδα; Θέλεις να πεις...»

«Ούτε κουβέντα» είπε ο Μάρβελ σθεναρά.

Ο ναυτικός απόμεινε να κοιτάζει, με την εφημερίδα στο χέρι. Ο κύριος Μάρβελ με μια σπασμωδική κίνηση έστρεψε από την άλλη το πρόσωπό του. «Για περίμενε λίγο» είπε ο ναυτικός όρθιος πια και μιλώντας αργά. «Θέλεις να πεις πως...»

«Αυτό ακριβώς» είπε ο κύριος Μάρβελ.

«Τότε γιατί με άφησες να συνεχίσω το αναθεματισμένο κουβεντολόι; Γιατί αφήνεις κάποιον να γίνει ρεζίλι, ε;»

Ο κύριος Μάρβελ άδειασε τον αέρα από τα μάγουλά του. Ο ναυτικός είχε γίνει ξαφνικά κατακόκκινος. Του γράπωσε τα χέρια. «Μιλάω εδώ και δέκα λεπτά» είπε. «Κι εσύ, βοϊδοκοιλιά, παλιάρβυλο, δεν είχες ούτε τους στοιχειώδεις τρόπους...»

«Μην βγάζεις ζωνάρι για καυγά» είπε ο κύριος Μάρβελ.

«Εγώ βγάζω ζωνάρι για καυγά! Μια χαρά καταλαβαίνω...»

«Έλα, σήκω» είπε η Φωνή, και ο κύριος Μάρβελ βρέθηκε ξαφνικά να στροβιλιζεται και αμέσως μετά άρχισε να απομακρύνεται με έναν παράξενο και σπασμωδικό τρόπο. «Καλά θα κάνεις να πας παραπέρα» είπε ο ναυτικός. «Ποιος πάει παραπέρα;» είπε ο κύριος Μάρβελ, που αποχωρούσε με έναν λοξό βιαστικό βηματισμό και περιστασιακά βίαια τινάγματα προς τα εμπρός. Λίγο παρακάτω στον δρόμο, άρχισε έναν μονόλογο μέσα από τα δόντια του, διαμαρτυρίες και αντεγκλήσεις.

«Φτωχοδιάβολε!» είπε ο ναυτικός, όρθιος, με τα πόδια ανοιχτά και τα χέρια στη μέση ενώ τον παρακολουθούσε να χάνεται από τα μάτια του. «Θα σου δείξω εγώ, χαζούλιακα –άκου να με δουλεύεις! Εδώ το γράφει –στην εφημερίδα!»

Ο κύριος Μάρβελ ακούστηκε να απαντάει ακατάληπτα ώσπου χάθηκε σε μια στροφή, ο ναυτικός όμως στεκόταν ακόμα επιβλητικός στη μέση του δρόμου, μέχρι που το κάρο του χασάπη που πλησίαζε τον έκανε να μετακινηθεί από τη θέση του. Μόνο τότε στράφηκε προς την κατεύθυνση του Πορτ Σόου. «Γεμάτος ξεφτίλες είναι ο κόσμος» μονολόγησε χαμηλόφωνα. «Ίσα να με πικάρει, αυτό ήταν το χαζοπαίχνιδό του –μα το λέει εδώ στην εφημερίδα!»

Και σύντομα θα άκουγε κι άλλο απίθανο, κάτι που συνέβη πολύ κοντά του. Κι αυτό δεν ήταν άλλο παρά το θέαμα μιας χούφτας γεμάτης λεφτά (αυτό ακριβώς) να ταξιδεύει χωρίς ορατή παρέμβαση κατά μήκος του τοίχου στη γωνία του σοκακιού του Σεντ Μάικλ. Ένας συνάδελφος ναυτικός είχε δει αυτό το υπέροχο θέαμα το πρωί της ίδιας μέρας. Έκανε ένα σάλτο να αρπάξει τα λεφτά και κάτι τον χτύπησε και τον έριξε μπρούμυτα στο χώμα. Μέχρι να ορθοποδήσει, τα λεφτά είχαν πετάξει κι εξαφανιστεί. Ο ναυτικός μας είχε τη διάθεση να πιστέψει οτιδήποτε, έτσι διευκρίνισε, αυτό όμως δεν τρωγόταν με τίποτα. Αργότερα πάντως, άρχισε να το ξανασκέφτεται.

Η ιστορία των ιπτάμενων χρημάτων ήταν αληθινή. Και σε όλη εκείνη τη συνοικία, από την αξιοσέβαστη Τραπεζική Εταιρεία Λονδίνου και Υπαίθρου, από τα ταμεία των καταστημάτων και των πανδοχείων –οι πόρτες ήταν ορθάνοιχτες λόγω της καλοκαιρίας– τα χρήματα, σε κέρματα ή χαρτονομίσματα, εξαφανίζονταν ήσυχα και επιδέξια, δείχνοντας να αιωρούνται ήρεμα κατά μήκος τοίχων και σκιερών σημείων και αποφεύγοντας με τέχνη τα βλέμματα των περαστικών. Και κατέληγαν τη μυστηριώδη πτήση τους, παρότι κανείς δεν μπόρεσε να τα εντοπίσει, απαρέγκλιτα στην τσέπη εκείνου του ταραγμένου κυρίου με το ντεμοντέ βραδινό καπέλο, τον οποίο έβρισκε κανείς να κάθεται έξω από το μικρό πανδοχείο στα περὶχωρα του Πορτ Στόου.

Χρειάστηκε να περάσουν δέκα ημέρες –και βασικά μόνο αφότου η ιστορία του Μπάρντοκ είχε παλιώσει πια– για να βάλει ο ναυτικός σε μια σειρά τα γεγονότα και να αρχίσει να αντιλαμβάνεται πόσο κοντά στον υπέροχο Αόρατο Άνθρωπο είχε βρεθεί.

15. Ο ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΤΡΑΠΗΚΕ ΣΕ ΦΥΓΗ

Νωρίς το απόγευμα, ο γιατρός Κεμπ καθόταν στο γραφείο του στον εξώστη πάνω στον λόφο, που είχε θέα προς το Μπάρντοκ. Ήταν ένα ευχάριστο μικρό δωμάτιο με τρία παράθυρα –βορινό, δυτικό και νότιο– και βιβλιοθήκες γεμάτες βιβλία και επιστημονικές δημοσιεύσεις, ένα άνετο τραπέζι για να γράφει και κάτω από το βορεινό παράθυρο ένα μικροσκόπιο, γυάλινα κάλυπτρα, ευαίσθητα όργανα, κάποιες καλλιέργειες και σκόρπιες φιάλες με αντιδραστήρια. Η ηλιακή λάμπα του γιατρού Κεμπ ήταν αναμμένη παρότι ο ουρανός φωτιζόταν ακόμη από τον ήλιο, όσο για τα στόρια των παραθύρων, αυτά ήταν ανεβασμένα, γιατί δεν υπήρχε περίπτωση να τον δει κάποιος απ' έξω. Ο γιατρός Κεμπ ήταν ένας ψηλόλιγνος νεαρός άνδρας με ανοιχτόξανθα μαλλιά και μουστάκι ακόμα πιο ανοιχτόχρωμο. Όσο για την εργασία που είχε αναλάβει, ήλπιζε ότι θα του άνοιγε τις πόρτες της Βασιλικής Ένωσης –τέτοιες βλέψεις είχε.

Και το βλέμμα του, που για την ώρα είχε ξεφύγει από τα στεγανά της μελέτης του, στάθηκε στον ήλιο που βασιλεύε και έλουζε την πίσω μεριά του απέναντι λόφου. Ίσως για διάστημα ενός λεπτού ο γιατρός απόμεινε με την πένα στο στόμα να θαυμάζει το ατόφιο χρυσαφένιο φως πάνω από την κορυφή. Κατόπιν όμως, μια μικρόσωμη μελανή ανδρική φιγούρα, που έτρεχε στην άκρη του λόφου κι ερχόταν προς το μέρος του, τράβηξε την προσοχή του. Ήταν

κοντούλης ο ανθρωπάκος και φορούσε ένα ψηλό καπέλο, έτρεχε δε τόσο γρήγορα που τα πόδια του πραγματικά άστραφταν.

«Άλλος ένας από το σινάφι των ανόητων» είπε ο γιατρός Κεμπ. «Σαν εκείνο το χαιβάνι που τρέχοντας έπεσε πάνω μου στη γωνία, φωνάζοντας: “Ο Αόρατος Άνθρωπος έρχεται, κύριε!” Δεν μπορώ να καταλάβω τι είναι αυτό που δαιμονίζει τον κόσμο. Θα έλεγε κανείς ότι ζούμε ακόμη στον Μεσαίωνα».

Σηκώθηκε από τη θέση του, πήγε στο παράθυρο και απόμεινε να κοιτάζει τη βουτηγμένη στο μούχρωμα πλαγιά του λόφου και τη μικρόσωμη φιγούρα που κατηφόριζε σαν να ποδοπατούσε τα πάντα στο πέρασμά της. «Μοιάζει να βιάζεται απίστευτα» είπε ο γιατρός Κεμπ «δεν φαίνεται όμως να κερδίζει έδαφος. Δεν θα έτρεχε με μεγαλύτερη δυσκολία αν οι τσέπες του ήταν γεμάτες μολύβι».

«Βιαστείτε, κύριε!» είπε ο γιατρός Κεμπ.

Την επόμενη στιγμή η φιγούρα χάθηκε από τη θέα. Μια βίλα –η ψηλότερη ανάμεσα σε εκείνες που σκαρφάλωναν τον λόφο πίσω από το Μπάρντοκ– έκρυψε τον κοντό άνδρα. Κατόπιν έγινε και πάλι ορατός για λίγο, χάθηκε, φάνηκε ξανά, κι αυτό συνέβη τρεις φορές –καθώς περνούσε τις τρεις επόμενες μονοκατοικίες– ώσπου μια σειρά όμοιων σπιτιών τον έκρυψε ξανά.

«Χαιβάνια!» είπε ο γιατρός Κεμπ και κάνοντας στροφή επέστρεψε στο τραπέζι εργασίας του.

Όσοι όμως βρίσκονταν στον δρόμο, είχαν την ευκαιρία να δουν από πιο κοντά τον φυγά, οπότε αντιλήφθηκαν τον ακραίο τρόπο στο ιδρωμένο του πρόσωπο και δεν συμμερίστηκαν διόλου την απαξίωση του γιατρού. Ο άνδρας πέρασε από δίπλα τους ασθμαίνοντας και καθώς έτρεχε, κουδούνιζε σαν παραγεμισμένο πορτοφόλι που κλωθογυρίζει. Δεν κοιτούσε ούτε αριστερά ούτε δεξιά του, παρά τα διάπλατα ανοιγμένα μάτια του ήταν στραμμένα ίσια μπροστά του στη ρίζα του λόφου, εκεί που υπήρχαν φώτα και κόσμος στους δρόμους. Και το κακοσχηματισμένο του στόμα έχασκε ορθάνοιχτο κι ένας ασπριδερός αφρός κάλυπτε τα χείλη του, ενώ η αναπνοή του έβγαινε με ένα τραχύ αγκομαχητό. Απ' όπου περνούσε, οι άνθρωποι σταματούσαν ό,τι έκαναν, άρχιζαν να κοιτάζουν πάνω κάτω τον δρόμο και με αμυδρή δυσφορία να ρωτούν ο ένας τον άλλον τον λόγο της βιασύνης του.

Και τότε, μακρύτερα, προς την κορυφή του λόφου, ένα σκυλί που έπαιζε στον δρόμο άφησε ένα πονεμένο σκούξιμο κι έτρεξε να κρυφτεί κάτω από μια αυλόπορτα. Καθώς οι άνθρωποι απορούσαν ακόμα, κάτι –ένας αέρας, ένα πάτημα πατούσας– ένας ήχος σαν λαχανιασμένη ανάσα πέρασε σαν το κύμα ανάμεσά τους.

Άνθρωποι ούρλιαζαν. Άνθρωποι αναπηδούσαν παραμερίζοντας τρομαγμένοι. Οι φωνές διαδέχονταν η μία την άλλη καθώς αυτό το ακαθόριστο περνούσε ανάμεσά τους –ο καθένας φώναζε ενστικτωδώς, επειδή φώναζε και ο διπλανός του. Ο σαματάς στον δρόμο είχε ξεκινήσει προτού καν φτάσει ο Μάρβελ. Ο κόσμος αμπαρωνόταν στα σπίτια, έκλεινε με πάταγο τις πόρτες ξοπίσω του φέρνοντας μαζί του τα φρικτά νέα. Ο Μάρβελ, μέσα σε όλη αυτή τη σύγχυση, έκανε μια τελευταία απελπισμένη κούρσα δρόμου. Ο φόβος δρασκέλισε δίπλα του, τον προσπέρασε ορμητικά και σε μια στιγμή κατέλαβε την πόλη.

«Ο Αόρατος Άνθρωπος έρχεται! Ο Αόρατος Άνθρωπος!»

16. ΣΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ “ΟΙ ΕΥΘΥΜΟΙ ΠΑΙΚΤΕΣ ΤΟΥ ΚΡΙΚΕΤ”

Το πανδοχείο “Οι εύθυμοι παίκτες του κρίκετ” βρίσκεται στη ρίζα του λόφου, εκεί που ξεκινούν οι γραμμές του τραμ.

Ο μπάρμαν, στηρίζοντας τα χοντρά κόκκινα μπράτσα του πάνω στον πάγκο, μιλούσε για άλογα με έναν αναιμικό αμαξά, ενώ ένας άνδρας με μαύρα γένια και γκριζα ρούχα καταβρόχθιζε τυρί και μπισκότα, έπινε μπύρα και κουβέντιαζε σε αμερικάνικη διάλεκτο με έναν εκτός υπηρεσίας αστυνομικό.

«Τι είναι όλες αυτές οι φωνές;» είπε ο αναιμικός αμαξάς και στη στιγμή πετάχτηκε προσπαθώντας να δει κατά τον λόφο, όσο μπορούσε να διακρίνει πάνω από το βρόμικο κίτρινο στόρι του χαμηλού παράθυρου του πανδοχείου. Κάποιος πέρασε τρέχοντας απ’ έξω. «Καμιά πυρκαγιά ίσως» είπε ο μπάρμαν.

Ακούστηκαν πόδια που πλησίαζαν τρέχοντας ξέφρενα κι η πόρτα σπρώχτηκε απότομα. Ο Μάρβελ, αναμαλλιασμένος, χωρίς καπέλο, με τον λαιμό του πανωφοριού του να χάσκει και κλαψουρίζοντας, όρμησε με φόρα, έκανε μια σπασμωδική στροφή και προσπάθησε να κλείσει την πόρτα, που ένας ιμάντας την κρατούσε μισάνοιχτη.

«Ερχεται!» σπάραξε, η φωνή του, στριγκή από τον τρόμο. «Ερχεται. Ο Αόρατος Άνθρωπος! Ξοπίσω μου! Για όνομα του Θεού! Βοήθεια! Βοήθεια! Βοήθεια!»

«Σφαλίστε τις πόρτες» είπε ο αστυνομικός. «Ποιος έρχεται; Τι συμβαίνει;» και με αυτά τα λόγια, πήγε στην πόρτα, ελευθέρωσε τον ιμάντα και την έκλεισε με πάταγο. Ο Αμερικάνος έκλεισε την άλλη πόρτα.

«Αφήστε με να μπω» είπε ο Μάρβελ παραπατώντας και θρηνώντας, χωρίς όμως να αφήνει τα βιβλία που κρατούσε σφικτά. «Αφήστε με να μπω. Κλειδώστε με κάπου. Σας λέω, με κυνηγάει να με πιάσει. Του ξέφυγα. Είπε θα με σκοτώσει και θα το κάνει!».

«Είστε ασφαλής» είπε ο άνδρας με τα μαύρα γένια. «Η πόρτα είναι κλειστή. Τι τρέχει;»

«Αφήστε με να μπω μέσα» είπε ο Μάρβελ και έβγαλε μια δυνατή στριγκλιά καθώς ένα βαρύ χτύπημα αιφνίδια έκανε τη σφαλισμένη πόρτα να ριγήσει. Ακολούθησε μια ομοβροντία από βιαστικά χτυπήματα και φωνές απ' έξω. «Ε!» φώναξε ο αστυνομικός. «Ποιος είναι εκεί έξω;» Ο κύριος Μάρβελ βάλθηκε να κάνει ξέφρενες βουτιές σε σημεία που του έμοιαζαν για πόρτες. «Θα με σκοτώσει –έχει μαχαίρι πάνω του ή κάτι τέτοιο. Για το όνομα του Θεού!»

«Να, εδώ» είπε ο μπάρμαν. «Ελάτε εδώ». Και σήκωσε το καπάκι του πάγκου του μπαρ.

Ο κύριος Μάρβελ κρύφτηκε μεμιάς πίσω από το μπαρ καθώς τα χτυπήματα κι οι φωνές απ' έξω δεν έλεγαν να σταματήσουν. «Μην ανοίξετε την πόρτα» τσίριξε. «Σας παρακαλώ, μην ανοίξετε την πόρτα. Πού να κρυφτώ;»

«Αυτός είναι ο Αόρατος Άνθρωπος, έτσι;» ρώτησε ο άνδρας με τα μαύρα γένια, έχοντας το ένα χέρι πίσω από την πλάτη του. «Νομίζω πως είναι ώρα πια να τον δούμε».

Ξαφνικά το παράθυρο του πανδοχείου έσπασε με πάταγο, κι από τον δρόμο ακούστηκαν ουρλιαχτά και ανάστατα ποδοβολητά. Ο αστυνομικός είχε ανέβει στον καναπέ και τεντωνόταν για να κοιτάξει έξω, μήπως δει ποιος ήταν στην πόρτα. Κατέβηκε με ανασηκωμένα φρύδια. «Αυτός θα είναι» είπε. Ο μπάρμαν στεκόταν μπροστά από την κλειστή πόρτα που έβγαζε στη σάλα του μπαρ, εκεί όπου είχε καταφύγει ασφαλής πια ο κύριος Μάρβελ. Έριξε μια ματιά στο σπασμένο παράθυρο κι αμέσως μετά πλησίασε τους άλλους δύο άνδρες.

Ξαφνικά επικράτησε απόλυτη ησυχία. «Τι καλά να είχα μαζί μου το κλομπ μου» είπε ο αστυνομικός πηγαίνοντας διστακτικά προς την είσοδο. «Αν την ανοίξουμε, θα μπει μέσα. Τίποτα δεν θα τον σταματήσει!».

«Μη σε πιάνει βιασύνη» είπε ο αναιμικός αμαξάς ανήσυχος.

«Τραβήξτε τα μάνταλα» είπε ο άνδρας με τα μαύρα γένια «κι αν έρθει...» Έδειξε το περίστροφο στο χέρι του.

«Δεν γίνεται!» είπε ο αστυνομικός. «Είναι φόνος!».

«Ξέρω σε ποια χώρα βρίσκομαι!» είπε ο άνδρας με τα μαύρα γένια. «Θα του ρίξω στα πόδια. Τραβήξτε τα μάνταλα!».

«Με τίποτα, αν είναι αυτό το αναθεματισμένο το όπλο να βαρέσει από πίσω μου» είπε ο μπάρμαν ενώ τέντωνε τον λαιμό για να δει από τις γρίλιες.

«Εντάξει!» είπε ο άνδρας με τα μαύρα γένια και σκύβοντας, ενώ κρατούσε πάντα το περίστροφο σε ετοιμότητα, τράβηξε μόνος του τα μάνταλα της πόρτας.

Ο μπάρμαν, ο αμαξάς και ο αστυνομικός έστρεψαν το κεφάλι.

«Περάστε» είπε ο γενειοφόρος χαμηλόφωνα, παραμερίζοντας και κοιτώντας προς την ξεαμπαρωμένη πόρτα, με το περίστροφο πίσω του. Κανείς δεν μπήκε, η πόρτα της εισόδου παρέμενε κλειστή. Πέντε λεπτά αργότερα, όταν ένας δεύτερος αμαξάς έχωσε το κεφάλι του επιφυλακτικά, ακόμα περίμεναν. Ένα ανήσυχο πρόσωπο κρυφοκοίταξε από τη σάλα και προμήθευσε τις αναγκαίες πληροφορίες. «Είναι ασφαλισμένες όλες οι πόρτες;» ρώτησε ο Μάρβελ. «Πηγαίνει γύρω-γύρω –κόβει βόλτες στα μουλωχτά. Είναι πανούργος σαν τον διάβολο».

«Χριστός κι Απόστολος!» είπε ο εύσωμος μπάρμαν. «Η πίσω πόρτα! Να πάρει! Παραφυλάξτε!» Κοίταξε γύρω του ανήμπορα. Η πόρτα τα σάλας του μπαρ έκλεισε και κλειδώθηκε. «Είναι και η πόρτα της αυλής και η ιδιωτική είσοδος. Η πόρτα της αυλής...»

Βγήκε τρέχοντας από το μπαρ.

Αμέσως σχεδόν, εμφανίστηκε ξανά κρατώντας ένα κουζινομάχαιρο. «Η πόρτα της αυλής ήταν ανοιχτή!» είπε σουφρώνοντας τα χείλη. «Ίσως και να βρίσκεται μέσα στο σπίτι αυτή τη στιγμή!» είπε ο πρώτος αμαξάς.

«Δεν είναι στην κουζίνα» είπε ο μπάρμαν. «Μόνο δυο γυναίκες είναι εκεί, άσε που σάρωσα τον αέρα παντού με αυτό του κουζινομάχαιρο. Κι οι γυναίκες δεν πιστεύουν ότι μπήκε εκεί μέσα. Δεν πρόσεξαν...»

«Τη μαντάλωσες την πόρτα;» ρώτησε ο πρώτος αμαξάς.

«Παιδιά είμαστε τώρα;» είπε ο μπάρμαν.

Ο άνδρας με τα γένια έβαλε στην τσέπη του το περιστροφικό. Κι ενώ έκανε αυτή την κίνηση, το πορτάκι του πάγκου έκλεισε με δύναμη και ασφάλισε, ενώ με έναν τρομερό πάταγο έσπαγε ο σύρτης της πόρτας της σάλας, που ξαφνικά βρέθηκε να χάσκει ορθάνοιχτη. Άκουσαν τον Μάρβελ να σκούζει σαν λαγουδάκι που πιάστηκε στο δόκανο κι αμέσως έτρεξαν να τον βοηθήσουν, σκαρφαλώνοντας τον πάγκο του μπαρ. Ο γενειοφόρος πυροβόλησε και ο καθρέφτης στο πίσω μέρος της σάλας ράγισε και σωριάστηκε σε θρύψαλα.

Ο μπάρμαν είδε τον Μάρβελ σε μια περίεργη στάση, στριμωγμένο και παλεύοντας με την πλάτη στην πόρτα που έβγαζε στην κουζίνα και την αυλή. Όσο ο μπάρμαν σκεφτόταν πώς να δράσει, η πόρτα άνοιξε και κάτι έσυρε τον Μάρβελ στην κουζίνα. Ακούστηκε μια κραυγή και κροτάλισμα τηγανιών. Ο Μάρβελ, με σκυμμένο το κεφάλι, πάλευε να ξεφύγει και να βγει ξανά στη σάλα.

Ο αστυνομικός, που προσπαθούσε να παραμερίσει τον μπάρμαν για να περάσει, όρμησε μέσα, ακολουθούμενος από τον έναν από τους αμαξάδες, βούτηξε τον καρπό του αόρατου χεριού που είχε αρπάξει από τον λαιμό τον Μάρβελ, όμως δέχτηκε μια μπουνιά στο πρόσωπο και έχασε την ισορροπία του. Ήταν η σειρά του αμαξά να αρπάξει κάτι από τον λαιμό. «Τον έπιασα» είπε. Τα χέρια του μπάρμαν ψηλάφισαν τον αέρα. «Εδώ είναι!» επιβεβαίωσε.

Ο κύριος Μάρβελ, ελεύθερος από το αόρατο χέρι, βρέθηκε ξαφνικά στο πάτωμα κι έκανε μια προσπάθεια να συρθεί πίσω από τα πόδια των ανδρών. Η πάλη διαδραματιζόταν γύρω από την πόρτα. Για πρώτη φορά ακούστηκε η φωνή του Αόρατου Ανθρώπου να ξεφωνίζει πονεμένα, καθώς ο αστυνομικός τού πάτησε το πόδι. Αμέσως μετά βρυχήθηκε οργισμένος και οι γροθιές του

ανέμισαν σαν μαστίγια. Ο αμαξάς δέχτηκε μια κλωτσιά στο διάφραγμα και διπλώθηκε βαριανασαίνοντας. Τότε η πόρτα που έβγαζε από την κουζίνα στη σάλα κοπάνησε με θόρυβο καλύπτοντας την απόδραση του κυρίου Μάρβελ. Οι άνδρες που έμειναν στην κουζίνα βρέθηκαν να παλεύουν με το τίποτα.

«Πού πήγε;» φώναξε ο γενειοφόρος. «Βγήκε έξω;»

«Από εδώ» είπε ο αστυνομικός βγαίνοντας στην αυλή.

Ένα κομμάτι από πλακάκι σφύριξε περνώντας δίπλα από το κεφάλι του και έσκασε ανάμεσα στα πιατικά πάνω στο τραπέζι της κουζίνας.

«Θα του δείξω εγώ» φώναξε ο άνδρας με τα μαύρα γένια και ξαφνικά μια ατσάλινη κάνη άστραψε πάνω από τον ώμο του αστυνομικού και πέντε σφαίρες η μία μετά την άλλη κατευθύνθηκαν μέσα στο μισόφωτο προς τα εκεί από όπου είχε εκτοξευτεί το πλακάκι. Καθώς πυροβολούσε, ο γενειοφόρος μετακινούσε με τέτοιο τρόπο το χέρι του ώστε οι στόχοι του να καλύψουν όλη την στενή αυλή.

Ακολούθησε ησυχία. «Πέντε κάλυκες» είπε ο άνδρας με τα μαύρα γένια. 'Ό,τι καλύτερο. Τέσσερις άσσοι και ο μπαλαντέρ. Πιάστε ένα φανάρι κι ελάτε να ψάξουμε για το σώμα του».

17. Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΚΕΜΠ

Ο γιατρός Κεμπ συνέχιζε να γράφει τη μελέτη του μέχρι που οι πυροβολισμοί του απέσπασαν την προσοχή. Κρακ! Κρακ! Κρακ! Ο ένας μετά τον άλλον.

«Ορίστε;» είπε ο γιατρός Κεμπ μασουλώντας αφηρημένα την πένα του. Έστησε αυτί. «Ποιος ρίχνει πυροβολισμούς στο Μπάρντοκ; Τι σχεδιάζουν πάλι τα χαιβάνια;»

Κατευθύνθηκε στο νότιο παράθυρο, το άνοιξε και σκύβοντας έξω, κοίταξε τον δαίδαλο των παραθύρων, των φανοστατών και των καταστημάτων, τις μαύρες στέγες και τις αυλές που αποτελούσαν τη νυχτερινή εικόνα της κωμόπολης. «Φαίνεται σαν να υπάρχει κόσμος εκεί κάτω» είπε. «Δίπλα στο πανδοχείο “οι εύθυμοι παίκτες του κρίκετ”» συμπλήρωσε τον μονόλογό του και συνέχισε να παρατηρεί το θέαμα στα χαμηλά του λόφου. Μετά, το βλέμμα του πλανήθηκε πέρα από την κωμόπολη, εκεί που έφεγγαν τα φώτα των πλοίων και η αποβάθρα λαμπύριζε –ένα μικρό κιόσκι σαν λαμπερό κόσμημα. Το φεγγάρι, στο πρώτο του τέταρτο, κρεμόταν πάνω από τον λόφο στα δυτικά και τα άστρα πρόβαλλαν ευδιάκριτα και ολοφώτεινα.

Μετά από πέντε λεπτά, κατά τη διάρκεια των οποίων οι σκέψεις του πέταξαν στο απώτερο μέλλον και τον έκαναν να χαθεί στην πολυπλοκότητα της

χρονικής διάστασης, ο γιατρός Κεμπ επανήλθε στην πραγματικότητα με έναν αναστεναγμό, έκλεισε το παράθυρο και επέστρεψε στο τραπέζι όπου εργαζόταν.

Πρέπει να πέρασε μία ώρα όταν το κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε. Όλο αυτό το διάστημα έγραφε ράθυμα ανάμεσα σε διαλείμματα αφηρημάδας, κι αυτό οφειλόταν στους πυροβολισμούς. Σταμάτησε να γράφει και έστησε αυτί. Άκουσε την υπηρέτρια να απαντάει και περίμενε τα βήματά της να ηχήσουν στη σκάλα, εκείνη όμως δεν φάνηκε. «Τι να ήταν άραγε;» αναρωτήθηκε ο γιατρός Κεμπ.

Προσπάθησε να επιστρέψει στα γραπτά του, δεν τα κατάφερε όμως, κι έτσι σηκώθηκε και βγήκε στο πλατύσκαλο. Κάλεσε την υπηρέτρια και σκύβοντας πάνω από το κιγκλίδωμα, τη ρώτησε όταν εκείνη φάνηκε στον προθάλαμο, από κάτω: «Ηρθε κάποιο γράμμα;»

«Χτύπησαν το κουδούνι για πλάκα, κύριε» του απάντησε.

«Δεν έχω ησυχία απόψε» μονολόγησε ο γιατρός. Επέστρεψε στο μελετητήριό του και αυτή τη φορά καταπιάστηκε σοβαρά με τη δουλειά του. Σύντομα είχε βυθιστεί στη μελέτη του και οι μόνοι θόρυβοι στο δωμάτιο ήταν οι χτύποι του ρολογιού και το αδιόρατο γδάρσιμο της πέννας του καθώς έγραφε βιαστικά κάτω από το φως της λάμπας.

Όταν τελείωσε τη δουλειά του, η ώρα ήταν πλέον δύο μετά τα μεσάνυχτα. Σηκώθηκε, χασμουρήθηκε και κατέβηκε στην κρεβατοκάμαρά του. Είχε ήδη βγάλει το σακάκι και το γιλέκο του όταν ένιωσε δίψα. Πήρε ένα κερί και κατέβηκε στην τραπεζαρία για ένα ούισκι.

Οι επιστημονικές αναζητήσεις του γιατρού Κεμπ είχαν οξύνει την παρατηρητικότητά του, γι' αυτό και την ώρα που διέσχιζε ξανά το χολ, παρατήρησε ένα σκούρο λεκέ στο δάπεδο κοντά στο ποδόμακτρο της σκάλας. Συνέχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά και τότε ξαφνικά σκέφτηκε να εξετάσει τι μπορεί να ήταν εκείνος ο λεκές. Ήταν προφανές ότι κάτι δούλευε στο υποσυνείδητό του. Πάντως, έκανε στροφή και επέστρεψε στο χολ. Άφησε το ούισκι και το σιφόν, και έσκυψε να αγγίξει τον λεκέ. Χωρίς ιδιαίτερη έκπληξη ανακάλυψε ότι είχε το χρώμα και την κολλώδη υφή ξεραμένου αίματος.

Ξανάπιασε το ουίσκι και το σιφόν και επέστρεψε στον επάνω όροφο, ενώ ταυτόχρονα κοιτούσε τριγύρω προσπαθώντας να κατανοήσει την προέλευση του αιματίνου λεκέ. Κάτι που είδε στο πλατύσκαλο, τον έκανε να σταματήσει άναυδος. Το χερούλι της πόρτας του δωματίου του είχε λεκέδες από αίμα.

Κοίταξε το χέρι του. Ήταν ολοκάθαρο, και μετά θυμήθηκε ότι η πόρτα του δωματίου του ήταν ανοιχτή όταν είχε κατέβει από το μελετητήριό του, οπότε και δεν είχε αγγίξει το χερούλι της. Μπήκε κατευθείαν στο δωμάτιό του, αρκετά ήρεμος –ίσως μια ιδέα πιο αποφασιστικός απ’ ό,τι συνήθως. Το βλέμμα του περιπλανήθηκε διερευνητικά, ώσπου στάθηκε στο κρεβάτι. Πάνω στο κουβερλί υπήρχε άφθονο αίμα και το σεντόνι ήταν σκισμένο. Δεν του είχε δοθεί η ευκαιρία να το παρατηρήσει πρωτύτερα, επειδή είχε κατευθυνθεί απευθείας στο μπουντουάρ. Στην άλλη άκρη του κρεβατιού, τα κλινοσκεπάσματα ήταν βαθουλωμένα, σαν να είχε καθίσει κάποιος πρόσφατα.

Κατόπιν, του δημιουργήθηκε η περίεργη εντύπωση ότι άκουσε μια χαμηλή φωνή να λέει: «Ελα, Θεέ μου! ...Κεμπ!» Όμως ο γιατρός Κεμπ δεν πίστευε σε φανταστικές φωνές.

Απόμεινε εκεί, να κοιτάζει τα τσαλακωμένα σεντόνια. Αλήθεια άκουσε μια φωνή; Κοίταξε ξανά γύρω του, μα δεν παρατήρησε τίποτα άλλο πέρα από το ακατάστατο αιματοβαμμένο κρεβάτι. Τότε έφτασε στα αυτιά του ο αμυδρός ήχος μιας κίνησης μέσα στο δωμάτιο, κοντά στον νιπτήρα. Όλοι οι άνδρες, όσο και να είναι μορφωμένοι, διατηρούν κάποιες προλήψεις. Ο γιατρός ένιωσε μια “απόκοσμη” αίσθηση. Έκλεισε την πόρτα του δωματίου, πλησίασε το μπουντουάρ και ακούμπησε το σιφόν και το ουίσκι. Αιφνιδιάστηκε καθώς διέκρινε έναν τυλιγμένο και αιματοβαμμένο λινό επίδεσμο να αιωρείται ανάμεσα στο σημείο που στεκόταν και τον νιπτήρα.

Κοίταξε έκπληκτος. Ο επίδεσμος ήταν άδειος. Μπορεί να ήταν επιδέξια δεμένος, αλλά ήταν εντελώς άδειος. Πάνω που πήγαινε να τον αρπάξει, ένα άγγιγμα τον σταμάτησε, και μια φωνή ακούστηκε πολύ κοντά του.

«Κεμπ!» είπε η Φωνή.

«Ε;» είπε ο Κεμπ, με το στόμα ανοιχτό.

«Μην ταραζέστε» είπε η Φωνή. «Είμαι ένας Αόρατος Άνθρωπος».

Για ένα διάστημα, ο Κεμπ δεν έδωσε καμία απάντηση, απλά κοιτούσε απλανώς τον επίδεσμο. «Αόρατος Άνθρωπος» είπε.

«Είμαι ένας Αόρατος Άνθρωπος» επανέλαβε η Φωνή.

Στο μυαλό του Κεμπ εισέβαλε ξαφνικά η ιστορία που κορόιδευε μόλις το πρωί, δεν φάνηκε όμως ιδιαίτερα φοβισμένος ή έκπληκτος. Η συνειδητοποίηση ήρθε αργότερα.

«Νόμιζα πως ήταν ψέμα» είπε. Η βασική του σκέψη ήταν οι επαναλαμβανόμενες πρωινές διαφωνίες. «Φοράτε επίδεσμο;» ρώτησε.

«Ναι» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος.

«Ω!» είπε ο Κεμπ κι αμέσως συνήλθε. «Για φαντάσου! Μα όλα αυτά είναι ανοησίες. Κάποιο κόλπο». Έκανε ένα βήμα μπροστά και τέντωσε το χέρι του προς τον επίδεσμο, αλλά συνάντησε αόρατα δάχτυλα.

Πισωπάτησε και το χρώμα του άλλαξε.

«Ηρεμήστε, Κεμπ, για το όνομα του Θεού! Χρειάζομαι βοήθεια. Σταματήστε!»

Το χέρι άρπαξε το μπράτσο του. Προσπάθησε να το αποκρούσει.

«Κεμπ!» φώναξε η Φωνή. «Κεμπ! Ηρεμήστε!» και το σφίξιμο στο μπράτσο του έγινε πιο έντονο.

Μια πανικόβλητη επιθυμία να απελευθερωθεί κατέλαβε τον Κεμπ. Το χέρι του δεμένου μπράτσου γράπωσε τον ώμο του, και ο γιατρός παραπάτησε απότομα και προσγειώθηκε με την πλάτη στο κρεβάτι. Άνοιξε το στόμα του για να φωνάξει, όμως η γωνία του σεντονιού χώθηκε βίαια ανάμεσα στα δόντια του. Ο Αόρατος Άνθρωπος τον είχε βάλει κάτω, τα χέρια του όμως ήταν ελεύθερα και προσπάθησε να τον κλωστήσει.

«Θα λογικευτείτε;» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος εξακολουθώντας να τον κρατάει παρά το χτύπημα που δέχτηκε στα πλευρά. «Στον Θεό σας! Κοντεύετε να με τρελάνετε! Μείνετε ακίνητος, ανόητε!» ούρλιαξε ο Αόρατος Άνθρωπος στο αυτί του Κεμπ.

Ο Κεμπ πάλεψε λίγο ακόμα και κατόπιν έμεινε ακίνητος.

«Αν φωνάξετε, θα σας τσαλακώσω το πρόσωπο» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος βγάζοντας το σεντόνι από το στόμα του Κεμπ.

«Είμαι Αόρατος. Δεν είναι ούτε ανοησία ούτε μαγεία. Είμαι στ' αλήθεια ένας Αόρατος Άνθρωπος. Και χρειάζομαι τη βοήθειά σας. Δεν θέλω να σας βλάψω, αν συνεχίσετε όμως να συμπεριφέρεστε σαν άξεστος χωριάτης, θα το κάνω. Δεν με θυμάστε, Κεμπ; Ο Γκρίφιν, από το Πανεπιστημιακό Κολλέγιο;»

«Αφήστε με να σηκωθώ» είπε ο Κεμπ. «Δεν θα πάω παραπέρα. Μόνο αφήστε με ήσυχο για ένα λεπτό».

Κάθισε και ψηλάφισε τον λαιμό του.

«Είμαι ο Γκρίφιν, από το Πανεπιστημιακό Κολλέγιο, κι έχω γίνει αόρατος. Είμαι ένας συνηθισμένος άνθρωπος –κάποιος που έχετε γνωρίσει στο παρελθόν– που έγινε αόρατος.

«Ο Γκρίφιν;» είπε ο Κεμπ.

«Ο Γκρίφιν» απάντησε η Φωνή. «Μικρότερός σας φοιτητής, σχεδόν αλμπίνος⁷, ένα κι ογδόντα ψηλός και εύρωστος, με υπόλευκο πρόσωπο και κόκκινα μάτια, που κέρδισε το μετάλλιο στη χημεία».

«Τα έχω χάσει» είπε ο Κεμπ. «Βράζει το μυαλό μου. Τι σχέση έχουν όλα αυτά με τον Γκρίφιν;»

«Εγώ είμαι ο Γκρίφιν».

Ο Κεμπ το σκέφτηκε. «Είναι φρικτό» είπε. «Ποια μαύρη μαγεία μπορεί να κάνει έναν άνθρωπο αόρατο;»

«Δεν υπάρχει μαύρη μαγεία. Είναι αποτέλεσμα μιας διαδικασίας, λογικής και αρκετά κατανοητής...»

«Είναι φρικτό!» είπε ο Κεμπ. «Πώς στο καλό...»

⁷ Σ.τ.Μ. από το λατινικό *albus* (λευκός). Αυτός που έχει έλλειψη χρωστικής στο δέρμα, στα μάτια και στο τρίχωμα.

«Είναι αρκετά φρικτό. Είμαι όμως πληγωμένος, πονάω και πεθαίνω από την κούραση... Θεέ μεγαλοδύναμε! Κεμπ, είστε άνδρας. Κρατείστε την ψυχραιμία σας. Δώστε μου κάτι να φάω και να πιω και αφήστε με να κάτσω εδώ πέρα».

Ο Κεμπ ακολούθησε με το βλέμμα τη μετακίνηση του επιδέσμου μέσα στο δωμάτιο, μετά είδε μια ψάθινη καρέκλα να σέρνεται στο πάτωμα και να σταματάει κοντά στο κρεβάτι. Έτριξε και το κάθισμά της βαθούλωσε. Ο γιατρός έτριψε τα μάτια του και ψηλάφισε ξανά τον λαιμό του. «Αυτό ξεπερνάει ακόμα και τα φαντάσματα» είπε και γέλασε ανόητα.

«Τα πάτε καλύτερα τώρα. Δόξα τον Θεό, γίνεστε λογικός!»

«Η ανόητος» είπε ο Κεμπ πιέζοντας τα μηνίγγια του.

«Δώστε μου λίγο ουίσκι. Είμαι ψόφιος».

«Δεν φαίνεστε να είστε. Αλήθεια, πού βρίσκεστε τώρα; Αν σηκωθώ, θα πέσω πάνω σας; Εντάξει. Ουίσκι θέλετε; Να, εδώ. Πού να σας το δώσω;»

Η καρέκλα έτριξε και ο Κεμπ ένωσε το ποτήρι να φεύγει από το χέρι του. Έκανε προσπάθεια να μην αντισταθεί. Το ένστικτό του άλλα του έλεγε. Το ποτήρι σταμάτησε πενήντα εκατοστά πάνω από τη μπροστινή γωνία του καθίσματος της καρέκλας. Το κοίταξε με ολοφάνερη απορία. «Αυτό είναι – πρέπει να είναι– υπνωτισμός. Μου υποβάλατε ότι είστε αόρατος».

«Βλακείες» είπε η Φωνή.

«Είναι σκέτη τρέλα».

«Ακούστε με».

«Σήμερα το πρωί παρουσίασα με αδιάσειστα επιχειρήματα ότι η αορατότητα...» ξεκίνησε να λέει ο Κεμπ.

«Αφήστε κατά μέρους τι παρουσιάσατε! –Πεθαίνω της πείνας» είπε η Φωνή «και η νύχτα είναι ψυχρή για κάποιον που δεν φοράει ρούχα».

«Φαγητό;» είπε ο Κεμπ.

Το ποτήρι με το ουίσκι έγειρε.

«Ναι» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος κατεβάζοντας το ποτήρι. «Σας βρίσκεται καμία ρόμπα;»

Ο Κεμπ κάτι μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του. Πήγε μέχρι την γκαρνταρόμπα και επέστρεψε με μία ρόμπα σε μουντό κόκκινο χρώμα. «Αυτό σας κάνει;» ρώτησε. Το ρούχο έφυγε από τα χέρια του, για μια στιγμή μετεωρίστηκε χαλαρά, κατόπιν έκανε παράδοξους κυματισμούς μέχρι που φούσκωσε και κουμπωμένο, κάθισε στην καρέκλα. «Εσώρουχα, κάλτσες, παντόφλες θα με έκαναν να νιώσω πιο άνετα» είπε ο Αόρατος κοφτά. «Και τροφή».

«Εντάξει. Αλλά αυτό είναι το μεγαλύτερο παράδοξο που συνάντησα στη ζωή μου!»

Σκάλισε στα συρτάρια του για τα ρούχα και μετά κατέβηκε στο ισόγειο για να ψάξει στο κελάρι του για τρόφιμα. Επέστρεψε με κρύα παϊδάκια και ψωμί, έστησε ένα τραπέζακι και το έβαλε μπροστά στον επισκέπτη του. «Κάνω και χωρίς μαχαίρια» είπε ο επισκέπτης και στη στιγμή ένα παϊδάκι βρέθηκε στον αέρα και σχεδόν ταυτόχρονα ακούστηκε ήχος μασήματος.

«Αόρατος!» είπε ο Κεμπ και κάθισε σε μια καρέκλα.

«Μου αρέσει να ντύνομαι πριν το φαγητό» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος με γεμάτο στόμα, τρώγοντας λαίμαργα. «Τι λόξα κι αυτή!»

«Υποθέτω ότι ο καρπός σας είναι καλά» είπε ο Κεμπ.

«Στον λόγο μου» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος.

«Τέτοια παράδοξη σύμπτωση...»

«Ακριβώς. Τι περίεργο όμως που βρέθηκα κατά τύχη στο δικό σας σπίτι ψάχνοντας να βρω επίδεσμο για το χέρι μου. Η πρώτη φορά που μου γέλασε η τύχη! Τέλος πάντων, είχα σκοπό να περάσω εδώ τη νύχτα. Θα πρέπει να με ανεχτείτε! Σε μπελάδες σας έβαλα με την αιμορραγία μου. Άφησα μεγάλο λεκέ εκεί πέρα. Κι όπως βλέπω, όσο πήζει τόσο περισσότερο φαίνεται. Μόνο τους ζωντανούς ιστούς άλλαξα, κι αυτό πάλι για όσο διάστημα είμαι στη ζωή... Βρίσκομαι τρεις ώρες τώρα μέσα στο σπίτι σας».

«Μα πώς το κάνατε;» ρώτησε ο Κεμπ με κάποια αγανάκτηση. «Ομολογείστε το! Όλη αυτή η ιστορία –μοιάζει παράλογη από την αρχή μέχρι το τέλος».

«Αρκετά λογική θα έλεγα. Απόλυτα λογική» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος. Τεντώθηκε και έπιασε το μπουκάλι με το ουίσκι.

Ο Κεμπ χάζευε τη ρόμπα που καταβρόχθιζε. Μια αχτίνα από το φως του κεριού διαπέρασε ένα σκίσιμο στο ύφασμα του αριστερού ώμου και σχημάτισε ένα φωτεινό τρίγωνο κάτω από τα αριστερά πλευρά. «Τι ήταν οι πυροβολισμοί;» ρώτησε. «Πώς ξεκίνησαν;»

«Ήταν ένας ηλίθιος –ένα είδος συνεργού μου– να τον πάρει ο διάβολος!– που προσπάθησε να μου κλέψει τα χρήματα. Το έκανε δηλαδή».

«Είναι κι αυτός αόρατος;»

«Όχι».

«Και λοιπόν;»

«Μπορώ να έχω λίγο φαγητό ακόμα προτού σας τα διηγηθώ όλα αυτά; Πεινάω και πονάω. Κι από πάνω θέλετε να σας πω ιστορίες!»

Ο Κεμπ σηκώθηκε από τη θέση του. «Να υποθέσω ότι εσείς δεν πυροβολήσατε;» ρώτησε.

«Εγώ όχι» είπε ο επισκέπτης. «Ένας ηλίθιος που δεν είχα ξαναδεί πυροβόλησε στην τύχη. Πολύς κόσμος φοβήθηκε. Όλοι τους με φοβήθηκαν. Να τους πάρει και να τους σηκώσει! Κεμπ, μου χρειάζεται κι άλλο φαγητό».

«Θα δω τι άλλο φαγώσιμο υπάρχει, αν και φοβάμαι πως δεν έχουν μείνει και πολλά πράγματα» είπε ο Κεμπ.

Αφού είχε τελειώσει το φαγητό του –και δεν είχε φάει και λίγο– ο Αόρατος Άνθρωπος ζήτησε ένα πούρο. Δάγκωσε την άκρη του ανυπόμονα προτού καν ο Κεμπ βρει ένα μαχαίρι και έβρισε όταν το εξωτερικό φύλλο χαλάρωσε. Ήταν παράξενο να τον βλέπεις να καπνίζει: ο στρόβιλος του καπνού υποδεικνυε το στόμα του, το λαρύγγι, τον φάρυγγα και τα ρουθούνια του.

«Ευλογία αυτός ο καπνός!» είπε και ρουφούσε με απόλαυση. «Τυχερός ήμουν που έπεσα επάνω σας, Κεμπ. Πρέπει να με βοηθήσετε. Τρομερό, να σας πετύχω μόλις τώρα! Έχω μπει σε μεγάλους μπελάδες- νομίζω πως πέρασα μια

τρέλα. Να ξέρατε τι τράβηξα! Έχουμε όμως πράγματα να κάνουμε. Αφήστε με να σας πω...»

Ο Αόρατος έβαλε κι άλλο ουίσκι με σόδα. Ο Κεμπ σηκώθηκε, κοίταξε γύρω του και έφερε ένα καινούριο ποτήρι από τον ξενώνα. «Η κατάσταση είναι παράλογη –υποθέτω όμως ότι μπορώ να πιώ κι εγώ ένα ποτό».

«Δεν αλλάξατε και πολύ, Κεμπ, αυτά τα δώδεκα χρόνια. Δεν αλλάζετε εσείς οι ανοιχτόχρωμοι. Ψύχραιμοι και μεθοδικοί –μετά την πρώτη αποτυχία. Πρέπει να μιλήσουμε. Θα δουλέψουμε μαζί!»

«Μα, πώς συνέβη; Και πώς γίνατε έτσι;» ρώτησε ο Κεμπ.

«Για όνομα του Θεού, αφήστε με να καπνίσω με την ησυχία μου για λίγο! Και μετά θα σας πω».

Η ιστορία όμως δεν ειπώθηκε εκείνη τη νύχτα. Ο καρπός του Αόρατου Ανθρώπου πονούσε όλο και περισσότερο. Ανέβασε πυρετό, υπέφερε από εξάντληση και οι σκέψεις του γύριζαν στην καταδίωξή του στον λόφο και τη συμπλοκή του πανδοχείου. Μιλούσε αποσπασματικά για τον Μάρβελ, κάπνιζε βιαστικά, η φωνή του ακουγόταν όλο και πιο οργισμένη. Ο Κεμπ προσπάθησε να βάλει σε μια σειρά τα γεγονότα.

«Με φοβόταν, το καταλάβαινα πως με φοβόταν» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος αρκετές φορές. «Είχε σκοπό να με ξεγελάσει. Ψαχνόταν όλη την ώρα. Τι βλάκας που ήμουν!»

«Το κοπρόσκυλο!»

«Έπρεπε να τον είχα σκοτώσει!»

«Πού βρήκατε τα χρήματα;» ρώτησε απότομα ο Κεμπ.

Ο Αόρατος Άνθρωπος απόμεινε για λίγο σιωπηλός. «Δεν μπορώ να σας πω απόψε» αποκρίθηκε.

Ξαφνικά βόγκηξε και έγειρε μπροστά, στηρίζοντας το αόρατο κεφάλι του σε αόρατα χέρια. «Κεμπ» είπε. «Έχω να κοιμηθώ σχεδόν τρεις μέρες, εκτός από μια δυο φορές που λαγοκοιμήθηκα για μια ώρα ή τόσο περίπου. Χρειάζομαι ύπνο και σύντομα».

«Καλώς. Μπορείτε να πάρετε το δωμάτιό μου –αυτό το δωμάτιο».

«Μα πώς να κοιμηθώ; Αν κοιμηθώ –θα το σκάσει. Α! Και τι σημασία έχει!»

«Και η πληγή σας από τον πυροβολισμό;» ρώτησε απότομα ο Κεμπ.

«Τίποτα –μια γρατζουνιά και αίμα. Αχ, Θεέ μου! Πόση ανάγκη έχω να κοιμηθώ!»

«Και γιατί να μην το κάνετε;»

Ο Αόρατος Άνθρωπος φάνηκε να μετράει τον Κεμπ. «Γιατί δεν με βρίσκει ιδιαίτερα σύμφωνο το να με συλλάβουν οι συμπολίτες μου» είπε αργά.

Ο Κεμπ ξαφνιάστηκε.

«Τι βλάκας που είμαι!» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος χτυπώντας ρυθμικά το τραπέζι. «Σας έβαλα την ιδέα στο μυαλό».

18. Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΟΙΜΑΤΑΙ

Εξαντλημένος και πληγωμένος όπως ήταν ο Αόρατος Άνθρωπος, αρνήθηκε να πιστέψει την υπόσχεση του Κεμπ ότι θα σεβόταν την ελευθερία του. Γι' αυτό εξέτασε τα δύο παράθυρα της κρεβατοκάμαρας, ανέβασε τα στόρια και άνοιξε τα παραθυρόφυλλα για να επιβεβαιώσει τη δήλωση του Κεμπ ότι θα μπορούσε να διαφύγει από εκεί. Έξω, η νύχτα ήταν ήσυχη και ασάλευτη. Η νέα σελήνη φαινόταν πάνω από τον λόφο. Μετά, εξέτασε τα κλειδιά της κρεβατοκάμαρας και των δύο βεστιαρίων, για να βεβαιωθεί ότι και αυτά μπορούσαν να εγγυηθούν την ελευθερία του. Επιτέλους έδειξε ικανοποιημένος. Στάθηκε στο χαλάκι μπροστά από το τζάκι, και ο Κεμπ άκουσε ένα χασμουρητό.

«Συγγνώμη» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος «που δεν μπορώ να σας αφηγηθώ όλα όσα έχω κάνει απόψε, αλλά είμαι εξαντλημένος. Είναι τερατώδες, χωρίς αμφιβολία. Είναι φρικτό! Πιστέψτε με όμως, Κεμπ. Παρά τις αντιρρήσεις που φέρατε το πρωί, είναι κάτι που γίνεται. Έκανα μια ανακάλυψη. Είχα αποφασίσει να την κρατήσω για τον εαυτό μου. Δεν μπορώ. Πρέπει να έχω έναν συνεταίρο. Και εσείς... Μπορούμε να κάνουμε τόσα πράγματα... Αλλά, αυτά θα τα πούμε αύριο. Τώρα, Κεμπ, νιώθω πως αν δεν κοιμηθώ, θα αφανιστώ».

Ο Κεμπ στεκόταν στο μέσον του δωματίου κοιτάζοντας το ακέφαλο ρούχο. «Υποθέτω ότι πρέπει να φύγω» είπε. «Είναι ... απίστευτο. Δυο πράγματα ακόμα σαν κι αυτό, ικανά να ανατρέψουν όλη μου την κοσμοθεωρία –θα με έφερναν στην τρέλα. Είναι όμως πραγματικό! Θα χρειαστείτε κάτι άλλο;»

«Ευχηθείτε μου μόνο καληνύχτα» είπε ο Γκρίφιν.

«Καληνύχτα» είπε ο Κεμπ και έσφιξε ένα αόρατο χέρι. Κατευθύνθηκε προς την πόρτα, ξαφνικά όμως το ρούχο τον πρόφτασε περπατώντας βιαστικά. «Καταλάβετε με! Μην επιχειρήσετε να με εμποδίσετε ή να με αιχμαλωτίσετε! Διαφορετικά...» είπε το άδειο ρούχο.

Ο Κεμπ μόρφασε ελαφρά. «Νόμιζα πως σας έδωσα τον λόγο μου» είπε κι έκλεισε μαλακά την πόρτα πίσω του.

Αμέσως άκουσε το κλειδί να γυρίζει από τη μέσα μεριά της κλειδαριάς. Μετά, καθώς στεκόταν εκεί έκπληκτος και προβληματισμένος, άκουσε γρήγορα βήματα μέχρι την πόρτα του βεστιαρίου και τον ήχο και εκείνης της κλειδαριάς καθώς κλείδωνε. Ο Κεμπ χαστούκισε το μέτωπό του για να συνέλθει. «Μήπως ονειρεύομαι; Ο κόσμος τρελάθηκε ή εγώ;» Γέλασε και έβαλε την παλάμη του στην κλειδωμένη πόρτα. «Να μου έχει αποκλειστεί η είσοδος στο δωμάτιό μου από έναν κατάφωρο παραλογισμό!» μονολόγησε.

Περπάτησε μέχρι το κεφαλόσκαλο, στράφηκε και κοίταξε τις κλειδωμένες πόρτες. «Είναι γεγονός» είπε. Έβαλε τα δάχτυλα στον ελαφρά μωλωπισμένο λαιμό του. «Αδιάσειστη πραγματικότητα!»

«Αλλά...»

Κούνησε το κεφάλι του απεγνωσμένα, στράφηκε ξανά και κατέβηκε τη σκάλα.

Άναψε τη λάμπα της τραπεζαρίας, έβγαλε ένα πούρο και άρχισε να βηματίζει στο δωμάτιο, μονολογώντας και αντικρούοντας τον εαυτό του.

«Αόρατος!» είπε.

«Υπάρχει αόρατο ζώο; ...Στη θάλασσα, ναι. Χιλιάδες, εκατομμύρια. Όλες οι προνύμφες, όλες οι μικροσκοπικές τορνάριας⁸ και οι ναύπλιοι⁹, τα λιλιπούτεια πλάσματα, οι μέδουσες. Στη θάλασσα βρίσκεις περισσότερα αόρατα παρά ορατά είδη! Δεν το είχα ξανασκεφτεί. Το ίδιο και στις λίμνες! Όλα αυτά τα είδη που ζουν εκεί – κηλίδες άχρωμης φωτοδιαπερατής ζελατίνης! Στον αέρα όμως; Όχι! Αποκλείεται».

«Μα, στο κάτω κάτω, γιατί όχι; Αν ο άνθρωπος ήταν φτιαγμένος από γυαλί, θα εξακολουθούσε να είναι ορατός».

Έπεσε σε βαθύ συλλογισμό. Κάπνισε τρία πούρα μέχρι που έγιναν μια άσπρη στάχτη που σκορπίστηκε στο χαλί αόρατη. Μόνο τότε ακούστηκε και πάλι η φωνή του, αλλά δεν ήταν παρά ένα επιφώνημα. Βγήκε από το δωμάτιο, πήγε στο εξεταστήριό του και άναψε το γκάτζι. Ήταν ένα μικρός χώρος, γιατί ο γιατρός Κεμπ δεν βιοποριζόταν από την εξάσκηση της ιατρικής. Μέσα στο δωμάτιο κρατούσε τις ημερήσιες εφημερίδες. Η πρωινή εφημερίδα ήταν παρατημένη τσαπατσούλικά σε μια μεριά. Την έπιασε, γύρισε τις σελίδες και διάβασε την αναφορά με τίτλο “Μια παράξενη ιστορία από το Άιπινκ” –ήταν η ίδια ιστορία που ο ναυτικός στο Πορτ Στόου έβγαλε την ψυχή του Μάρβελ μέχρι να του τη διηγηθεί. Ο Κεμπ τη διάβασε στα γρήγορα.

«Φασκιωμένος με επιδέσμους!» είπε ο Κεμπ. «Μεταμφιεσμένος! Να το κρατάει μυστικό! “Ως φαίνεται, κανείς δεν γνώριζε την κακοτυχία του”. Τι στο καλό παιχνίδι παίζει;»

Άφησε την εφημερίδα να πέσει και το βλέμμα του πλανήθηκε ερευνητικά. «Α!» είπε κι έπιασε την Γκαζέττα του Σεντ Τζέιμς, που ήταν διπλωμένη ακριβώς όπως είχε παραδοθεί. «Τώρα θα μάθουμε την αλήθεια». Άνοιξε την εφημερίδα και βρέθηκε μπροστά σε μια στήλη με τον τίτλο: “Ένα Ολόκληρο Χωριό στο Σάσεξ οδηγείται στην Παράνοια”.

«Χριστός κι Απόστολος!» είπε ο Κεμπ ενώ καταβρόχθιζε την απίστευτη αναφορά των γεγονότων στο Άιπινκ –αυτά που έχουμε ήδη περιγράψει και που

⁸ Σ.τ.Μ. προνύμφες εντερόπνευστων

⁹ Σ.τ.Μ. νεογέννητα καρκινοειδή

συνέβησαν το προηγούμενο απόγευμα. Στην επόμενη σελίδα, επαναλαμβάνονταν το ρεπορτάζ της πρωινής εφημερίδας.

Το ξαναδιάβασε. «Διέσχισε τρέχοντας τους δρόμους χτυπώντας δεξιά και αριστερά. Ο Τζάφερς αναισθητός. Ο κύριος Χάξτερ, έμπλεος οδύνης –ακόμα αδυνατεί να περιγράψει όσα είδε. Οδυνηρή ταπείνωση –ο εφημέριος. Γυναίκα ασθενεί λόγω τρόμου. Θρυμματισμένα παράθυρα. Αυτή η ιδιαίτερη ιστορία πιθανολογείται ως κατασκευάσμα. Μια ιστορία άξια να δημοσιευτεί –με σκεπτικισμό!»

Άφησε την εφημερίδα κι έμεινε να κοιτάζει απλανώς μπροστά του. «Μάλλον κατασκευάσμα είναι!»

Ξανάπιασε την εφημερίδα και ξαναδιάβασε όλα τα συμβάντα. «Τι δουλειά όμως έχει ο περιπλανώμενος στην ιστορία; Γιατί στην ευχή κυνηγούσε έναν περιπλανώμενο;»

Κάθισε απότομα στο χειρουργικό τραπέζι. «Δεν είναι μόνο αόρατος, είναι και τρελός, με δολοφονικές τάσεις!»

Όταν η χλομάδα της αυγής έγινε ένα με το φως της λάμπας και τον καπνό του πούρου της τραπεζαρίας, ο Κεμπ συνέχισε να βηματίζει πέρα δώθε προσπαθώντας να κατανοήσει το απίστευτο.

Ήταν πολύ αναστατωμένος για να κοιμηθεί. Οι υπηρέτες του, κατεβαίνοντας νυσταγμένοι, τον είδαν και νόμισαν ότι η εξαντλητική μελέτη τον είχε φέρει σε αυτή την βλαβερή για την υγεία του κατάσταση. Ο Κεμπ τούς έδωσε οδηγίες – ιδιόρρυθμες αλλά πολύ συγκεκριμένες– να ετοιμάσουν και να σερβίρουν πρωινό για δύο στο μελετητήριο του εξώστη, και κατόπιν να περιορίσουν τις μετακινήσεις τους στο υπόγειο και το ισόγειο. Όταν έμεινε μόνος, συνέχισε να βηματίζει στην τραπεζαρία μέχρι που κατέφθασαν οι πρωινές εφημερίδες. Ο τύπος έγραφε πολλά χωρίς να λέει τίποτα ουσιαστικό, πέρα από την επιβεβαίωση των συμβάντων του προηγούμενου απογεύματος και μια πολύ άσχημα γραμμένη αναφορά μιας ακόμα αξιοσημείωτης ιστορίας από το Πορτ Μπάρντοκ. Έτσι συνέβη και ο Κεμπ έμαθε την ουσία των συμβάντων στο πανδοχείο “οι εύθυμοι παίκτες του κρίκετ” και το όνομα του Μάρβελ. “Με ανάγκασε να τον ακολουθώ μια ολόκληρη μέρα” κατέθεσε ο Μάρβελ. Κάποια

ελάσσινα συμβάντα, κυρίως το κόψιμο των τηλεγραφικών συρμάτων του χωριού, προστέθηκαν στην ιστορία του Άιπινκ. Δεν υπήρχε όμως το παραμικρό που θα έριχνε κάποιο φως στη σύνδεση μεταξύ του Αόρατου Ανθρώπου και του περιπλανώμενου, καθώς ο κύριος Μάρβελ δεν έδωσε καμία πληροφορία σχετικά με τα τρία βιβλία ή τα χρήματα που ανεξήγητα βρίσκονταν στη διάθεσή του. Το δύσπιστο ύφος είχε εξαφανιστεί, κι ένα κοπάδι ανταποκριτών και ερευνητών είχαν καταπιαστεί να μάθουν περισσότερες λεπτομέρειες για το θέμα.

Ο Κεμπ διάβασε και την παραμικρή αναφορά και έστειλε την υπηρέτριά του να φέρει όσες πρωινές εφημερίδες μπορούσε να βρει. Και αυτές τις καταβρόχθισε.

«Είναι αόρατος!» είπε. «Οι εφημερίδες κάνουν λόγο για οργή που μετατρέπεται σε μανία! Πόσα πράγματα μπορεί να καταφέρει! Πόσα! Κι είναι στον επάνω όροφο, χωρίς κανέναν περιορισμό. Τι στην ευχή να κάνω;»

«Για παράδειγμα, θα ήταν αθέτηση υπόσχεσης αν...; Όχι».

Κατευθύνθηκε προς ένα κάπως ακατάστατο τραπεζάκι στη γωνία και άρχισε να γράφει ένα σημείωμα. Το έσκισε προτού το τελειώσει και ξεκίνησε να γράφει ένα καινούριο. Το διάβασε σκεπτικός. Μετά, πήρε έναν φάκελο και έγραψε επάνω τη διεύθυνση: “Προς συνταγματάρχη Άντυ, Πορτ Μπάρντοκ”.

Όσο ο Κεμπ έκανε όλα αυτά, ο Αόρατος Άνθρωπος ξύπνησε. Ξύπνησε κακοδιάθετος, και ο Κεμπ, σε εγρήγορση, άκουσε τα ρυθμικά χτυπήματα των βιαστικών βημάτων του στην κρεβατοκάμαρα. Μετά, ακούστηκε να εκτοξεύεται μια καρέκλα και η βάση των ποτηριών του νιπτήρα έσπασε με κρότο. Ο Κεμπ έτρεξε στον επάνω όροφο και βάλθηκε να χτυπάει ανυπόμονα την πόρτα.

19. ΚΑΠΟΙΕΣ ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΙΣ ΑΡΧΕΣ

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Κεμπ όταν ο Αόρατος Άνθρωπος άνοιξε την πόρτα και του επέτρεψε να μπει.
«Τίποτα» ήταν η απάντηση.

«Μα, πού να πάρει! Και ο κρότος;»

«Τα νεύρα μου» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος. «Είχα ξεχάσει το τραύμα στο χέρι. Και με πονάει».

«Σας έχει γίνει μάλλον συνήθεια να ξεσπάτε τα νεύρα σας».

«Ναι».

Ο Κεμπ διέσχισε το δωμάτιο και μάζεψε τα σπασμένα γυαλιά. «Έχει μαθευτεί καθετί που σας αφορά» είπε κρατώντας ένα γυαλί στο χέρι. «Ό,τι συνέβη στο Άιπινκ και στον λόφο. Ο κόσμος αντιλήφθηκε την παρουσία του αόρατου πολίτη του. Κανένας όμως δεν γνωρίζει ότι είστε εδώ».

Ο Αόρατος Άνθρωπος έβρισε.

«Το μυστικό σας φανερώθηκε. Υποθέτω ότι ήταν μυστικό. Δεν ξέρω ποια είναι τα σχέδιά σας, φυσικά όμως νοιάζομαι να σας συντρέξω».

Ο Αόρατος Άνθρωπος κάθισε στο κρεβάτι.

«Επάνω έχει σερβιριστεί πρωινό» είπε ο Κεμπ προσπαθώντας να φαίνεται ανέμελος, και ικανοποιήθηκε όταν είδε ότι ο παράξενος επισκέπτης σηκώθηκε πρόθυμα. Ο Κεμπ προπορεύτηκε στη στενή σκάλα που οδηγούσε στον εξώστη.

«Προτού κάνουμε κάτι περαιτέρω, πρέπει να μάθω μερικά πράγματα για αυτή την αορατότητά σας» είπε ο Κεμπ. Είχε καθίσει, αφού πρώτα είχε ρίξει μια νευρική ματιά έξω από το παράθυρο, με το ύφος ανθρώπου που έχει πολλά να κουβεντιάσει. Οι αμφιβολίες του για τη λογική βάση της όλης επιχείρησης πέρασαν σαν αστραπή από το μυαλό του και χάθηκαν ξανά καθώς κοιτούσε απέναντί του στο τραπεζάκι με το πρωινό, εκεί που καθόταν ο Γκρίφιν –μια ρόμπα χωρίς κεφάλι, χωρίς χέρια να σκουπίζει αόρατα χείλη με μια πετσέτα που κρατούσε επιδέξια.

«Είναι αρκετά απλό και αρκετά πιστευτό» είπε ο Γκρίφιν παραμερίζοντας την πετσέτα και γέροντας το αόρατο κεφάλι του σε ένα αόρατο χέρι.

«Αναμφίβολα για εσάς, αλλά...» γέλασε ο Κεμπ.

«Μα, ναι. Χωρίς αμφιβολία στην αρχή μου φάνηκε υπέροχο. Τώρα όμως... Θεέ μου! Αλλά έχουμε σπουδαία πράγματα μπροστά μας! Όλα ξεκίνησαν στο Τσεσιλστόου».

«Στο Τσεσιλστόου;»

«Μετά το Λονδίνο, πήγα εκεί. Το γνωρίζετε ότι παράτησα την ιατρική και καταπιάστηκα με τη φυσική; Όχι; Λοιπόν, αυτό έκανα. Το φως με συνάρπαζε».

«Α!»

«Οπτική πυκνότητα! Το όλο θέμα είναι ένα σύμπλεγμα αιγιμάτων –ένα σύμπλεγμα με λύσεις που αχνοφέγγουν μέσα του. Και καθώς ήμουν είκοσι δύο χρόνων και γεμάτος ενθουσιασμό, είπα: "Θα αφιερώσω τη ζωή μου σε αυτό. Το αξίζει". Γνωρίζετε πόσο ανόητοι είμαστε στα είκοσι δύο μας χρόνια;»

«Ανόητοι τότε ή ανόητοι τώρα» είπε ο Κεμπ.

«Λες και η γνώση φέρνει ικανοποίηση στον άνθρωπο!

»Έπεσα με τα μούτρα στη δουλειά –σαν τον σκλάβο. Ούτε έξι μήνες δεν είχαν περάσει που δούλευα και σκεφτόμουν αυτό το θέμα όταν ξαφνικά το φως διαπέρασε ένα από τα δικτυωτά πλέγματα –εκτυφλωτικά! Βρήκα μια γενική αρχή όσον αφορά τις χρωστικές ουσίες και τη διάθλαση –μια φόρμουλα, μια γεωμετρική έκφραση που σχετίζεται με τέσσερις διαστάσεις. Οι ανόητοι, οι κοινοί άνθρωποι, ακόμα και οι κοινοί μαθηματικοί, δεν έχουν ιδέα του τι μπορεί να σημαίνει για έναν μελετητή μοριακής φυσικής μια γενική έκφραση. Στα βιβλία –τα βιβλία που έκρυψε εκείνος ο αληθής περιπλανώμενος– υπάρχουν θαύματα, εντυπωσιακά πράγματα! Αυτή όμως δεν ήταν μια μέθοδος αλλά μια ιδέα. Μια ιδέα που θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια μέθοδο ώστε να καταστεί δυνατό, χωρίς καμία αλλαγή κάποιας άλλης ιδιότητας της ύλης –εκτός από κάποιες περιπτώσεις χρωμάτων– να μειωθεί ο διαθλαστικός δείκτης μιας ουσίας, στερεάς, υγρής ή αέριας –αυτά όσον αφορά τα πρακτικά ζητήματα».

«Ουφ!» είπε ο Κεμπ. «Αυτό είναι παράξενο! Μα και πάλι δεν ... Αντιλαμβάνομαι ότι με αυτόν τον τρόπο θα μπορούσε κανείς να επέμβει σε έναν πολύτιμο λίθο, η αορατότητα ενός ατόμου όμως απέχει παρασάγγας».

«Ακριβώς» είπε ο Γκρίφιν. «Σκεφτείτε όμως αυτό, ότι δηλαδή η ορατότητα εξαρτάται από τη δράση των ορατών σωμάτων στο φως. Ένα σώμα είτε απορροφά το φως είτε το ανακλά είτε το διαθλά είτε κάνει και τα τρία. Αν ούτε απορροφά ούτε ανακλά ούτε διαθλά, σημαίνει ότι δεν είναι από μόνο του ορατό. Για παράδειγμα, βλέπετε ένα αδιαφανές κόκκινο κουτί επειδή το χρώμα απορροφά ένα μέρος του φωτός και ανακλά το υπόλοιπο, όλο το κόκκινο χρώμα του φωτός, σε εσάς. Αν δεν απορροφούσε μόνο ένα μέρος του φωτός αλλά το ανακλούσε όλο, τότε θα βλέπατε ένα αστραφτερό λευκό κουτί. Ασημί! Ένα διαμαντένιο κουτί ούτε θα απορροφούσε πολύ από το φως ούτε θα ανακλούσε πολύ από τη γενικότερη επιφάνεια. Θα διαθλάτο ή θα ανακλάτο σποραδικά, στα σημεία που θα ήταν ιδανικά. Οπότε αυτό που θα μπορούσατε να δείτε θα ήταν ένα είδος σκελετού φωτός, μια λαμπερή εμφάνιση ανακλάσεων και διαφανειών. Ένα γυάλινο κουτί δεν θα ήταν τόσο λαμπερό ούτε τόσο διακριτό όσο το διαμαντένιο, γιατί θα υπήρχαν λιγότερες διαθλάσεις και ανακλάσεις φωτός. Καταλαβαίνετε; Από συγκεκριμένες οπτικές γωνίες, θα μπορούσατε να δείτε ξεκάθαρα μέσα από το γυαλί. Κάποια είδη γυαλιού

γίνονται πιο ορατά από άλλα. Για παράδειγμα, ένα γυάλινο κουτί από πυριτόλιθο θα ήταν πιο φωτεινό από ένα κουτί κατασκευασμένο από ένα κοινό τζάμι παραθύρου. Σε άσχημες συνθήκες φωτός, θα ήταν πολύ δύσκολο να δείτε ένα κουτί από πολύ λεπτό τζάμι, αφού θα απορροφούσε μηδαμινό φως και θα διαθλούσε και ανακλούσε ελάχιστα. Κι αν βάζατε ένα κοινό τζάμι στο νερό –ή καλύτερα αν το βάζατε σε ένα υγρό με πυκνότητα μεγαλύτερη από του νερού– σχεδόν θα εξαφανιζόταν, γιατί το φως που περνάει από το νερό στο γυαλί διαθλάται, ανακλάται ή επηρεάζεται στο ελάχιστο. Είναι σχεδόν τόσο αόρατο όσο ένας πίδακας ατμού από κάρβουνο ή υδρογόνο στην ατμόσφαιρα. Και ακριβώς για τον ίδιο λόγο!»

«Ναι» είπε ο Κεμπ «εννοείται».

«Και εδώ έχουμε άλλο ένα στοιχείο που θα δείτε να επαληθεύεται. Αν ένα φύλλο γυαλιού σπάσει, Κεμπ, και μετατραπεί σε σκόνη, τότε καθίσταται πολύ πιο ορατό στην ατμόσφαιρα, αφού τελικά γίνεται μια αδιαφανής άσπρη σκόνη. Κι αυτό οφείλεται στο ότι η κονιορτοποίηση πολλαπλασιάζει τις επιφάνειες του γυαλιού στις οποίες λαμβάνουν χώρα η διάθλαση και η ανάκλαση. Σε ένα φύλλο γυαλιού υπάρχουν μόνο δύο επιφάνειες. Στη σκόνη του, το φως ανακλάται ή διαθλάται από κάθε κόκκο που συναντά, ενώ διαπερνά στο ελάχιστο τη σκόνη. Αν όμως το κονιορτοποιημένο λευκό γυαλί βρεθεί στο νερό, εξαφανίζεται. Το κονιορτοποιημένο γυαλί και το νερό έχουν σχεδόν τον ίδιο διαθλαστικό δείκτη. Αυτό σημαίνει ότι το φως υφίσταται ελάχιστη διάθλαση ή ανάκλαση καθώς περνά από το ένα στο άλλο.

»Κάνετε το γυαλί αόρατο βάζοντάς το μέσα σε υγρό με παρόμοιο διαθλαστικό δείκτη. Ένα διαφανές αντικείμενο γίνεται αόρατο αν μπει μέσα σε κάτι που έχει παρόμοιο διαθλαστικό δείκτη. Κι αν κάτσετε να σκεφτείτε για λίγο, θα κατανοήσετε ότι το κονιορτοποιημένο γυαλί θα μπορούσε να εξαφανιστεί στον αέρα αν ο διαθλαστικός του δείκτης μπορούσε να γίνει παρόμοιος με αυτόν του αέρα, γιατί τότε, καθώς το φως θα περνούσε από το γυαλί στον αέρα, δεν θα υπήρχε ούτε διάθλαση ούτε ανάκλαση».

«Ναι, ναι» είπε ο Κεμπ. «Ο άνθρωπος όμως δεν είναι κονιορτοποιημένο γυαλί!»

«Όχι» είπε ο Γκρίφιν. «Είναι πιο διαφανής!»

«Ανοησίες!»

«Αυτή είναι η άποψη ενός γιατρού! Πώς ξεχνάει ο άνθρωπος! Μέσα σε δέκα χρόνια, ξεχάσατε ήδη τη φυσική σας; Σκεφτείτε μόνο όλα αυτά τα αντικείμενα που είναι διαφανή και όμως δεν φαίνονται έτσι. Το χαρτί, για παράδειγμα, είναι φτιαγμένο από διαφανείς ίνες. Είναι λευκό και αδιαφανές απλά και μόνο για τον ίδιο λόγο που το κονιορτοποιημένο γυαλί είναι λευκό και διαφανές. Περάστε με λάδι ένα λευκό χαρτί, γεμίστε τα κενά ανάμεσα στα σωματίδιά του με λάδι ώστε να μην διενεργείται διάθλαση ή ανάκλαση παρά μόνο στις επιφάνειες, και τότε γίνεται τόσο διαφανές όσο το γυαλί. Και όχι μόνο το χαρτί, αλλά και οι ίνες του βαμβακιού, του μαλλιού, του ξύλου, και τα κόκκαλα, Κεμπ, το δέρμα, Κεμπ, τα μαλλιά, Κεμπ, τα νύχια και τα νεύρα, Κεμπ, στην πραγματικότητα όλη η ανθρώπινη δομή εκτός από το κόκκινο του αίματος και τη μαύρη χρωστική των μαλλιών, όλα όσα σας ανέφερα είναι φτιαγμένα από διαφανή, άχρωμο ιστό. Ελάχιστα είναι αυτά που χρειάζονται για να γίνουμε ορατοί ο ένας στον άλλον. Κατά κύριο λόγο, οι ιστοί ενός ζωντανού οργανισμού δεν είναι περισσότερο αδιαφανείς από το νερό».

«Κύριε ελέησον!» έβγαλε μια φωνή ο Κεμπ. «Φυσικά, φυσικά! Μόλις χθες τη νύχτα σκεφτόμουν τις θαλάσσιες προνύμφες και τις μέδουσες!»

«Ήρθατε στα λόγια μου τώρα! Και όλα αυτά τα γνώριζα και τα είχα στο μυαλό μου έναν χρόνο αφότου εγκατέλειψα το Λονδίνο –αυτό συνέβη έξι χρόνια πριν. Τα κρατούσα όμως για τον εαυτό μου. Έπρεπε να εργαστώ κάτω από πολύ δυσμενείς συνθήκες. Ο Όλιβερ, ο καθηγητής μου, ήταν ένας κανάγιας της επιστήμης, ένας κλέφτης ιδεών, είχε το ένστικτο ενός δημοσιογράφου, καιροφυλακτούσε! Και γνωρίζετε βέβαια το ανέντιμο σύστημα του επιστημονικού κόσμου. Δεν είχα σκοπό να δημοσιοποιήσω κάτι και να μοιραστώ μαζί του τα εύσημα. Συνέχισα να εργάζομαι. Πλησίαζα όλο και περισσότερο μετατρέποντας το αξίωμά μου σε πείραμα, σε πραγματικότητα. Ψυχή ζώσα δεν το γνώριζε, δεν το είπα πουθενά, γιατί είχα σκοπό να εντυπωσιάσω τον κόσμο και να γίνω διάσημος διαμιάς. Καταπιάστηκα με το πρόβλημα των χρωστικών για να καλύψω κάποια κενά. Και ξαφνικά, κατά λάθος και όχι εσκεμμένα, έκανα μια ανακάλυψη στη φυσιολογία».

«Λοιπόν;»

«Γνωρίζετε το κόκκινο χρωστικό υλικό του αίματος. Μπορεί να γίνει άσπρο – άχρωμο– και να διατηρήσει όλες τις λειτουργίες του ακέραιες!»

Ο Κεμπ άφησε να του ξεφύγει μια φωνή που έδειχνε φανερή δυσπιστία.

Ο Αόρατος Άνθρωπος σηκώθηκε από τη θέση του και άρχισε να βηματίζει στο μικρό μελετητήριο. «Μπορείτε να διαμαρτύρεστε, όμως εγώ τη θυμάμαι εκείνη τη νύχτα. Ήταν αργά το βράδυ –κατά τη διάρκεια της ημέρας είναι κανείς πολύ απασχολημένος με τους ανόητους και γεμάτους απορίες φοιτητές– και αρκετές φορές εκείνον τον καιρό δούλευα μέχρι το ξημέρωμα. Η ιδέα ήρθε στο μυαλό μου αναπάντεχα, αλλά λαμπρή και ολοκληρωμένη. Ήμουν μόνος. Το εργαστήριο ήταν σιωπηλό, τα φώτα έκαιγαν δυνατά και αθόρυβα. Σε όλες τις σπουδαίες μου στιγμές ήμουν μόνος. “Μπορείς να κάνεις ένα ζώο –έναν ιστό– διαφανή! Μπορείς να το κάνεις αόρατο! Τα πάντα εκτός από τις χρωστικές – μπορούσα να γίνω αόρατος!” είπα, συνειδητοποιώντας μόλις τι σημαίνει να είσαι αλμπίνος και να διαθέτεις τέτοιες γνώσεις. Ήταν κάτι σαρωτικό. Παράτησα στη μέση το φιλτράρισμα που διενεργούσα, πλησίασα το μεγάλο παράθυρο και κοίταξα τα αστέρια. “Θα μπορούσα να γίνω αόρατος!” επανέλαβα στον εαυτό μου.

»Αυτό θα ήταν κάτι που θα ξεπερνούσε τη μαγεία. Και, χωρίς να με σκιάζουν αμφιβολίες, ήρθε μπροστά μου ένα υπέρλαμπρο όραμα του τι θα μπορούσε να σημαίνει όλη αυτή η αορατότητα για τον άνθρωπο –το μυστήριο, τη δύναμη, την ελευθερία. Δεν είδα κανένα μειονέκτημα. Φανταστείτε! Κι εγώ, ένας εξαθλιωμένος, πάμπτωχος, κρυφός ερευνητής, που δίδασκα ανόητους σε ένα επαρχιακό κολλέγιο, μπορούσα ξαφνικά να γίνω –αυτό. Σας ρωτάω, Κεμπ, αν εσείς... Σας το λέω, ο καθένας θα έπεφτε με τα μούτρα στην έρευνα. Κι εγώ εργάστηκα επί τρία χρόνια, και κάθε που βρισκόμουν στην κορυφή ενός εμποδίου και το ξεπερνούσα, από εκεί ψηλά έβλεπα άλλο εμπόδιο να ορθώνεται μπροστά μου. Εκείνες οι χωρίς τέλος λεπτομέρειες! Και η αγανάκτηση! Ένας καθηγητής, ένας επαρχιακός καθηγητής να χώνει πάντα τη μύτη του. “Πότε θα δημοσιεύσετε την εργασία σας;” ήταν η αιώνια ερώτησή του. Και οι φοιτητές με τη στενόμυαλη μιζέρια τους! Τρία χρόνια το υπέμεινα. Και

μετά από τρία χρόνια μυστικότητας και αγανάκτησης, ανακάλυψα ότι ήταν αδύνατον να ολοκληρώσω την εργασία μου –αδύνατον».

«Πώς κι έτσι;» ρώτησε ο Κεμπ.

«Χρήματα» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος και πλησίασε πάλι το παράθυρο για να κοιτάξει προς τα έξω.

Στράφηκε απότομα. «Έκλεψα τον γέρο μου –έκλεψα τον πατέρα μου. Τα λεφτά δεν ήταν δικά του, και αυτοπυροβολήθηκε».

20. ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΓΚΡΕΙΤ ΠΟΡΤΛΑΝΤ

Για μια στιγμή ο Κεμπ απόμεινε σιωπηλός, κοιτάζοντας την πλάτη της ακέφαλης φιγούρας στο παράθυρο. Μετά, τινάχτηκε, σηκώθηκε, έπιασε τον Αόρατο Άνθρωπο από το μπράτσο και τον απομάκρυνε από το παρατηρητήριό του.

«Είστε κουρασμένος, κι ενώ εγώ κάθομαι, εσείς περιφέρεστε στο δωμάτιο. Πάρτε την καρέκλα μου» είπε και αμέσως μετά στάθηκε ανάμεσα στον Γκρίφιν και το πλησιέστερο παράθυρο.

Πέρασε λίγη ώρα μέχρις ότου ο Γκρίφιν συνεχίσει την αφήγησή του.

«Είχα αφήσει ήδη το σπίτι στο Τσεσιλστόου όταν συνέβη η αυτοκτονία του πατέρα μου, τον περασμένο Δεκέμβριο. Βρισκόμουν πια στο Λονδίνο. Είχα νοικιάσει ένα δωμάτιο –ένα ευρύχωρο μη επιπλωμένο δωμάτιο σε μια μεγάλη κακοδιαχειρισμένη πανσιόν, σε μια φτωχογειτονιά κοντά στην οδό Γκρέιτ Πόρτλαντ. Πολύ σύντομα το δωμάτιο γέμισε από τον εξοπλισμό που αγόρασα με τα χρήματα του πατέρα μου. Η εργασία μου προχωρούσε με σταθερότητα και επιτυχία και όδευε προς το τέλος της. Ήμουν σαν κάποιος που βγήκε από το καταφύγιό του για να έρθει ξαφνικά αντιμέτωπος με μια ασήμαντη τραγωδία. Πήγα να τον θάψω. Το μυαλό μου βρισκόταν ακόμα στην έρευνά μου και δεν έκανα το παραμικρό για να δικαιώσω τον χαρακτήρα του πατέρα

μου. Θυμάμαι την κηδεία, τη φτηνιάρικη νεκροφόρα, τη λειψή λειτουργία, τον ανεμοδαρμένο παγωμένο λόφο και τον παλιό φίλο του από το κολλέγιο που διάβασε το Ευαγγέλιο –ένας άθλιος, μαυριδερός, καμπουριασμένος γέρος που ρουθούνιζε συναχωμένος.

»Θυμάμαι που επέστρεψα στο άδειο σπίτι διασχίζοντας αυτό που κάποτε αποτελούσε ένα χωριό και τώρα είχε μπαλωθεί και μαστορευτεί από άσχετους οικοδόμους σε κάτι που έμοιαζε με κακή εκδοχή κωμόπολης. Όλοι οι δρόμοι περνούσαν μέσα από τα λεηλατημένα χωράφια όπου κατέληγαν σε σωρούς από μπάζα και σαπισμένα αγριόχορτα. Θυμάμαι τον εαυτό μου σαν μια λιπόσαρκη μουντή φιγούρα που προχωρούσε στο γλιστερό, γυαλιστερό οδόστρωμα και την παράξενη αίσθηση αποστασιοποίησης από τον άθλιο καθωσπρεπισμό και την αχρεία εμπορευματοποίηση του τόπου.

»Δεν ένιωθα ούτε ίχνος συμπόνιας για τον πατέρα μου, που θεωρούσα θύμα του δικού του ανόητου συναισθηματισμού. Η κοινωνική υποκρισία απαιτούσε την παρουσία μου στην κηδεία του, στην ουσία όμως ήταν κάτι που δεν με αφορούσε.

»Καθώς όμως διέσχιζα τη Χάι Στριτ, η παλιά μου ζωή προς στιγμή ζωντάνεψε μπροστά μου, γιατί συνάντησα μια κοπέλα που ήξερα δέκα χρόνια πριν. Τα βλέμματά μας συναντήθηκαν.

»Κάτι με παρακίνησε να γυρίσω προς τα πίσω και να της μιλήσω. Ήταν ένα πολύ συνηθισμένο άτομο.

»Αυτή η επίσκεψη σε μέρη του παρελθόντος ήταν σαν όνειρο. Εκείνη τη στιγμή δεν ένιωθα ότι ήμουν μόνος, ότι βρέθηκα σε ένα ερημωμένο τόπο. Αναγνώριζα ότι με διέκρινε έλλειψη συμπόνιας, αλλά πρόβαλλα ως δικαιολογία ότι οφειλόταν στη ματαιότητα της ζωής. Όταν επέστρεψα ξανά στο δωμάτιό μου στο Λονδίνο ήταν σαν να επανήλθα στην πραγματικότητα. Εκεί βρίσκονταν τα πράγματα που ήξερα και αγαπούσα. Εκεί με περίμεναν ο εξοπλισμός μου, τα πειράματα, έτοιμα να υλοποιηθούν. Και τώρα δεν είχε απομείνει η παραμικρή δυσκολία πέρα από την οργάνωση των λεπτομερειών.

»Θα σας μιλήσω, Κεμπ, αργά ή γρήγορα, για όλες τις πολύπλοκες διαδικασίες. Δεν χρειάζεται να ασχοληθούμε τώρα με αυτό. Το μεγαλύτερο

μέρος τους, εκτός από ορισμένα τμήματα που επέλεξα να θυμάμαι, είναι καταγραμμένο κρυπτογραφικά σε εκείνα τα βιβλία που έκρυψε ο αλήτης. Πρέπει να ψάξουμε να τον βρούμε. Πρέπει να πάρουμε πίσω τα βιβλία. Το κρίσιμο σημείο όμως ήταν να τοποθετήσω το διαφανές αντικείμενο του οποίου έπρεπε να ελαττωθεί ο δείκτης διαθλαστικότητας ανάμεσα σε δύο κέντρα εκπομπής αιθέριων παλμών, αλλά θα σας πω αργότερα περισσότερες λεπτομέρειες για αυτό. Όχι, όχι τους παλμούς Ραϊντγκεν –δεν γνωρίζω αν οι δικοί μου έχουν περιγραφεί, όμως είναι κάτι αρκετά προφανές. Χρειαζόμουν δύο μικρές γεννήτριες, και αυτές τις λειτούργησα με μια φτηνή γκαζομηχανή. Το πρώτο μου πείραμα το έκανα με λίγες ίνες λευκού μαλλιού. Ήταν ό,τι πιο περίεργο στον κόσμο να το βλέπεις μαλακό και λευκό στις διαδοχικές λάμπψεις και μετά να το παρακολουθείς να ξεθωριάζει σε ένα στεφάνι καπνού και να εξαφανίζεται.

»Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι τα είχα καταφέρει. Έβαλα το χέρι μου στο κενό και η μάλλινη τούφα ήταν εκεί, στερεή όπως πριν. Το ψηλάφισα αδέξια και μου έπεσε στο πάτωμα. Δυσκολεύτηκα να το ξαναβρώ.

»Και τότε, βίωσα κάτι περίεργο. Άκουσα ένα νιαούρισμα πίσω μου, και γυρίζοντας το σώμα μου, είδα μια ισχνή άσπρη γάτα, πολύ βρώμικη, στο καπάκι της δεξαμενής έξω από το παράθυρο. Μια σκέψη πέρασε από το μυαλό μου. “Εσένα περιμένα, τα έχω όλα έτοιμα” είπα και πήγα στο παράθυρο, το άνοιξα και την κάλεσα γλυκά. Μπήκε γουργουρίζοντας –το καημένο το ζωντανό λιμοκτονούσε– και της έδωσα λίγο γάλα. Όλο το φαγητό μου ήταν σε ένα ντουλάπι στη γωνία του δωματίου. Αφού ήπια το γάλα, άρχισε να τριγυρίζει μυρίζοντας γύρω της, προφανώς της είχε μπει η ιδέα ότι είχε βρει σπιτικό. Το αόρατο μάλλινο κουρέλι την αναστάτωσε κάπως. Έπρεπε να τη δείτε να το φτύνει! Της έφτιαξα όμως μια άνετη θέση πάνω στο μαξιλάρι του ράντζου μου. Και της έδωσα βούτυρο για να την κάνω να πλυθεί».

«Και τη χρησιμοποιήσατε για το πείραμά σας;»

«Τη χρησιμοποίησα για το πείραμά μου. Δεν είναι αστείο πράγμα όμως να ναρκώσεις μια γάτα, Κεμπ! Και η διαδικασία απέτυχε».

«Απέτυχε!»

«Σε δύο σημεία, ειδικά. Αυτά ήταν τα νύχια και η χρωστική, πώς τη λένε; –στο πίσω μέρος του ματιού της γάτας. Γνωρίζετε το όνομα;»

«Ταπήτιο».

«Ναι, το ταπήτιο. Δεν εξαφανίστηκε. Αφού διοχέτευσα τα απαραίτητα για να αποχρωματίσω το αίμα και αφού έκανα κάποιες άλλες διαδικασίες στο ζωντανό, του έδωσα όπιο, και όπως ήταν πάνω στο μαξιλάρι που κοιμόταν, το έβαλα στη συσκευή. Και αφού όλα τα υπόλοιπα ξεθώριασαν και εξαφανίστηκαν, έμειναν μόνο τα μάτια, σαν μικρά φαντάσματα»

«Παράξενο!»

«Δεν μπορώ να το εξηγήσω. Την είχα δεμένη βέβαια τη γάτα –οπότε ήταν ασφαλής. Ξύπνησε όμως ενώ ήταν ακόμα ζαλισμένη και νιαούριζε απαίσια, και κάποιος ήρθε και χτυπούσε την πόρτα. Ήταν μια γριά από τον κάτω όροφο, που είχε την υποψία ότι διενεργούσα ζωτομές –ένα απολίθωμα που έζεχνε ποτό και με μοναδική της παρέα και φροντίδα μια άσπρη γάτα. Αναισθητοποίησα τη γάτα με λίγο χλωροφόρμιο και πήγα να ανοίξω την πόρτα. “Άκουσα μια γάτα; Τη γάτα μου;” ρώτησε. “Εδώ μέσα όχι” της είπα πολύ ευγενικά. Είχε κάποιες αμφιβολίες και προσπάθησε να κοιτάξει μέσα στο δωμάτιο. Θα το βρήκε πολύ περίεργο σίγουρα –γυμνοί τοίχοι, παράθυρα χωρίς κουρτίνες, το ράντζο, τη γκαζομηχανή να δονείται, τις συνεχείς λάμπες και την αμυδρή απαίσια διαπεραστική οσμή του χλωροφόρμιου στην ατμόσφαιρα. Τελικά μάλλον ικανοποιήθηκε και έφυγε».

«Πόση ώρα πήρε;» ρώτησε ο Κεμπ.

«Τρεις με τέσσερις ώρες –για τη γάτα. Τα κόκαλα, οι τένοντες και το λίπος ήταν τα τελευταία που εξαφανίστηκαν, όπως και οι άκρες των τριχών. Και, όπως σας είπα, το πίσω μέρος του ματιού, έτσι όπως είναι ανθεκτικό και ιριδίζον, παρέμεινε.

»Είχε ήδη νυχτώσει από ώρα μέχρι να ολοκληρωθεί η διαδικασία, και τίποτα δεν ήταν ορατό εκτός από τα αχνά μάτια και τα νύχια. Έκλεισα τη γκαζομηχανή, βρήκα το ζωντανό ψηλαφώντας και το χάιδεψα –ήταν ακόμα σε κατάσταση αναισθησίας– και μετά, καθώς ήμουν κουρασμένος, άφησα τη γάτα να κοιμάται στο αόρατο μαξιλάρι της και πήγα στο κρεβάτι μου. Δεν με έπαιρνε ο

ύπνος. Παρέμεινα ξύπνιος και οι σκέψεις μου έτρεχαν σε ασήμαντα πράγματα. Επαναλάμβανα το πείραμα στο μυαλό μου ξανά και ξανά ή ονειρευόμουν πράγματα να γίνονται αχνά και να εξαφανίζονται γύρω μου, μέχρι που τα πάντα, το έδαφος κάτω από τα πόδια μου εξαφανίστηκε, κι έτσι έφτασα να ονειρεύομαι τον εφιάλτη όπου νιώθει κανείς ότι πέφτει ανήμπορος στο κενό. Κατά τις δύο μετά τα μεσάνυχτα, η γάτα άρχισε να νιαουρίζει τριγουρίζοντας στο δωμάτιο. Προσπάθησα να την κάνω να σωπάσει μιλώντας της, και στο τέλος πήρα την απόφαση να τη διώξω. Θυμάμαι το σοκ που ένιωσα όταν, ανάβοντας ένα φως, είδα μόνο τα στρογγυλά μάτια της που ακτινοβολούσαν ένα πράσινο φως και τίποτα άλλο γύρω τους. Θα της έδινα γάλα, δεν είχα όμως. Δεν έλεγε να ησυχάσει, είχε καθίσει πίσω από την πόρτα και νιαούριζε. Προσπάθησα να την πιάσω, με τη σκέψη να την βγάλω από το παράθυρο, δεν μπορούσα όμως, έτσι όπως ήταν αόρατη. Μετά, άρχισε να νιαουρίζει σε διαφορετικές μεριές μέσα στο δωμάτιο. Τελικά, άνοιξα το παράθυρο και έκανα φασαρία. Υποθέτω ότι βγήκε επιτέλους. Δεν την ξαναείδα.

»Μετά –έναν Θεός ξέρει γιατί– βρέθηκα να σκέφτομαι ξανά την κηδεία του πατέρα μου και την καταθλιπτική ανεμοδαρμένη λοφοπλαγιά, μέχρι που ξημέρωσε. Καθώς μου ήταν αδύνατον να κοιμηθώ, κλείδωσα την πόρτα μου και περιπλανήθηκα στους δρόμους».

«Θέλετε να πείτε ότι μια αόρατη γάτα κυκλοφορεί ελεύθερα;» ρώτησε ο Κεμπ.

«Αν δεν έχει σκοτωθεί» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος. «Γιατί όχι;»

«Γιατί όχι;» είπε ο Κεμπ. «Δεν ήθελα να σας διακόψω».

«Προφανώς έχει ήδη σκοτωθεί» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος. «Τέσσερις μέρες μετά το πείραμα ήταν ζωντανή, το ξέρω, κάτω από μια σχάρα στην Οδό Γκρέιτ Τίτσφιλντ. Κι αυτό το λέω γιατί είδα ένα πλήθος εκεί πέρα να προσπαθεί να καταλάβει από πού ερχόταν το νιαούρισμα».

Για περίπου ένα λεπτό παρέμεινε σιωπηλός. Μετά ξανάπιασε απότομα να μιλάει:

«Θυμάμαι ολοζώντανα εκείνο το πρωί πριν την αλλαγή. Πρέπει να ανηφόριζα την Οδό Γκρέιτ Πόρτλαντ. Θυμάμαι το κτίριο της φρουράς στην Οδό Άλμπανι και τους έφιππους στρατιώτες που έβγαιναν μόλις. Τελικά

βρέθηκα στην κορυφή του Λόφου Πριμρόουζ. Ήταν μια ηλιόλουστη μέρα του Ιανουαρίου – μια από εκείνες τις ηλιόλουστες παγωμένες μέρες που προηγήθηκαν του χιονιά. Το κουρασμένο μου μυαλό προσπαθούσε να σταθμίσει την κατάσταση, να σχεδιάσει ένα πλάνο δράσης.

»Με μεγάλη μου έκπληξη διαπίστωσα πόσο, τώρα που ήμουν τόσο κοντά στην επιβράβευση, ατελέσφορη έμοιαζε η πραγματοποίησή της. Για την ακρίβεια είχα κάνει ό,τι περνούσε από το χέρι μου. Το έντονο στρες μιας συνεχούς εργασίας τεσσάρων σχεδόν χρόνων μού είχε απομυζήσει σθένος και συναισθήματα. Είχα πέσει σε μια κατάσταση απάθειας. Μάταια προσπάθησα να ανακτήσω τον ενθουσιασμό των πρώτων μου ερευνών, το πάθος της ανακάλυψης που οδήγησε έμμεσα στον χαμό του πατέρα μου. Τίποτα δεν μου φαινόταν να έχει σημασία πια. Κατάλαβα ότι αυτή ήταν μια μεταβατική φάση λόγω της υπερκόπωσης και της αϋπνίας, και ότι με τη βοήθεια φαρμάκων ή ξεκούρασης θα ανακτούσα τις δυνάμεις μου.

»Το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ξεκάθαρα ήταν ότι έπρεπε να ολοκληρώσω το πείραμα. Η εμμονή μου με εξουσίαζε ακόμα. Έπρεπε να τα καταφέρω σύντομα, γιατί τα χρήματά μου είχαν σχεδόν εξαντληθεί. Κοίταξα γύρω μου στη λοφοπλαγιά όπου έπαιζαν πισσιρίκια και προσπάθησα να σκεφτώ όλα τα φανταστικά πλεονεκτήματα που θα είχε ένας αόρατος άνθρωπος στον κόσμο. Λίγο μετά, σύρθηκα πίσω στο σπίτι μου, έφαγα λίγο φαγητό, πήρα μια δυνατή δόση στρυχνίνης κι έπεσα για ύπνο με τα ρούχα στο ξέστρωτο κρεβάτι μου. Η στρυχνίνη είναι μεγάλο τονωτικό, Κεμπ. Εξουδετερώνει τις αδυναμίες του ανθρώπου».

«Είναι ο διάβολος» είπε ο Κεμπ. «Ό,τι πιο πρωτόγονο κλεισμένο σε ένα μπουκάλι».

«Ξύπνησα αρκετά αναζωογονημένος και μάλλον οξύθυμος. Καταλαβαίνετε;»

«Γνωρίζω τα αποτελέσματα».

«Και κάποιος χτυπούσε δυνατά την πόρτα. Ήταν ο σπιτονοικοκύρης μου με απειλές και ερωτήσεις, ένας γέρο Πολωνοεβραίος, που φορούσε ένα μακρύ γκρι παλτό και λιγδιασμένες παντόφλες. Βασάνιζα μια γάτα μέσα στη νύχτα,

έτσι είπε, ήταν σίγουρος –η γριά του είχε προφτάσει όλα τα καθέκαστα, προφανώς. Επέμενε ότι γνώριζε τα πάντα για τα καμώματά μου και ότι οι νόμοι για τη ζωτομία ήταν πολύ αυστηροί σε αυτή τη χώρα –μπορεί να του έριχναν την ευθύνη. Αρνήθηκα τα πάντα για τη γάτα. Ναι, αλλά τη γκαζομηχανή μπορούσε να τη νιώσει όλο το σπίτι, είπε. Και αυτό αλήθευε, φυσικά. Με κλωθογύριζε στο δωμάτιο, κρυφοκοιτάζοντας πάνω από τα ασημί γερμανικά γυαλιά του. Με έπιασε μια ξαφνική φοβία ότι θα αντιλαμβανόταν κάτι από το μυστικό μου. Προσπάθησα να μπω ανάμεσα σε αυτόν και τον συμπυκνωτήρα που είχα φτιάξει. Το μηχάνημα του είχε εξάψει την περιέργεια. Τι σκάρωνα; Γιατί ήμουν πάντα μόνος και μυστικοπαθής; Ήταν νόμιμο αυτό που έκανα; Ήταν επικίνδυνο; Κι όλα αυτά ενώ δεν πλήρωνα τίποτα περισσότερο από το συνηθισμένο νοίκι. Το σπίτι του ήταν πάντα πολύ αξιосέβαστο –σε μια κακόφημη γειτονιά. Ξαφνικά έχασα την αυτοσυγκράτησή μου. Του είπα να φύγει. Άρχισε να διαμαρτύρεται, να αερολογεί για το δικαίωμα εισόδου που είχε ως ιδιοκτήτης. Την επόμενη στιγμή τον είχα αρπάξει από τον γιακά. Κάτι σκίστηκε και ο γέρος κατέληξε σαν τη σβούρα στον διάδρομο. Κοπάνησα και κλείδωσα την πόρτα και κάθισα τρέμοντας.

»Έκανε σαματά, αλλά τον αγνόησα. Μετά από κάποια ώρα έφυγε.

»Αυτό όμως ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Δεν ήξερα τι θα μπορούσε να κάνει, ούτε και τι είχε την εξουσία να κάνει. Το να μετακομίσω σε ένα άλλο δωμάτιο απλά θα με καθυστερούσε. Όυτε είκοσι λίρες δεν είχα όλες κι όλες, με το μεγαλύτερο μέρος των χρημάτων στην τράπεζα –δεν είχα λοιπόν οικονομική ευχέρεια. Κι αν εξαφανιζόμουν! Η ιδέα ήταν ακαταμάχητη. Όμως θα ακολουθούσε ανάκριση και λεηλασία του δωματίου μου.

»Και μόνο με τη σκέψη της πιθανότητας να αποκαλυφθεί ή να διακοπεί η εργασία μου στο απόγειό της, θύμωσα και δραστηριοποιήθηκα. Βγήκα βιαστικά έξω με τα τρία σημειωματάρια μου και το μπλοκ των επιταγών μου – αυτά που έχει πια στην κατοχή του ο περιπλανώμενος αλήτης– και τα ταχυδρομήσα από το πλησιέστερο ταχυδρομείο σε ένα οίκημα για δέματα και γράμματα στην οδό Γκρέιτ Πόρτλαντ. Προσπάθησα να βγω αθόρυβα έξω. Επιστρέφοντας, άκουσα τον σπιτονοικοκύρη μου να ανεβαίνει στις μύτες των ποδιών στον πάνω όροφο. Υποθέτω ότι είχε ακούσει την πόρτα να κλείνει. Θα

βάζατε τα γέλια αν τον βλέπατε πώς αιφνιδιάστηκε στο πλατύσκαλο όταν με είδε έτοιμο να του χιμήξω. Καθώς τον προσπερνούσα και έκλεισα την πόρτα μου κοπανώντας τη τόσο δυνατά που το σπίτι έτριξε συθέμελα, με αγριοκοίταξε. Τον άκουσα που έσυρε τα πόδια του μέχρι την πόρτα μου, δίστασε λίγο και στο τέλος κατέβηκε ξανά στο ισόγειο. Αμέσως ρίχτηκα στη δουλειά.

»Όλα συνέβησαν το απόγευμα και το βράδυ εκείνης της ημέρας. Καθώς βρισκόμουν ακόμα μισοκοιμισμένος κάτω από την αηδιαστική επήρεια των φαρμάκων που αποχρωμάτιζαν το αίμα, ακούστηκε ένα επαναλαμβανόμενο χτύπημα στην πόρτα. Έπαψε, ακούστηκαν βήματα που απομακρύνονταν, κατόπιν ξαναγύρισαν και το χτύπημα επαναλήφθηκε. Κάποιος προσπαθούσε να σπρώξει κάτι κάτω από την πόρτα –ένα γαλάζιο χαρτί. Τότε, σε παροξυσμό εκνευρισμού, σηκώθηκα και απότομα άνοιξα διάπλατα την πόρτα. “Τι τρέχει πάλι;” ρώτησα.

»Ήταν ο σπιτονοικοκύρης μου, με μια εντολή έξωσης ή κάτι τέτοιο. Μου την έτεινε, είδε κάτι παράξενο στα χέρια μου, υποθέτω, και σήκωσε το βλέμμα στο πρόσωπό μου.

»Για μια στιγμή κοιτούσε με το στόμα ανοιχτό. Μετά, του ξέφυγε μια άναρθρη κραυγή, άφησε να του πέσει το κερί και το ένταλμα και τον κατάπие ο σκοτεινός διάδρομος που έβγαζε στη σκάλα. Έκλεισα την πόρτα, την κλείδωσα και πήγα στον καθρέφτη. Τότε μόνο κατανόησα τον τρόμο του... Το πρόσωπό μου ήταν άσπρο –σαν μια άσπρη πέτρα.

»Η όλη διαδικασία όμως ήταν μια φρικτή εμπειρία. Δεν περίμενα τέτοια ταλαιπωρία. Μια νύχτα βασανιστικής αγωνίας, αδιαθεσίας, λιποθυμιών. Έσφιξα τα δόντια, παρόλο που το δέρμα μου με έκαιγε, όλο μου το σώμα έκαιγε. Κειτόμουν όμως εκεί σαν τον μαύρο Χάρο. Εκείνες τις ώρες ήταν που κατάλαβα γιατί η γάτα γκρίνιαζε κι έκανε όλη εκείνη τη φασαρία μέχρι που τη νάρκωσα. Ευτυχώς που ζούσα μόνος και χωρίς υπηρέτη. Θυμάμαι στιγμές που έκλαιγα με αναφιλητά, μούγκριζα, παραμιλούσα. Συνέχισα όμως... Έχασα τις αισθήσεις μου και ξύπνησα αποχαυνωμένος μέσα στο σκοτάδι.

»Ο πόνος είχε περάσει. Σκεφτόμουν ότι σκότωνα τον εαυτό μου και δεν με ένοιαζε. Δεν θα ξεχάσω ποτέ μου εκείνο το ξημέρωμα και τον παράδοξο τρόπο μου όταν είδα τα χέρια μου να έχουν γίνει σαν θολό γυαλί, να τα βλέπω να ξεθολώνουν και να λεπταίνουν καθώς η μέρα προχωρούσε, μέχρι που τελικά μπορούσα να δω ανάμεσά τους την αηδιαστική ακαταστασία του δωματίου μου, παρότι είχα κλείσει τα διαφανή μου βλέφαρα. Τα μέλη μου έγιναν γυάλινα, τα κόκκαλα και οι αρτηρίες ξεθώριασαν, εξαφανίστηκαν και τελευταία χάθηκαν από το οπτικό μου πεδίο τα μικρά λευκά νεύρα. Έτριξα τα δόντια και το υπέμεινα μέχρι το τέλος. Επιτέλους, μόνο οι άκρες των νυχιών στα δάκτυλα των χεριών απόμειναν –ένα άρρωστο λευκό χρώμα– και κάτι καφετί λεκέδες από κάποιο οξύ στα δάχτυλά μου.

»Προσπάθησα να σηκωθώ. Στην αρχή ήμουν τόσο ανήμπορος όσο ένα μωρό στις φασκιές –έκανα βήματα με μέλη που δεν μπορούσα να δω. Ένιωθα αδύναμος και πολύ πεινασμένος. Πήγα μέχρι τον καθρέφτη που χρησιμοποιούσα για το ξύρισμα, κοίταξα και δεν είδα τίποτα παρά λίγη εξασθενημένη χρωστική πίσω από τον αμφιβληστροειδή, πιο αχνή και από την ομίχλη. Πιάστηκα από το τραπέζι και πίεσα το πρόσωπό μου στον καθρέφτη.

»Χρειάστηκα να επιστρατεύσω όλη μου τη θέληση για να συρθώ πίσω μέχρι τον μηχανισμό και να ολοκληρώσω τη διαδικασία.

»Κοιμήθηκα το πρωί, τραβώντας το σεντόνι πάνω από τα μάτια μου για να αποφύγω το φως. Γύρω στο μεσημέρι με ξύπνησε ένα χτύπημα στην πόρτα. Ανακάθισα και έστησα αυτί. Άκουσα έναν ψίθυρο. Πετάχτηκα όρθιος και όσο πιο αθόρυβα μπορούσα άρχισα να αποσυνδέω τον μηχανισμό και να μοιράζω τα επί μέρους τμήματά του άτακτα μέσα στο δωμάτιο ώστε να μην προδοθούν οι συνδέσεις τους. Τώρα τα χτυπήματα είχαν ξαναρχίσει και ακούγονταν φωνές: του σπιτονοικοκύρη αρχικά, και μετά δύο άλλων. Τους απάντησα για να κερδίσω χρόνο. Έπιασα στα χέρια μου το αόρατο μαξιλάρι και το κιλίμι και τα πέταξα έξω πάνω στο καπάκι της δεξαμενής. Καθώς άνοιγα το παράθυρο, ακούστηκε ένας πάταγος από τη μεριά της πόρτας. Κάποιος είχε πέσει με δύναμη επάνω της με την ιδέα να σπάσει την κλειδαριά. Λίγες μέρες πριν όμως, είχα βιδώσει κάτι γερούς σύρτες, και αυτό ήταν που τον

σταμάτησε. Εκνευρίστηκα και θύμωσα. Άρχισα να τρέμω και να κινούμαι βιαστικά.

»Πέταξα στη μέση του δωματίου χαρτιά, άχυρο, χαρτί συσκευασίας και διάφορα άλλα και άνοιξα το γκάζι. Δυνατές ριπές άρχισαν να βομβαρδίζουν την πόρτα. Δεν μπορούσα όμως να βρω τα σπέρτα. Οργισμένος, χτύπησα τον τοίχο με τα χέρια μου. Έσβησα ξανά το γκάζι, βγήκα από το παράθυρο και βρέθηκα στο καπάκι της δεξαμενής. Μετά, κατέβασα μαλακά το παράθυρο και κάθισα ασφαλής και αόρατος, τρέμοντας όμως από οργή, να παρακολουθήσω τι θα συνέβαινε. Έσπασαν ένα τμήμα της πόρτας και την επόμενη στιγμή είδα ότι είχαν σπάσει τις συνδέσεις των μπουλονιών και στέκονταν στην ανοιχτή πια είσοδο. Ήταν ο σπιτονοικοκύρης και οι δύο θετοί γιοι του, γεροδεμένοι νεαροί γύρω στα είκοσι τρία με είκοσι τέσσερα. Πίσω τους έστεκε ταραγμένη η παλιόγρια από τον κάτω όροφο.

»Φαντάζεστε την έκπληξή τους όταν είδαν το άδειο δωμάτιο. Ένας από τους νεαρούς όρμησε μεμιάς κατά το παράθυρο, το ανέβασε και κοίταξε έξω. Τα γουρλωμένα μάτια του και το πρόσωπο με τα γένια και τα παχιά χείλη ακούμπησαν σχεδόν το πρόσωπό μου. Το σκεφτόμουν να καταφέρω μια μπουλιά στην ανόητη φάτσα του, κράτησα όμως τη σφιγμένη μου γροθιά στη θέση της. Ο τύπος κοιτούσε μέσα από εμένα. Το ίδιο και οι υπόλοιποι που στο μεταξύ ήρθαν δίπλα του. Ο γέρος πήγε και κρυφοκοίταξε κάτω από το κρεβάτι, και μετά όλοι μαζί χίμηξαν στο ντουλάπι. Για ώρα διαφωνούσαν μεταξύ τους στα Εβραϊκά και σε Αγγλικά του Κόκνεϊ. Κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η φαντασία τους τούς είχε ξεγελάσει, ότι δεν τους είχα απαντήσει πίσω από την πόρτα. Μια απέραντη αγαλλίαση αντικατέστησε την οργή μου καθώς καθόμουν έξω από το παράθυρο και παρακολουθούσα εκείνους τους τέσσερις –γιατί η γριά είχε μπει κι εκείνη μέσα στο δωμάτιο, κοιτώντας καχύποπτα γύρω της σαν τη γάτα, προσπαθώντας να βγάλει άκρη με τον γρίφο της συμπεριφοράς μου.

»Ο γέρος, όσο τουλάχιστον μπορούσα να καταλάβω το γλωσσικό του ιδίωμα, συμφώνησε με τη γριά ότι ήμουν ζωοτόμος. Οι γιοι διαφωνούσαν σε δυσνόητα αγγλικά και ισχυρίζονταν ότι ήμουν ηλεκτρολόγος, όπως έδειχναν οι γεννήτριες και οι θερμοπομποί. Όλοι τους είχαν μια ανησυχία μήπως κι

επιστρέψω, όπως όμως διαπίστωσα στη συνέχεια, είχαν αμπαρώσει την μπροστινή πόρτα του κτιρίου. Η γριά κοίταξε στο ντουλάπι και κάτω από το κρεβάτι, και ένας από τους νεαρούς έσπρωξε το μεταλλικό πλέγμα στο τζάκι και εξέτασε την καμινάδα. Ένας από τους άλλους νοικάρηδες, ένας πλανόδιος πωλητής που μοιραζόταν το απέναντι δωμάτιο με έναν χασάπη, φάνηκε στο πλατύσκαλο και τον φώναξαν να μπει λέγοντάς του ασυναρτησίες.

»Αντιλήφθηκα μόλις ότι οι θερμοπομποί, αν έπεφταν στα χέρια ενός ξύπνιου και μορφωμένου ανθρώπου, θα πρόδιδαν πολλά από όσα έκανα, γι' αυτό, μόλις βρήκα ευκαιρία, μπήκα στο δωμάτιο, απόσπασα μια γεννήτρια από τη διπλανή της και τσάκισα και τις δύο συσκευές. Κατόπιν, κι ενώ όλοι προσπαθούσαν να βρουν μια εξήγηση για το συμβάν, με έναν ελιγμό βγήκα από το δωμάτιο και κατέβηκα αθόρυβα τις σκάλες.

»Πήγα σε ένα από τα καθιστικά και περίμενα μέχρι που κατέβηκαν, συνεχίζοντας να κάνουν εικασίες και να διαφωνούν μεταξύ τους, όλοι τους κάπως απογοητευμένοι που δεν συνάντησαν κάτι "φρικτό" και όλοι τους κάπως προβληματισμένοι σχετικά με τη νομική οδό που έπρεπε να ακολουθήσουν. Τότε ξεγλίστρησα ξανά στον επάνω όροφο και με ένα κουτί σπίρτα άναψα τον σωρό του χαρτιού και τον σκουπιδιών, έβαλα από πάνω τις καρέκλες και τα στρωσίδια του ράντζου, και με τη βοήθεια ενός λαστιχένιου σωλήνα που ξεκινούσε από τη γκαζομηχανή και κατέληγε στον αναμμένο σωρό αποχαιρέτισα το δωμάτιό μου και έφυγα για πάντα».

«Πυρπολήσατε το σπίτι!» αναφώνησε ο Κεμπ.

«Πυρπόλησα το σπίτι. Ήταν ο μόνος τρόπος να καλύψω τα ίχνη μου –και δεν έχω καμία αμφιβολία ότι το είχαν ασφαλισμένο. Τράβηξα αθόρυβα τους σύρτες της κυρίας εισόδου και βγήκα έξω στον δρόμο. Ήμουν αόρατος και μόλις είχα αρχίσει να συνειδητοποιώ τα εντυπωσιακά πλεονεκτήματα που μου εξασφάλιζε η αορατότητά μου. Το μυαλό μου ήδη ήταν γεμάτο σχέδια για όλα τα ξέφρενα και υπέροχα πράγματα που μπορούσα πια να κάνω χωρίς συνέπειες».

21. ΣΤΗΝ ΟΞΕΦΟΡΝΤ ΣΤΡΙΤ

«Την πρώτη φορά που κατέβηκα τις σκάλες, συνάντησα μια απρόσμενη δυσκολία, κι αυτό γιατί δεν μπορούσα να δω τα πόδια μου. Η αλήθεια είναι ότι δυο φορές παραπάτησα και ήμουν ασυνήθιστος στην αδεξιότητα των δαχτύλων μου όταν χρειάστηκε να ξεαμπαρώσω την πόρτα. Πάντως, όταν δεν κοιτάζα τα πόδια μου, κατάφερα να περπατάω σχετικά καλά.

»Η διάθεσή μου θα έλεγα ότι ήταν πολύ ανεβασμένη. Ένιωθα όπως θα ένιωθε ένας άνθρωπος που βλέπει, με αθόρυβα βήματα και αθόρυβα ρούχα, σε μια πόλη τυφλών. Με κατέλαβε μια τρελή παρόρμηση να κάνω πλάκες, να τρομάζω τον κόσμο, να τους χτυπάω στην πλάτη, να πετάω τα καπέλα τους, και γενικά να απολαύσω το θεσπέσιο πλεονέκτημά μου.

»Δεν είχα όμως ακόμα φτάσει την Οδό Γκρέιτ Πόρτλαντ, (το κατάλυμά μου ήταν κοντά στο μεγάλο κατάστημα υφασμάτων εκεί) όταν άκουσα έναν πάταγο και ένιωσα κάτι να με χτυπάει βίαια στην πλάτη μου. Στράφηκα κι είδα έναν άνδρα που κουβαλούσε ένα πανέρι γεμάτο σιφόν σόδας να κοιτάζει σαστισμένος το φορτίο του. Παρότι το χτύπημα μού είχε προκαλέσει πόνο, βρήκα κάτι τόσο ακαταμάχητο στην έκπληξή του, που γέλασα δυνατά. “Ο

Διάβολος είναι στο πανέρι" είπα και ξαφνικά του το τράβηξα από το χέρι. Το άφησε να του φύγει κι εγώ το σήκωσα στον αέρα.

»Ένας ηλίθιος αμαξάς όμως, που στεκόταν έξω από ένα καπηλειό, έτρεξε να το αρπάξει, και καθώς τέντωσε τα δάχτυλά του, με βρήκαν με δύναμη κάτω από το αυτί. Άφησα όλο το βάρος του πανεριού να πέσει στα πόδια του αμαξά και τότε, καθώς με περικύκλωσαν φωνές και κροτάλισμα ποδιών, ενώ άνθρωποι έβγαιναν από τα μαγαζιά και οχήματα σταματούσαν, κατάλαβα τι κακό είχα κάνει στον εαυτό μου, και βρίζοντας για την ανοησία μου, βρήκα καταφύγιο σε μια βιτρίνα, έτοιμος να το σκάσω μέσα στον πανικό. Αν δεν έκανα γρήγορα, το πλήθος θα με στρίμωχνε και αναπόφευκτα θα αποκαλυπτόμουν. Παραμέρισα τον παραγιό ενός χασάπη, που ευτυχώς δεν γύρισε να δει το "τίποτα" που τον έσπρωξε, και ξεγλίστρησα πίσω από την τετράτροχη άμαξα. Δεν ξέρω τι έγινε στη συνέχεια. Διέσχισα βιαστικά τον δρόμο, που ευτυχώς ήταν ελεύθερος, και χωρίς να ξέρω καλά-καλά πού πήγαινα, με τον φόβο ότι κινδύνευα να αποκαλυφθώ από το συμβάν, όρμησα ανάμεσα στον συνωστισμό της Όξφορντ Στριτ.

»Προσπάθησα να περάσω ανάμεσα από τον κόσμο, αλλά ήταν τόση η πολυκοσμία που σε λίγο βρέθηκα να με ποδοπατούν. Δοκίμασα να βαδίσω στο ρείθρο, ήταν όμως άγριο για τα γυμνά μου πέλματα, και αμέσως ο άξονας μιας δίτροχης άμαξας με βρήκε στον ώμο και το βίαιο χτύπημα μου θύμιζε πόσο μωλωπισμένος ήμουν ήδη. Παραπατώντας, απέφυγα με μια σπασμωδική κίνηση ένα παιδικό καρότσι και βρέθηκα πίσω από την άμαξα. Μια ευχάριστη σκέψη ήρθε να με σώσει και καθώς το δίτροχο συνέχιζε αργά τον δρόμο του, το ακολούθησα πίσω του ακριβώς, τρέμοντας και έκπληκτος από την τροπή της περιπέτειάς μου. Ήταν μια καθαρή μέρα του Ιανουαρίου. Ήμουν θεόγυμνος και η λεπτή γλίτσα που κάλυπτε τον δρόμο ήταν παγωμένη. Αν και τώρα μου φαίνεται ανόητο, τότε δεν είχα σκεφτεί ότι, αόρατος ή όχι, εξαρτιόμουν ακόμα από τον καιρό και τις συνέπειές του.

»Μετά, μου ήρθε ξαφνικά μια υπέροχη ιδέα. Έκανα τρέχοντας τον γύρο της άμαξας και μπήκα στην καμπίνα της. Κι έτσι, τρέμοντας, φοβισμένος και ρουθουνίζοντας, σαν πρώτη νύξη ενός κρυολογήματος, με μελανιές σε όλη μου την πλάτη να με βασανίζουν, έβλεπα να διασχίζουμε αργά την Όξφορντ

Στριπ και να περνάμε την Τότεναμ Κορτ Ρόαντ. Η διάθεσή μου ήταν εντελώς διαφορετική από ό,τι ένα δεκάλεπτο πριν, τότε που ξεκινούσα την εξόρμησή μου, όπως εύκολα αντιλαμβάνεστε, Κεμπ. Αυτή η αορατότητα, μα την πίστη μου! Η μόνη σκέψη που κυριαρχούσε στο μυαλό μου ήταν το πώς θα βγω από τους μπελάδες που είχα βάλει τον εαυτό μου.

»Με αργό ρυθμό περάσαμε μπροστά από του Μούντι¹⁰, και σε εκείνο το σημείο μια ψηλή γυναίκα που κρατούσε πέντε έξι βιβλία με κίτρινες ετικέτες έκανε νόημα στον αμαξά, κι εγώ πήδηξα έξω προλαβαίνοντας μόλις να το σκάσω, περνώντας ξυστά από ένα τροχήλατο φορτηγάκι εμπορευμάτων. Τράβηξα προς την Πλατεία Μπλούμσμπερι σκοπεύοντας να κατευθυνθώ προς τον Βορρά αφού περνούσα το Μουσείο κι έτσι να βρεθώ σε μια ήσυχη συνοικία. Πλέον ήμουν εντελώς παγωμένος και η ασυνήθιστη κατάσταση στην οποία βρισκόμουν με είχε τόσο αποκαρδιώσει που κλαψουρίζα καθώς έτρεχα. Στη νότια γωνία της Πλατείας ένα άσπρο σκυλάκι βγήκε τρέχοντας από τα γραφεία της Φαρμακευτικής Εταιρείας, και με τη μύτη να οσμίζεται τον δρόμο, κατευθύνθηκε προς το μέρος μου.

»Δεν το είχα συνειδητοποιήσει μέχρι εκείνη τη στιγμή, αλλά η μύτη για το μυαλό ενός σκύλου είναι ό,τι το μάτι για το μυαλό ενός ανθρώπου που βλέπει. Τα σκυλιά αντιλαμβάνονται τη μυρωδιά ενός ανθρώπου που κινείται όπως οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται την εικόνα του. Αυτός ο κοπρίτης άρχισε να γαβγίζει και να αναπηδάει, δείχνοντας, όπως το κατάλαβα, ξεκάθαρα ότι είχε αντιληφθεί την παρουσία μου. Διέσχισα την Οδό Γκρέιτ Ράσελ ενώ ταυτόχρονα κοιτούσα πάνω από τον ώμο μου. Είχα προχωρήσει κάμποσο στην Οδό Μόντακιου προτού συνειδητοποιήσω προς τα πού έτρεχα.

»Τότε πρόσεξα τη φασαρία από τη δυνατή μουσική. Κοιτάζοντας πέρα τον δρόμο είδα ανθρώπους να βγαίνουν από την Πλατεία Ράσελ, με κόκκινα πουκάμισα και τη σημαία του Στρατού της Σωτηρίας στην εμπροσθοφυλακή.

¹⁰ Σ.τ.Μ. Πρόκειται για τη Δανειστική Βιβλιοθήκη του Μούντι. Ο Τσαρλς Έντουαρντ Μούντι (1818-1890) ήταν Άγγλος εκδότης και ιδρυτής της Δανειστικής Βιβλιοθήκης Μούντι και της Συνδρομητικής Βιβλιοθήκης Μούντι.

Ένα τέτοιο πλήθος, που φώναζε συνθήματα και χλεύαζε στο οδόστρωμα και στα πεζοδρόμια, δεν είχα καμιά ελπίδα να το διαπεράσω. Τρέμοντας στην ιδέα να γυρίσω πίσω και να απομακρυνθώ και πάλι από τα μέρη που γνώριζα, πήρα μια παρορμητική απόφαση. Ανέβηκα γρήγορα τα λευκά σκαλοπάτια ενός σπιτιού που έβλεπε στο κιγκλίδωμα του μουσείου και στάθηκα εκεί μέχρι να περάσει το πλήθος. Ευτυχώς, το σκυλί σταμάτησε κι αυτό εξ αιτίας του θορύβου της μπάντας, δίστασε και μετά γύρισε τρέχοντας στην Πλατεία Μπλουόμσμπερι.

»Πέρασε η μπάντα που βροντοφώναζε με ασυνείδητη ειρωνεία έναν ύμνο για το “Πότε θα δούμε το πρόσωπό Του;” και μου φάνηκε ατελείωτος ο χρόνος μέχρι να με προσπεράσει η κοσμοπλημμύρα. Νταμ, νταμ, νταμ! αντηχούσαν οι δονήσεις του τύμπανου, και για την ώρα δεν πρόσεξα την παρουσία δύο χαμινιών που είχαν σταματήσει στο κιγκλίδωμα μπροστά μου. “Τα βλέπεις;” είπε το ένα. “Να δω τι;” είπε το άλλο. “Να, τα ίχνη από ξυπόλυτα πόδια. Σαν αυτά που κάνεις στη λάσπη”.

»Κοίταξα προς τα κάτω και είδα τους πιτσιρικούς να έχουν σταματήσει και να χαζεύουν τα λασπωμένα ίχνη που είχα αφήσει πίσω μου στα πρόσφατα ασπρισμένα σκαλοπάτια. Το πλήθος που περνούσε τους έσπρωχνε και τους σκουντούσε, τα ίχνη όμως είχαν τραβήξει τη διαβολεμένη προσοχή τους “Νταμ, νταμ, πότε, νταμ, θα δούμε, νταμ, το πρόσωπό του, νταμ, νταμ”. “Κάποιος ανέβηκε τα σκαλιά ξυπόλυτος, ειδαλιώς τρύπα μου τη μύτη” είπε ο ένας τους. “Και δε ματακατέβηκε. Και το πόδι του έτρεχε αίμα”.

»Ο όγκος του πλήθους είχε ήδη προσπεράσει. “Κοίτα εκεί, Τεντ” είπε ο μικρότερος σε ηλικία από τους ντεντέκτιβ, με ολοκάθαρη έκπληξη στη φωνή του, κι έδειξε κατευθείαν στα πόδια μου. Κοίταξα κάτω και είδα αμέσως ότι οι πιτσιλιές λάσπης σχημάτιζαν αχνά το περίγραμμά τους. Για μια στιγμή πάγωσα. “Μα, αυτό είναι κουλό” είπε ο μεγαλύτερος. “Πολύ κουλό! Σα φάντασμα από πόδι είναι!”. Προχώρησε διστακτικά με απλωμένο χέρι. Ένας άνδρας σταμάτησε απότομα να δει τι προσπαθούσε να πιάσει το χαμίνι, και μετά μια κοπέλα. Σε λίγο το χαμίνι θα με άγγιζε. Και τότε, κατάλαβα τι έπρεπε να κάνω. Έκανα ένα βήμα, το αγόρι έκανε ένα βήμα πίσω βγάζοντας μια φωνή έκπληξης, και με μια γρήγορη κίνηση πήδηξα στη βεράντα του διπλανού

σπιτιού. Το μικρότερο αγόρι όμως είχε αρκετά κοφτερό βλέμμα ώστε να ακολουθήσει την κίνηση και προτού καλά καλά κατέβω τα σκαλιά και βρεθώ στο πεζοδρόμιο, συνήλθε από τη στιγμιαία σαστιμάρα του και φώναζε ότι τα πόδια είχαν περάσει τον τοίχο.

»Χίμηξαν προς τα εκεί και είδαν τα νέα μου αποτυπώματα στο χαμηλότερο σκαλί και στο πεζοδρόμιο. “Τι τρέχει;” ρώτησε κάποιος. “Πόδια! Να εκεί! Πόδια που τρέχουν!”

»Όσοι ήταν στον δρόμο, εκτός από τους τρεις διώκτες μου, ακολουθούσαν σαν μπουλούκι τον Στρατό της Σωτηρίας, οπότε αυτό στάθηκε εμπόδιο και για εμένα και για εκείνους. Με κίνδυνο να ρίξω κάτω έναν νεαρό, κατάφερα να περάσω και την επόμενη στιγμή έκανα τον γύρο της Πλατείας Ράσελ, με έξι επτά έκπληκτους ανθρώπους να ακολουθούν τα αποτυπώματα που άφηνα. Δεν υπήρχε χρόνος για εξηγήσεις, αλλιώς όλο το πλήθος θα με καταδίωκε.

»Δυο φορές έστριψα σε γωνίες, τρεις φορές διέσχισα τον δρόμο και ακολούθησα τα ίχνη μου προς τα πίσω και μετά, καθώς τα πόδια μου άρχισαν να ζεσταίνονται και να στεγνώνουν, τα υγρά αποτυπώματα άρχισαν κι αυτά να ξεθωριάζουν. Επιτέλους, μπορούσα να αναπνεύσω ελεύθερα. Σκούπισα τα πόδια μου με τα χέρια και έτσι κατάφερα να γλυτώσω. Το τελευταίο που είδα από το κυνηγητό ήταν καμιά δεκαριά ανθρώπους να μελετούν φανερά προβληματισμένοι ένα αποτύπωμα, το οποίο είχε προκύψει από έναν νερόλακκο στην Πλατεία Τάβιστοκ, ένα αποτύπωμα τόσο απόμερο και ακατανόητο σε αυτούς όσο η μοναχική ανακάλυψη του Ροβινσώνα Κρούσου.

»Όλο αυτό το τρέξιμο με ζέστανε αρκετά και συνέχισα με ανανεωμένο κουράγιο μέσα από τον δαίδαλο των λιγότερο πολυσύχναστων δρόμων τριγύρω. Η πλάτη μου ήταν άκαμπτη και πονούσε, οι αμυγδαλές μου πονούσαν από τα δάχτυλα του αμαξά και το δέρμα του λαιμού μου ήταν γρατζουνισμένο από τα νύχια του. Τα πόδια μου με πέθαιναν στον πόνο και κούτσαινα εξ αιτίας ενός κοψίματος στο ένα πόδι. Είδα έγκαιρα έναν τυφλό να με πλησιάζει και το έσκασα χωλαίνοντας, γιατί φοβήθηκα το αδιόρατο ένστικτό του. Μια δυο φορές έπεσα κατά λάθος πάνω σε ανθρώπους. Τους άφησα πίσω μου σαστισμένους, με αναρίθμητες βρισιές να ηχούν στα αυτιά τους. Και μετά, κάτι σιωπηλό κι αθόρυβο συνάντησε το πρόσωπό μου. Στην Πλατεία

άρχισε να πέφτει αργά ένα λεπτό πέπλο χιονιού. Είχα αρπάξει κρουολόγημα και όσο κι αν προσπαθούσα, δεν μπορούσα να αποφύγω ένα περιστασιακό φτάρνισμα. Και κάθε σκυλί στον ορίζοντα, με την οξυδερκή του μύτη, μου προκαλούσε τρόμο.

»Μετά εμφανίστηκαν άνδρες και παιδιά που έτρεχαν φωνάζοντας, ένας μόνος του στην αρχή και κατόπιν κι άλλοι. Επρόκειτο για μια φωτιά. Έτρεχαν προς την κατεύθυνση του καταλύματός μου και, στρέφοντας το βλέμμα σε έναν δρόμο, είδα πυκνό μαύρο καπνό να υψώνεται πάνω από τις στέγες και τα τηλεφωνικά σύρματα. Το κατάλυμά μου καιγόταν. Τα ρούχα μου, οι συσκευές μου, όλα μου τα υλικά αγαθά, εκτός από το μπλοκ των επιταγών και τα τρία σημειωματάρια που με περίμεναν στην Οδό Γκρέιτ Πόρτλαντ, βρίσκονταν εκεί μέσα. Καίγονταν! Είχα κόψει κάθε δεσμό με το παρελθόν μου –όσο μπορούσε κανείς να κάνει κάτι τέτοιο! Όλος ο τόπος φλεγόταν».

Ο Αόρατος Άνθρωπος έκανε μια παύση σκεπτικός.

Ο Κεμπ έριξε μια νευρική ματιά έξω από το παράθυρο. «Ναι;» είπε. «Συνεχίστε».

22. ΣΤΟ ΠΟΛΥΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

«Έτσι, τον περασμένο Ιανουάριο, ενώ κάθε ένδειξη στην ατμόσφαιρα γύρω μου προμήνυε βαριά χιονόπτωση –κι αν έπεφτε επάνω μου το χιόνι, θα με πρόδιδε!– εξουθενωμένος, παγωμένος, βασανισμένος από πόνους, εξαθλιωμένος, χωρίς απόλυτη εμπιστοσύνη στην αορατότητά μου, ξεκίνησα τη νέα μου ζωή την οποία υπηρέτησα με αφοσίωση. Δεν διέθετα καταφύγιο ούτε εξοπλισμό, δεν είχα κανέναν στον κόσμο που να μπορώ να στηριχτώ. Η φανέρωση του μυστικού μου θα με πρόδιδε –θα γινόμουν θέαμα και εκκεντρικότητα. Ωστόσο, είχα μισοαποφασίσει να προσεγγίσω κάποιον περαστικό και να επικαλεστώ τη φιλευσπλαχνία του. Γνώριζα όμως πολύ καλά τον τρόπο και τη σκληρότητα που θα επακολουθούσε. Όσο περιπλανιόμουν, δεν έκανα κανένα σχέδιο. Ο μοναδικός μου σκοπός ήταν να βρω καταφύγιο από το χιόνι, ρούχα και ζεστασιά. Και μετά ίσως και να μπορούσα να καταστρώσω κάποιο σχέδιο. Ακόμα και για εμένα όμως, έναν Αόρατο Άνθρωπο, οι σειρές των Λονδρέζικων σπιτιών υψώνονταν διπλό-αμπαρωμένες και απόρθητες.

»Το μόνο που μπορούσα να δω ξεκάθαρα μπροστά μου ήταν η έκθεση στο κρύο και η ταλαιπωρία που προμήνυε η χιονόπτωση και η νύχτα.

»Και τότε μου ήρθε μια λαμπρή ιδέα. Έστριψα σε έναν από τους δρόμους που από την Οδό Γκόουερ έβγαζαν στην Τότεναμ Κορτ, και βρέθηκα έξω από το Όμνιουμς, το μεγάλο κτίριο όπου μπορούσες να αγοράσεις τα πάντα –το γνωρίζετε το μέρος: κρέας, είδη μπακαλικής, ασπρόρουχα, έπιπλα, ρουχισμό, ακόμα και ελαιογραφίες –πολλά καταστήματα συγκεντρωμένα σε ένα σημείο. Νόμιζα ότι θα έβρισκα τις πόρτες του ανοιχτές, ήταν όμως κλειστές, και καθώς στεκόμουν στην πελώρια είσοδο, μια άμαξα σταμάτησε απέξω, κι ένας άνδρας που φορούσε στολή –ξέρετε, από αυτούς που στο καπέλο τους γράφει “Όμνιουμ”–, άνοιξε διάπλατα την πόρτα. Κατάφερα να μπω και καθώς περιφερόμουν –το πρώτο που συνάντησα ήταν το τμήμα που πουλούσαν κορδέλες, γάντια, κάλτσες και όλα τα συναφή– βρέθηκα σε ένα ευρύχωρο τμήμα που ήταν αφιερωμένο στα καλάθια πικ νικ και στα ψάθινα έπιπλα.

»Πάντως, δεν ένιωθα ασφαλής εκεί. Άνθρωποι πηγαινοέρχονταν, κι εγώ γυρόφερνα ανήσυχος μέχρι που βρέθηκα σε ένα τεράστιο τμήμα στον επάνω όροφο με πολλούς σκελετούς κρεβατιών. Σκαρφάλωσα σε ένα από αυτά και βρήκα καταφύγιο επιτέλους ανάμεσα σε έναν τεράστιο σωρό διπλωμένων βελουτέ στρωμάτων. Το μέρος ήταν φωτισμένο και ευχάριστα ζεστό και αποφάσισα να μείνω εκεί που ήμουν, είχα όμως τον νου μου σε πέντε έξι υπαλλήλους και πελάτες που τριγύριζαν, μέχρι που έφτασε η ώρα που το κατάστημα έκλεινε. Τώρα, έτσι νόμιζα, θα μπορούσα να ψάξω να βρω φαγητό και ρούχα, και έχοντας πια μεταμφιεστεί, να περιφερθώ και να ερευνήσω τι άλλο μπορούσε να μου προσφέρει, ίσως και να κοιμηθώ σε κάποιο από τα κρεβάτια. Το σχέδιό μου μού φαινόταν ικανοποιητικό. Η ιδέα ήταν να προμηθευτώ ρουχισμό που να με καλύψει αξιοπρεπώς, να βρω χρήματα, και μετά να ανακτήσω τα βιβλία και τα πακέτα μου, να βρω κατάλυμα κάπου και να καταστρώσω ένα λεπτομερές σχέδιο ώστε να κατανοήσω πλήρως τα πλεονεκτήματα που μου χάριζε η αορατότητά μου (όπως ακόμα πίστευα) απέναντι στους συνανθρώπους μου.

»Η ώρα που θα έκλεινε το πολυκατάστημα δεν άργησε να έρθει. Δεν πρέπει να είχε περάσει περισσότερο από μία ώρα από τη στιγμή που είχα ξαπλώσει ανάμεσα στα στρώματα όταν παρατήρησα ότι τα στόρια των παραθύρων έκλειναν και οι πελάτες κατευθύνονταν προς την έξοδο. Και μετά, μια στρατιά

ζωηρών νεαρών άρχισε να τακτοποιεί με απίστευτη ταχύτητα τα ανακατεμένα εμπορεύματα. Άφησα την κρυψώνα μου μόλις τα πλήθη άρχισαν να λιγοστεύουν και προσεκτικά και αθόρυβα προσέγγισα τα λιγότερο ερημικά σημεία του πολυκαταστήματος. Ένωσα έκπληξη με το πόσο γρήγορα και επιδέξια νέοι άνδρες και γυναίκες απομάκρυναν τα εμπορεύματα που ήταν εκτεθειμένα προς πώληση κατά τη διάρκεια της ημέρας. Όλα τα κουτιά με τα εμπορεύματα, τα υφάσματα που κρέμονταν, τα δαντελένια διακοσμητικά, τα κουτιά με τα γλυκά στο παντοπωλείο, τα εκθέματα του ενός ή του άλλου τμήματος, όλα αυτά τα κατέβαζαν, τα δίπλωναν, τα τακτοποιούσαν σε δοχεία, και όσα δεν μπορούσαν να κατέβουν από τη θέση τους ή να αποθηκευτούν, καλύπτονταν με σεντόνια από κάποιο τραχύ υλικό. Τέλος, όλες οι καρέκλες τοποθετήθηκαν ανάποδα πάνω στους πάγκους, αφήνοντας ελεύθερο το πάτωμα. Με το που τελείωνε τη δουλειά του, το κάθε νεαρό άτομο κατευθυνόταν προς την έξοδο με τέτοια ζωντάνια που σπάνια έχω παρατηρήσει σε υπάλληλο. Μετά, εμφανίστηκε μια ομάδα νεαρών που σκορπούσαν πριονίδι και κουβαλούσαν κουβάδες νερό και σκούπες. Χρειάστηκε να κάνω ελιγμούς για να φύγω από εκεί, οπότε και πλήγιασα τον αστράγαλό μου από το σκόρπιο πριονίδι στο πάτωμα. Για ένα διάστημα, καθώς περιπλανιόμουν στα τακτοποιημένα και σκοτεινιασμένα τμήματα του πολυκαταστήματος, άκουγα τις σκούπες να δουλεύουν. Και τελικά, μία ώρα, ίσως και παραπάνω, από τη στιγμή που το πολυκατάστημα είχε κλείσει τις πόρτες του για το κοινό, έφτασε στα αυτιά μου ο ήχος που έκαναν οι κλειδαριές στις πόρτες. Το μέρος βυθίστηκε στην ησυχία, κι εγώ βρέθηκα να περιπλανιέμαι ανάμεσα στα αχανή και περίτεχνα καταστήματα, τις γαλαρίες και τα εκθετήρια, ολομόναχος. Επικρατούσε σιγή. Θυμάμαι που είχα πλησιάσει μία από τις εισόδους της Τότεναμ Κορτ Ρόαντ και άκουγα το κροτάλισμα των παπουτσιών των περαστικών.

»Πρώτα επισκέφτηκα το σημείο όπου είχα δει να πωλούνται κάλτσες και γάντια. Ήταν σκοτεινά, και παιδεύτηκα μέχρι να βρω τα σπέρτα, τα οποία ήταν στο συρτάρι του ταμείου. Μετά έπρεπε να ψάξω για ένα κερί, οπότε είχα να ξετυλίξω και να ψαχουλέψω ένα σωρό κουτιά και συρτάρια, στο τέλος όμως κατάφερα να βρω ό,τι έψαχνα. Η ετικέτα του κουτιού τα αποκαλούσε μάλλινες

σκελέες και μάλλινες φανέλες. Ακολούθησαν οι κάλτσες, ένα χοντρό κασκόλ και από το τμήμα του ρουχισμού πήρα ένα ζευγάρι παντελόνια, ένα καθημερινό πανωφόρι, ένα παλτό και μια πλατύγυρη ρεπούμπλικα –ένα καπέλο σαν του κληρικού με το γείσο προς τα κάτω. Άρχισα να νιώθω ξανά άνθρωπος, οπότε η επόμενη σκέψη μου ήταν η τροφή.

»Στον επάνω όροφο υπήρχε ένα τμήμα ποτού και φαγητού, και εκεί βρήκα κρύο κρέας. Στην καφετιέρα υπήρχε ακόμα καφές. Άναψα το γκάζι και τον ξαναζέστανα. Σε γενικές γραμμές βολεύτηκα. Μετά, καθώς έφαχνα κουβέρτες –συμβιβάστηκα με μια στοίβα πουπουλένια παπλώματα– βρέθηκα στο τμήμα του παντοπωλείου που ήταν γεμάτο σοκολάτες και ζαχαρωμένα φρούτα, πολύ περισσότερα από όσα χρειαζόμουν, και λευκό κρασί. Εκεί κοντά υπήρχε και το τμήμα παιχνιδιών, και μου ήρθε μια φοβερή ιδέα. Βρήκα μερικές ψεύτικες μύτες –πλαστικές, και σκέφτηκα να ψάξω και για ένα ζευγάρι σκούρα γυαλιά. Όμως το Όμνιουμς δεν είχε τμήμα οπτικών. Το θέμα της μύτης μου με είχε όντως προβληματίσει. Είχα σκεφτεί να χρησιμοποιήσω μπογιά. Η ανακάλυψή μου όμως έκανε το μυαλό μου να τρέξει σε περούκες, μάσκες και τα συναφή. Τελικά κοιμήθηκα στον σωρό των πουπουλένιων στρωμάτων, ζεστά και άνετα.

»Οι τελευταίες μου σκέψεις προτού κοιμηθώ ήταν οι πιο ευχάριστες που είχα κάνει από τη στιγμή της μεταμόρφωσής μου. Βρισκόμουν σε μια κατάσταση φυσικής αγαλλίασης και αυτό συνεπαγόταν και πνευματική ανάταση. Σκέφτηκα ότι το πρωί θα μπορούσα να ξεγλιστρήσω απαρατήρητος φορώντας τα ρούχα μου, κρύβοντας το πρόσωπό μου με ένα λευκό κάλυμμα, να αγοράσω με τα χρήματα που είχα πάρει γυαλιά και ούτω καθεξής, κι έτσι να ολοκληρώσω τη μεταμφίεσή μου. Χάθηκα μέσα σε άτακτα όνειρα που είχαν να κάνουν με όλα τα φανταστικά πράγματα που μου συνέβησαν στην διάρκεια των τελευταίων ημερών. Είδα τον κακομούτσουνο μικροκαμωμένο Εβραίο σπιτονοικοκύρη μου να ωρύεται στα δωμάτιά του. Είδα τους δυο γιούς του να μένουν έκπληκτοι και το παραμορφωμένο πρόσωπο της ρυτιδιασμένης γριάς καθώς ρωτούσε για τη γάτα της. Βίωσα ξανά την παράξενη αίσθηση που ένιωσα βλέποντας το πανί να εξαφανίζεται κι έτσι τελικά βρέθηκα στην ανεμοδαρμένη λοφοπλαγιά και τον συναχωμένο κληρικό που μουρμούριζε μέσα από τα δόντια του “Χους ει και εις χουν απελεύσει” πάνω από τον ανοικτό

τάφο του πατέρα μου. “Κι εσύ το ίδιο θα υποστείς” είπε μια φωνή και ξαφνικά βρέθηκα να με σπρώχνουν στον τάφο. Πάλεψα, φώναξα, παρακάλεσα τους τεθλιμμένους συγγενείς, εκείνοι όμως συνέχισαν να παρακολουθούν απαθείς το τελετουργικό. Ο γέρο κληρικός δεν σταμάτησε να αερολογεί και να ρουθουνίζει. Συνειδητοποίησα ότι ήμουν αόρατος και άηχος, ότι είχα βρεθεί στις αρπάγες σαρωτικών δυνάμεων. Μάταια πάλευα. Με έσπρωξαν από το χέλος του ανοικτού τάφου και το φέρετρο έκανε έναν κούφιο ήχο καθώς έπεσα πάνω του. Μετά ένιωσα το χαλίκι να πέφτει στο σώμα μου, η μια φτυαριά μετά την άλλη. Κανένας δεν μου έδωσε σημασία, κανένας δεν αντιλήφθηκε την παρουσία μου. Έκανα σπασμωδικές κινήσεις, κι έτσι ξύπνησα.

»Η αχνή Λονδρέζικη αυγή είχε χαράξει, ένα παγωμένο γκριζο φως που φιλτραριζόταν από τις άκρες των ρολών του παραθύρου είχε γεμίσει τον χώρο. Ανακάθισα και για κάποιο διάστημα δεν μπορούσα να σκεφτώ πού μπορεί να βρισκόταν αυτό το ευρύχωρο διαμέρισμα με τα ταμεία του, τα τόπια των υφασμάτων, τις στοίβες των παπλωμάτων και των μαξιλαριών και τα σιδερένια υποστρώματα. Και μετά, καθώς άρχισα να θυμάμαι, άκουσα φωνές να κουβεντιάζουν.

»Μετά, πιο μακριά, εκεί που το φως έμπαινε από τα ρολά που είχαν μόλις ανέβει, είδα δύο άνδρες να πλησιάζουν. Στάθηκα αδέξια στα πόδια μου ψάχνοντας γύρω μου για κάποια οδό διαφυγής και αυτή μου η κίνηση πρόδωσε την παρουσία μου. Υποθέτω ότι αυτό που μάλλον είδαν ήταν μια σιλουέτα να απομακρύνεται γρήγορα και αθόρυβα. “Ποιος είναι εκεί πέρα;” φώναξε ο ένας και “Σταματήστε!” έβαλε τη φωνή ο άλλος. Έστριψα με φόρα σε μια γωνία και έπεσα με δύναμη –για σκεφτείτε, ένα ακέφαλο σώμα– πάνω σε έναν ξερακιανό δεκαπεντάχρονο. Του ξέφυγε ένα ουρλιαχτό. Τον έριξα κάτω, πέρασα από δίπλα του, έστριψα σε μια άλλη γωνία και από μια ευτυχή σύμπτωση κρύφτηκα πίσω από ένα ταμείο. Την επόμενη στιγμή βήματα προσπέρασαν τρέχοντας και άκουσα φωνές που φώναζαν: “Όλοι στις πόρτες!”, ενώ άλλοι ρωτούσαν τι συνέβαινε και αντάλλασσαν συμβουλές για το πώς να με πιάσουν.

»Ξαπλωμένος στο πάτωμα, είχα τρελαθεί από την τρομάρα. Όμως –όσο παράξενο κι αν φαίνεται– εκείνη τη στιγμή δεν σκέφτηκα να βγάλω τα ρούχα

μου, όπως όφειλα να είχα κάνει. Υποθέτω ότι είχα αποφασίσει να ξεφύγω φορώντας τα, κι είχα προσκολληθεί σε αυτή μου την απόφαση. Και τότε, ακούστηκε κάποιος που κοιτούσε κατά τη μεριά των ταμείων να ουρλιάζει: "Νάτος!"

»Πετάχτηκα όρθιος, βούτηξα μια καρέκλα που ήταν στον πάγκο του ταμείου και τη σβούρισσα πάνω στον ηλίθιο που φώναξε. Στρίβοντας σε μια γωνία, έπεσα σε έναν άλλον, τον έσπρωξα κάνοντάς τον να πάρει δυο στροφές και όρμησα στις σκάλες. Εκείνος ξαναβρήκε την ισορροπία του, σφύριξε για να ειδοποιήσει τους άλλους και ανέβηκε βιαστικά τα σκαλιά καταδιώκοντάς με. Στην κορυφή της σκάλας ήταν στοιβαγμένα ένα σωρό ζωηρόχρωμα δοχεία – ούτε ξέρω τι ήταν».

«Διακοσμητικά κεραμικά» υπέθεσε ο Κεμπ.

«Αυτό, μπράβο! Διακοσμητικά κεραμικά. Λοιπόν, έφτασα στο πάνω σκαλί, έκανα μια στροφή, βούτηξα ένα από τον σωρό και το κοπάνησα στο κεφάλι του ηλίθιου την ώρα που πήγαινε να με αρπάξει. Όλη η στοίβα των κεραμικών ακολούθησε. Άκουσα φωνές και πόδια που έτρεχαν από όλες τις κατευθύνσεις. Όρμησα σαν τον τρελό προς τον χώρο αναψυχής, κι εκεί ήταν ένας λευκοντυμένος άνδρας, σαν μάγειρας, που ξεκίνησε να με καταδιώκει. Στην απελπισία μου έκανα μια τελευταία στροφή και βρέθηκα ανάμεσα σε λάμπες και σιδηρικά. Κρύφτηκα πίσω από το ταμείο αυτού του τμήματος και έστησα καρτέρι στον μάγειρά μου. Με το που εμφανίστηκε, τον έκανα να διπλωθεί στα δύο πετώντας πάνω του μια λάμπα. Σωριάστηκε, κι εγώ κουλουριάστηκα πίσω από το ταμείο κι άρχισα να βγάζω τα ρούχα μου όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Τα κατάφερα με το πανωφόρι, το σακάκι, το παντελόνι και τα παπούτσια, έλα όμως που ένα μάλλινο πουλόβερ κολλάει επάνω σου σαν δεύτερο δέρμα. Άκουσα κι άλλους να έρχονται, ο μάγειράς μου ήταν ξαπλωμένος στην άλλη μεριά του ταμείου, άφωνος από τη σαστιμάρα ή τον φόβο του, κι εγώ το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να τρέξω ξανά, σαν τον λαγό που προσπαθούν να ξετρυπώσουν από μια στοίβα ξύλα.

»"Από εδώ, κύριε αστυνόμε!" άκουσα κάποιον να φωνάζει. Βρέθηκα και πάλι στο τμήμα με τα κρεβάτια και από εκεί σε έναν λαβύρινθο από ντουλάπες.

Τρύπωσα ανάμεσά τους, ξεφορτώθηκα το πουλόβερ μετά από ατελείωτο στριφογύρισμα κι επιτέλους ένιωσα ελεύθερος. Αγκομαχώντας και φοβισμένος, άκουγα τον αστυνομικό και τρεις από τους υπαλλήλους να έχουν στρίψει τη γωνία. Άρπαξαν τα ρούχα που είχα πετάξει από πάνω μου. “Παρατάει τη λεία του” είπε ο ένας από τους νεαρούς. “Κάπου εδώ πρέπει να είναι”.

»Δεν με βρήκαν πάντως.

»Έμεινα στη θέση μου να τους παρακολουθώ καθώς με έψαχναν για ώρα, ενώ από μέσα μου βλαστημούσα την κακή μου τύχη που είχα χάσει τα ρούχα μου. Μετά πήγα ξανά στο τμήμα αναψυχής, ήπια λίγο γάλα που βρήκα εκεί και κάθισα δίπλα στη φωτιά για να σκεφτώ την κατάστασή μου.

»Σε λίγο ήρθαν δύο υπάλληλοι και άρχισαν να κουβεντιάζουν με έξαψη τα συμβάντα, τόσο ανόητοι ήταν. Άκουσα μια μεγαλοποιημένη εκδοχή των λεηλασιών μου και άλλες υποθέσεις για το πού μπορεί να βρισκόμουν. Μετά συνέχισα να καταστρώνω σχέδια. Η ανυπέρβλητη δυσκολία αυτού του καταστήματος, ειδικά τώρα που βρισκόταν σε κατάσταση συναγερμού, ήταν να καταφέρω να βγάλω έξω ό,τι μπορούσα να αρπάξω. Κατέβηκα στην αποθήκη να δω αν υπήρχε δυνατότητα να πακετάρω ορισμένα πράγματα και να αποστείλω σε κάποια διεύθυνση το πακέτο, δεν μπορούσα όμως να βγάλω άκρη με το σύστημα ελέγχου. Γύρω στις έντεκα ή ώρα, η χιονόπτωση είχε εξασθενήσει πια, κι επειδή η μέρα ήταν πιο ήπια και ζεστή από την προηγούμενη, αποφάσισα ότι το πολυκατάστημα δεν ήταν για τα μέτρα μου και βγήκα και πάλι στους δρόμους, απελπισμένος από την αποτυχία μου και με εντελώς θολά σχέδια δράσης στο μυαλό μου».

23. ΣΤΗΝ ΝΤΡΟΥΡΙ ΛΕΙΝ

«**Α**ρχίζετε πια να καταλαβαίνετε την εντελώς μειονεκτική θέση στην οποία βρισκόμουν» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος. «Δεν διέθετα καταφύγιο, δεν διέθετα κάλυψη. Αν έβαζα ρούχα επάνω μου, έχανα όλα τα πλεονεκτήματά μου, καταντούσα κάτι παράξενο και φρικτό. Δεν μπορούσα να φάω, γιατί αυτό θα σήμαινε ότι το αόρατο σώμα μου θα γέμιζε με αχώνευτη τροφή, οπότε και θα γινόταν αποκρουστικά ορατό».

«Αυτό δεν μου πέρασε καν από το μυαλό» είπε ο Κεμπ.

«Ούτε εγώ το είχα σκεφτεί. Και το χιόνι με είχε προειδοποιήσει για άλλους κινδύνους. Δεν μπορούσα να κυκλοφορώ έξω όταν χιόνιζε –γιατί οι νιφάδες θα κάθονταν επάνω μου και θα με αποκάλυπταν. Και η βροχή θα με μετέτρεπε σε ένα υδάτινο περίγραμμα, μια γυαλιστερή ανθρώπινη επιφάνεια –μια φυσαλίδα. Όσο για την ομίχλη –θα ήμουν μια πιο αχνή φυσαλίδα στην ομίχλη, μια λιπαρή ανθρώπινη αναλαμπή. Εκτός όλων αυτών, όσο κυκλοφορούσα έξω –στην ατμόσφαιρα του Λονδίνου– μάζευα βρομιά στους αστραγάλους μου, καπνιά και σκόνη στο δέρμα μου. Δεν ήξερα πόση ώρα θα χρειαζόταν για να γίνω ορατός και εξ αιτίας τους. Καταλάβαινα όμως ότι δεν μου έμενε πολύς χρόνος μέχρι τότε.

»Σίγουρα όχι στο Λονδίνο, πάντως.

»Κατευθύνθηκα στις φτωχογειτονιές της Οδού Γκρέιτ Πόρτλαντ και βρέθηκα στο τέρμα του δρόμου όπου είχα το κατάλυμά μου. Δεν πήγα προς τα εκεί, εξ αιτίας του πλήθους που στεκόταν απέναντι από την κάπνα που έβγαινε ακόμα από τα ερείπια του σπιτιού που είχα πυρπολήσει. Το πιο άμεσο πρόβλημά μου ήταν να βρω ρούχα. Τότε ήταν που είδα σε ένα από εκείνα τα μαγαζάκια με τις ετερόκλητεςπραμάτειες –εφημερίδες, γλυκά, παιχνίδια, χαρτικά, ετεροχρονισμένες χριστουγεννιάτικες βλακείες και πάει λέγοντας– μια ποικιλία από μάσκες και μύτες. Συνειδητοποίησα ότι το πρόβλημά μου είχε λυθεί. Στη στιγμή είδα την πορεία που θα ακολουθούσα. Έκανα στροφή –είχα έναν στόχο πια– και κάνοντας κύκλο για να αποφύγω τα πολυσύχναστα μέρη, κατευθύνθηκα προς τους δρόμους βόρεια από το Στραντ. Κι αυτό, γιατί θυμήθηκα ότι κάποιοι ενδυματολόγοι θεάτρου διατηρούσαν βεσιτάρια κάπου σε εκείνη την περιοχή.

»Η μέρα ήταν κρύα κι ο αέρας διαπεραστικός στους βορεινούς δρόμους. Περπατούσα γρήγορα για να αποφύγω να με προσπεράσει κάποιος. Κάθε διασταύρωση σηματοδοτούσε κίνδυνο, έπρεπε να έχω τον νου μου σε κάθε περαστικό. Ετοιμαζόμουν να προσπεράσω κάποιον στην Οδό Μπέντφορντ, όταν εκείνος άλλαξε πορεία, γύρισε απότομα προς το μέρος μου και ήρθε καταπάνω μου αναγκάζοντάς με να κατέβω στον δρόμο και να βρεθώ στις ρόδες σχεδόν μιας διερχόμενης μισθωτής άμαξας. Η ετυμηγορία των άλλων αμαξάδων που περίμεναν στη σειρά ήταν ότι ο οδηγός μάλλον είχε πάθει αποπληξία. Τόσο με τάραξε αυτό το συναπάντημα που πήγα στην Αγορά του Κόβεντ Γκάρντεν και κάθισα κάποια ώρα σε μια ήσυχη γωνιά δίπλα σε έναν πάγκο με βιολέτες, βαριανασαίνοντας και τρέμοντας. Συνειδητοποίησα ότι είχα αρπάξει ξανά κρύωμα και έτσι αναγκάστηκα να φύγω για να μην τραβήξουν την προσοχή τα φταρνίσματά μου.

»Επιτέλους, έφτασα στο αντικείμενο της αναζήτησής μου. Ήταν ένα βρόμικο μαγαζάκι σε έναν παράδρομο κοντά στην Ντρούρι Λέιν. Η βιτρίνα του ήταν γεμάτη φορέματα με πούλιες, ψεύτικα κοσμήματα, περούκες, πασούμια, μαύρες κάπες και θεατρικές φωτογραφίες. Το μαγαζί ήταν παλιομοδίτικο, χαμηλοτάβανο και σκοτεινό, κι από πάνω του υψώνονταν άλλοι τέσσερις όροφοι, σκοτεινοί και καταθλιπτικοί. Κρυφοκοίταξα μέσα από τη βιτρίνα και

βλέποντας πως δεν ήταν κανείς μέσα, μπήκα. Καθώς άνοιξε η πόρτα, ήχησε ένα καμπανάκι. Την άφησα ανοιχτή και προχώρησα μέχρι έναν άδειο καλόγερο σε μια γωνιά πίσω από έναν πτυσσόμενο καθρέπτη. Για ένα δύο λεπτά κανείς δεν φάνηκε να έρχεται. Και μετά άκουσα βαριά βήματα και ένας άνδρας έκανε την εμφάνισή του στο μαγαζί.

»Το σχέδιό μου είχε πια οριστικοποιηθεί. Σκόπευα να μπω στο σπίτι, και παραδοκώντας στον επάνω όροφο, όταν θα έφτανε η κατάλληλη στιγμή, θα ξετρύπωνα μια περούκα, μάσκα, γυαλιά και ρούχα και θα έβγαινα έξω στον κόσμο, μια φιγούρα λίγο αποκρουστική ίσως, παρ' όλα αυτά όμως πιστευτή. Και παρεμπιπτόντως, θα μπορούσα να αφαιρέσω οποιοδήποτε χρηματικό ποσό έβρισκα στο σπίτι.

»Ο άνδρας που είχε μόλις μπει στο μαγαζί ήταν κοντός, λιγνός, καμπουριαστός με πυκνά φρύδια, μακριά χέρια και κοντά στραβά πόδια. Προφανώς είχα διακόψει το γεύμα του. Κοίταξε ένα γύρω με προσδοκία που μετατράπηκε σε έκπληξη και μετά σε θυμό όταν διαπίστωσε ότι το μαγαζί ήταν άδειο. "Ανάθεμα στα αγόρια!" είπε. Βγήκε στον δρόμο και κοίταξε πάνω κάτω το στενό. Ξαναμπήκε αμέσως, κλώτσησε την πόρτα με κακία και μουρμουρίζοντας κατευθύνθηκε στην είσοδο που έβγαζε στο σπίτι.

»Έκανα ένα βήμα να τον ακολουθήσω και ο ήχος της κίνησής μου τον έκανε να σταματήσει απότομα. Έκανα το ίδιο, ξαφνιασμένος από την οξύτητα της ακοής του. Έκλεισε στα μούτρα μου την πόρτα του σπιτιού.

»Στάθηκα διστακτικός. Ξαφνικά, τον άκουσα να επιστρέφει βιαστικά και η πόρτα άνοιξε ξανά. Έμεινε εκεί να επιθεωρεί με το βλέμμα το μαγαζί, σαν να μην ήταν ικανοποιημένος με κάτι. Μετά, μουρμουρίζοντας μέσα από τα δόντια του, ερεύνησε το πίσω μέρος του πάγκου του ταμείου και κοίταξε πίσω από κάτι ντουλάπια. Η στάση του έδειχνε αμφιβολία. Στο μεταξύ, γλίστρησα αθόρυβα στο μέσα δωμάτιο, καθώς η πόρτα του σπιτιού είχε μείνει ανοιχτή.

»Επρόκειτο για ένα παράδοξο δωματιάκι, με ελάχιστα έπιπλα και αρκετές μεγάλες μάσκες σε μια γωνιά του. Στο τραπέζι ήταν στρωμένο το καθυστερημένο πρόγευμά του. Καταλαβαίνετε, Κεμπ, τι απελπισία ένιωθα να πρέπει να μυρίζω τον καφέ του και να κάθομαι και να παρακολουθώ όσο

εκείνος, επιστρέφοντας στο δωμάτιο, ξανάπιασε να τρώει και να πίνει. Όσο για τους καλούς του τρόπους, ήταν εκνευριστικότεροι. Τρεις ήταν οι πόρτες που επικοινωνούσαν με το δωμάτιο. Εκτός από αυτήν που έβγαζε στο μαγαζί, η μία οδηγούσε στον επάνω όροφο και η άλλη στο υπόγειο, ήταν όμως όλες τους κλειστές. Δεν μπορούσα να φύγω από το δωμάτιο όσο εκείνος ήταν ακόμα εκεί. Ούτε καν να κινηθώ μπορούσα, γιατί ο τύπος έμοιαζε μόνιμα σε επαγρύπνηση. Είχα κι ένα ρεύμα πίσω από την πλάτη μου. Ίσα που πρόλαβα να πνίξω το φτάρνισμά μου δυο φορές.

»Η ιδιαιτερότητα των αισθήσεών μου ήταν κάτι παράξενο και πρωτόγνωρο για μένα, παρ' όλα αυτά όμως είχα κουραστεί και εκνευριστεί πολύ προτού τελειώσει το φαγητό του. Τελικά απόσπασε το πρόγευμα, έβαλε τα φτηνιάρικα πιατικά του στον μαύρο δίσκο όπου είχε και την τσαγιέρα του, μάζεψε όλα τα ψίχουλα από το λεκιασμένο με μουστάρδα τραπεζομάντηλο και σηκώθηκε μαζί με τον δίσκο. Το βάρος που κουβαλούσε τον εμπόδισε να κλείσει την πόρτα – γιατί διαφορετικά, θα το έκανε σίγουρα. Δεν έχω ξαναδεί άνθρωπο να έχει τέτοια μανία με το να κλείνει τις πόρτες. Τον ακολούθησα και βρέθηκα σε μια θεοβρόμικη υπόγεια κουζίνα και ένα πλυσταριό. Απόλαυσα το θέαμα καθώς ξεκινούσε να πλένει τα πιατικά και μετά, μην έχοντας κάποιο λόγο να παραμένω εκεί κάτω και επειδή τα τούβλα του πατώματος μου πάγωναν τα πόδια, επέστρεψα στον επάνω όροφο και κάθισα στην καρέκλα του δίπλα στη φωτιά. Οι φλόγες ήταν τόσο ασθενικές που, εντελώς αυθόρμητα, πρόσθεσα λίγα κάρβουνα. Ο θόρυβος τον τράβηξε αμέσως στο δωμάτιο. Κοίταξε εξονυχιστικά ένα γύρω, βρισκόμασταν πια σε απόσταση αναπνοής. Ακόμα κι όταν είχε εξετάσει τα πάντα, δεν έμεινε ικανοποιημένος. Φθάνοντας στην πόρτα, στράφηκε ξανά για μια τελευταία ματιά και μόνο τότε κατέβηκε ξανά στο υπόγειο.

»Περίμενα στο σαλονάκι τόσο που μου φάνηκε αιώνας, στο τέλος όμως εμφανίστηκε ξανά και άνοιξε την πόρτα που έβγαζε στον επάνω όροφο. Μόλις που πρόλαβα να περάσω από δίπλα του.

»Σταμάτησε ξαφνικά στα σκαλιά, έτσι που παραλίγο να πέσω πάνω του. Γύρισε και με κοίταξε στο πρόσωπο τεντώνοντας τα αυτιά του. “Θα έπαιρνα όρκο” είπε ενώ απορημένος τραβούσε το κάτω χείλος του με τη μακριά τριχωτή

του παλάμη. Το βλέμμα του σάρωσε πάνω κάτω τη σκάλα. Μετά, άφησε ένα μουγκρητό και συνέχισε να ανεβαίνει.

»Με το χέρι στο πόμολο μιας πόρτας, σταμάτησε ξανά με τον ίδιο σαστισμένο θυμό στο πρόσωπό του. Είχε αντιληφθεί τον ανεπαίσθητο ήχο των κινήσεών μου. Ο τύπος πρέπει να είχε διαβλεμμένη ακοή. Ξαφνικά, άστραψε και βρόντηξε. “Αν είναι κάποιος μέσα στο σπίτι...” φώναξε βρίζοντας, αλλά άφησε την απειλή ατελείωτη. Έβαλε το χέρι στην τσέπη, δεν βρήκε αυτό που έψαχνε και περνώντας ορμητικά από δίπλα μου κατέβηκε παραμιλώντας έξαλλα. Δεν τον ακολούθησα, παρά κάθισα στο κεφαλόσκαλο να τον περιμένω.

»Σχεδόν αμέσως εμφανίστηκε ξανά, ανέβηκε τη σκάλα μουρμουρίζοντας ακόμα, άνοιξε την πόρτα του δωματίου και προτού προλάβω να μπω, μου την έκλεισε στα μούτρα.

»Αποφάσισα να εξερευνήσω το σπίτι και πέρασα κάποια ώρα με αυτή την ασχολία, κάνοντας όσο λιγότερο θόρυβο μπορούσα. Το σπίτι ήταν πολύ παλιό και ετοιμόρροπο, τόσο υγρό που η τραπεζαρία στη σοφίτα ξεφλούδιζε, ενώ οι αρουραίοι το είχαν κάνει στέκι. Κάποια από τα πόμολα στις πόρτες ήταν σφιχτά και φοβόμουν να τα γυρίσω. Αρκετά δωμάτια από όσα εξέτασα ήταν γυμνά από επίπλωση, ενώ άλλα ήταν γεμάτα από θεατρικές κατασκευές, αγορασμένες προφανώς από δεύτερο χέρι. Σε ένα δωμάτιο δίπλα στο δικό του βρήκα αρκετά παλιόρουχα. Άρχισα να σκαλίζω ανάμεσά τους ανυπόμονα, ξεχνώντας πόσο κοφτερή ακοή είχε ο κάτοικος του σπιτιού. Άκουσα ένα βήμα στα κλεφτά και σηκώνοντας το βλέμμα πάνω στην ώρα, τον είδα να περιεργάζεται τον ανακατεμένο σωρό κρατώντας ένα παλιομοδίτικο ρεβόλβερ στο χέρι. Έμεινα απόλυτα ακίνητος ενώ εκείνος κοιτούσε καχύποπτα με ανοιχτό το στόμα. “Δική της δουλειά είναι. Πανάθεμά την!” είπε αργά.

»Έκλεισε αθόρυβα την πόρτα και αμέσως άκουσα το κλειδί να γυρίζει στην κλειδαριά και τα βήματά του να απομακρύνονται. Συνειδητοποίησα ξαφνικά ότι είχα κλειδωθεί εκεί μέσα. Για ένα λεπτό δεν ήξερα τι να κάνω. Βημάτισα από την πόρτα στο παράθυρο και από το παράθυρο στην πόρτα και στάθηκα μπερδεμένος. Ένα κύμα θυμού με κατέλαβε, αποφάσισα όμως να επιθεωρήσω τα ρούχα προτού κάνω οτιδήποτε άλλο. Η πρώτη μου προσπάθεια γκρέμισε μια στοίβα από το επάνω ράφι. Ο θόρυβος έφερε τον καχύποπτο άνδρα και

πάλι στο δωμάτιο, πιο δυσσιώνο από ποτέ. Αυτή τη φορά πραγματικά με ακούμπησε, αναπήδησε έκπληκτος και έμεινε εμβρόντητος στη μέση του δωματίου.

»Για την ώρα ηρέμησε λίγο. «Αρουραίοι!» είπε χαμηλόφωνα, με τα δάχτυλα στα χείλη. Προφανώς είχε φοβηθεί. Πήγα να απομακρυνθώ ήσυχα, όταν μια σανίδα έτριξε. Τότε ο διαβολάνθρωπος άρχισε να φέρνει πάνω κάτω το σπίτι, με το περιστρόφο στο χέρι, να κλειδώνει τις πόρτες τη μία μετά την άλλη και να βάζει στην τσέπη τα κλειδιά. Όταν κατάλαβα τι μαγείρευε, με έπιασε μια κρίση οργής –σχεδόν δεν μπορούσα να καλμάρω τον εαυτό μου μέχρι να βρω ευκαιρία για δράση. Γνώριζα πλέον ότι ήταν μόνος στο σπίτι, οπότε δεν έκανα τίποτα άλλο από το να του καταφέρω ένα χτύπημα στο κεφάλι».

«Του καταφέρατε ένα χτύπημα στο κεφάλι;» αναφώνησε ο Κεμπ.

«Ναι, τον εξουδετέρωσα την ώρα που κατέβαινε. Τον χτύπησα από πίσω με ένα σκαμνί που βρήκα στο κεφαλόσκαλο. Γκρεμοτσακίστηκε από τη σκάλα».

«Μα, κοιτάξτε τώρα! Οι στοιχειώδεις κανόνες ανθρωπιάς...»

«Είναι πολύ καλοί για τον μέσο άνθρωπο. Το θέμα όμως, Κεμπ, ήταν ότι έπρεπε να βγω από το σπίτι μεταμφιεσμένος, χωρίς να με δει. Δεν μπορούσα να σκεφτώ άλλο τρόπο. Μετά, τον φίμωσα με ένα γιλέκο του Λουδοβίκου του 14^{ου} και τον έδεσα με ένα σεντόνι».

«Τον δέσατε με ένα σεντόνι!»

«Το χρησιμοποίησα σαν σακί. Μου φάνηκε αρκετά καλή ιδέα, γιατί ο ανόητος θα καθόταν ήσυχος και τρομαγμένος εκεί μέσα και θα του ήταν πολύ δύσκολο να ελευθερωθεί, γιατί το κεφάλι του βρισκόταν από την άλλη μεριά του ανοίγματος κι έτσι δεν θα έφτανε να λύσει τον σπάγκο. Καλέ μου Κεμπ, δεν ωφελεί να με κοιτάξετε βλοσυρά σαν να είμαι δολοφόνος. Έπρεπε να το κάνω. Είχε το περιστρόφό του. Κι αν με έβλεπε μια φορά, θα μπορούσε να με περιγράψει...»

«Και πάλι όμως» είπε ο Κεμπ. «Στην Αγγλία των ημερών μας... Κι ο άνθρωπος βρισκόταν στο σπίτι του, κι εσείς... πώς να το πω, διαπράττατε ληστεία».

«Διέπραττα ληστεία! Ανάθεμα! Σε λίγο θα με πείτε κλέφτη! Στα σίγουρα, Κεμπ, δεν είστε τόσο στενοκέφαλος. Δεν καταλαβαίνετε σε τι κατάσταση βρισκόμουν;»

«Καταλαβαίνω και τη δική του κατάσταση» είπε ο Κεμπ.

Ο Αόρατος Άνθρωπος σηκώθηκε απότομα. «Τι θέλετε να πείτε;»

Η έκφραση του Κεμπ σκλήρυνε. Ετοιμαζόταν να πει τη γνώμη του αλλά συγκρατήθηκε. «Υποθέτω, τελικά, πως ήταν κάτι που δεν μπορούσατε να αποφύγετε» είπε αλλάζοντας ύφος. «Βρισκόσασταν σε δύσκολη θέση. Και πάλι όμως...»

«Φυσικά και ήμουν σε δύσκολη θέση –μια διαβολεμένα δύσκολη θέση. Και εκείνος εκεί με εξαγρίωσε –να με κυνηγάει σε όλο το σπίτι, να χαζολογάει με το πιστόλι του, να κλειδώνει και να ξεκλειδώνει τις πόρτες. Ήταν απλά εκνευριστικός. Δεν νομίζω να μου ρίχνετε εμένα το φταίξιμο; Δεν το ρίχνετε σε εμένα το φταίξιμο;»

«Δεν κατηγορώ ποτέ μου κανέναν» είπε ο Κεμπ. «Δεν είναι της μόδας. Και μετά, τι κάνετε;»

«Πεινούσα. Βρήκα στο υπόγειο μια φρατζόλα και λίγο ξηνισμένο τυρί – υπεραρκετά για να ξεγελάσω την πείνα μου. Έβαλα λίγο μπράντι και νερό και μετά ανέβηκα στον επάνω όροφο, πέρασα δίπλα από τον αυτοσχέδιο σάκο μου –καθόταν ήσυχα ήσυχα– και μπήκα στο δωμάτιο με τα παλιόρουχα. Δυο δαντελένιες κουρτίνες καφέ από τη βρομιά φρουρούσαν το παράθυρο που έβλεπε στον δρόμο. Πήγα προς τα εκεί και κοίταξα μέσα από τα ανοίγματά τους. Έξω η μέρα ήταν φωτεινή –σε αντίθεση με τις καφετιές σκιές του καταθλιπτικού σπιτιού όπου βρισκόμουν, εκτυφλωτικά φωτεινή. Η κίνηση του δρόμου ήταν ζωηρή: κάρα με φρούτα, ένα μισθωμένο δίτροχο, μια τετράτροχη άμαξα φορτωμένη κιβώτια, το κάρο ενός ψαρά. Στράφηκα ξανά στις σκιερές επιφάνειες πίσω μου, ενώ χρωματιστές κηλίδες κολυμπούσαν μπροστά στα μάτια μου από το δυνατό φως. Ο ενθουσιασμός μου έδινε τη θέση του και πάλι σε μια ψυχρή θεώρηση της κατάστασης στην οποία βρισκόμουν. Στο δωμάτιο πλανιόταν η εξασθενημένη οσμή βενζίνης, που, όπως υπέθεσα, χρησιμοποιούσαν για το καθάρισμα των ρούχων.

»Άρχισα μια πιο συστηματική έρευνα του χώρου. Θα έλεγα ότι ο καμπούρης ήταν αρκετό καιρό μόνος στο σπίτι. Παράξενο άτομο. Ό,τι θα μπορούσε να μου χρησιμεύσει το βρήκα στην αποθήκη ρουχισμού και μετά έκανα την επιλογή μου. Βρήκα μια τσάντα που σκέφτηκα ότι ήταν ιδανική, λίγη πούδρα, κοκκινάδι και τσιρότα.

»Σκέφτηκα να βάψω το πρόσωπό μου και να το πουδράρω, όπως και κάθε σημείο του σώματός μου που φυσιολογικά θα φαινόταν, έτσι ώστε να γίνω ορατός. Το μεγαλύτερο μειονέκτημα όμως ήταν ότι θα χρειαζόμουν τερεβινθέλαιο και άλλα υλικά, καθώς και αρκετό χρόνο προτού καταφέρω να γίνω ξανά αόρατος. Τελικά διάλεξα μια καλής ποιότητας μάσκα, λίγο αποκρουστική –πάντως όχι περισσότερο από την όψη πολλών ανθρώπων– σκούρα γυαλιά, γκριζωπά γένια και μια περούκα. Δεν μπόρεσα να βρω εσώρουχα, μπορούσα όμως να αγοράσω αργότερα. Για την ώρα τυλίχτηκα σε μανδύες και λευκά κασμιρένια φουλάρια. Δεν μπόρεσα να βρω κάλτσες, όμως οι μπότες του καμπούρη ήταν άνετες και μου αρκούσαν. Σε ένα γραφείο του μαγαζιού βρήκα τρεις χρυσές λίρες και γύρω στα τριάντα σελίνια, ενώ σε ένα ντουλάπι του μέσα δωματίου βρήκα άλλες οκτώ χρυσές λίρες. Μπορούσα να βγω και πάλι στον κόσμο εξοπλισμένος με όλα τα απαραίτητα.

»Και μετά με έπιασε ένας παράξενος δισταγμός. Θα ήταν άραγε πιστευτή η εμφάνισή μου; Με τη βοήθεια ενός μικρού καθρέφτη εξέτασα κάθε σημείο επάνω μου μήπως και είχα ξεχάσει κάτι, όλα όμως φαινόταν εντάξει. Ήμουν μια θεατρική ιδιορρυθμία, ντυμένος σαν ένας επί σκηνής φιλάργυρος. Πάντως δεν έμοιαζα με κάτι απίθανο από άποψη φυσιολογίας. Ανακτώντας την αυτοπεποίθησή μου, πήρα το καθρεφτάκι και κατέβηκα στο μαγαζί, έκλεισα τα στόρια και επιθεώρησα το σώμα μου από κάθε πλευρά με τη βοήθεια του τροχήλατου καθρέφτη στη γωνία.

»Άφησα να περάσουν λίγα λεπτά μέχρι να μαζέψω το κουράγιο μου και μετά ξεκλείδωσα την πόρτα του μαγαζιού και βγήκα στον δρόμο, αφήνοντας τον ανθρωπάκο να δραπετεύσει από το σεντόνι όποια ώρα τού έκανε κέφι. Σε πέντε λεπτά βρισκόμουν καμιά δεκαριά στροφές μακριά από το βεστιάριο. Κανείς δεν φαινόταν να μου δίνει ιδιαίτερη σημασία. Η τελευταία μου δυσκολία είχε μάλλον ξεπεραστεί».

Σταμάτησε και πάλι.

«Και δεν σας απασχόλησε άλλο το θέμα του καμπούρη;» είπε ο Κεμπ.

«Όχι» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος. «Ούτε και άκουσα τίποτα για το τι απέγινε. Υποθέτω ότι λύθηκε μόνος του ή κατάφερε να βγει από το σεντόνι. Πάντως οι κόμπτοι ήταν αρκετά σφιχτοί».

Σταμάτησε να μιλάει, περπάτησε μέχρι το παράθυρο και κοίταξε έξω.

«Τι συνέβη όταν βγήκατε στο Στραντ;»

«Ω! Και πάλι απογοήτευση. Νόμιζα ότι τα προβλήματά μου είχαν τελειώσει. Πρακτικά, πίστευα ότι είχα το ελεύθερο να κάνω ό,τι θέλω, τα πάντα –φτάνει να μη πρόδιδα το μυστικό μου. Έτσι νόμιζα. Ό,τι και να έκανα, όποια συνέπεια κι αν είχε, δεν με ενδιέφερε, καθώς δεν είχα παρά να βγάλω τα ρούχα μου και να εξαφανιστώ. Κανείς δεν μπορούσε να με συγκρατήσει. Μπορούσα να πάρω χρήματα από οπουδήποτε. Αποφάσισα να κάνω δώρο στον εαυτό μου ένα πολυτελές γεύμα, να βολευτώ σε ένα καλό ξενοδοχείο, να αποκτήσω υλικά αγαθά. Ένιωθα τρομερή αυτοπεποίθηση. Δεν είναι ιδιαίτερα ευχάριστο να ξαναθυμάμαι ότι ήμουν απόλυτα ηλίθιος. Πήγα σε ένα εστιατόριο και την ώρα που έδινα την παραγγελία, μου ήρθε στο μυαλό ότι δεν μπορούσα να φάω παρά μόνο αν άφηνα ακάλυπτο το αόρατό μου πρόσωπο. Ολοκλήρωσα την παραγγελία μου, είπα στον άνθρωπο ότι θα επέστρεφα σε δέκα λεπτά και βγήκα έξω απελπισμένος. Δεν ξέρω αν νιώσατε ποτέ σας τέτοια γευστική απογοήτευση».

«Όχι τόσο ακραία, αλλά μπορώ να το φανταστώ» είπε ο Κεμπ.

«Ήμουν στα πρόθυρα να τα κάνω όλα λήμπα. Τελικά, σε κατάσταση λιποθυμίας σχεδόν από την επιθυμία μου για εύγεστη τροφή, πήγα σε ένα άλλο εστιατόριο και ζήτησα ένα ιδιωτικό δωμάτιο. “Είμαι παραμορφωμένος” είπα. “Βαριά”. Με κοίταξαν περίεργα, φυσικά όμως δεν ήταν δουλειά τους –κι έτσι επιτέλους γευμάτισα. Η εξυπηρέτηση δεν ήταν ιδιαίτερα ικανοποιητική, το φαγητό όμως ήταν εντάξει. Κι όταν απόφαγα, κάθισα να καπνίσω ένα πούρο, προσπαθώντας να καταστρώσω ένα σχέδιο δράσης. Έξω, μόλις ξεκινούσε μια χιονοθύελλα.

»Όσο περισσότερο το σκεφτόμουν, Κεμπ, τόσο καλύτερα αντιλαμβανόμουν σε τι παράλογη και ανήμπορη θέση βρισκόταν αυτός που λεγόταν Αόρατος Άνθρωπος –σε ένα ψυχρό γεμάτο κάπνα κλίμα, σε μια πολιτισμένη πόλη γεμάτη πλήθη. Προτού ξεκινήσω αυτό το τρελό πείραμα, ονειρευόμουν χιλιάδες πλεονεκτήματα. Εκείνο το απόγευμα όλα τα έβλεπα σαν μια απογοήτευση. Έφερα στο μυαλό μου όλα εκείνα τα αγαθά που ένας άνθρωπος θεωρεί ότι αξίζει να επιθυμεί. Αναμφίβολα, η αορατότητα παρείχε την δυνατότητα απόκτησής τους, από την άλλη όμως, όταν τα αποκτούσες, και πάλι η αορατότητα το έκανε αδύνατον να τα απολαύσεις. Φιλοδοξίες... Τι ωφελεί να έχεις ένα σπίτι όταν δεν μπορείς να ζήσεις εκεί; Τι αξίζει η αγάπη μιας γυναίκας όταν το όνομά της είναι “Δαλιδά”¹¹; Δεν με ενδιαφέρουν η πολιτική, οι δολοπλοκίες της φήμης, η φιλανθρωπία, τα σπορ. Τι θα έκανα; Και για όλα αυτά είχα καταντήσει ένα περιτυλιγμένο μυστήριο, μια ανθρώπινη καρικατούρα με επιδέσμους και φασκιές!»

Έκανε παύση, σαν να αφαιρέθηκε κοιτώντας προς το παράθυρο.

«Μα πώς βρεθήκατε στο Άιπινκ;» ρώτησε ο Κεμπ με το άγχος να κρατήσει τον επισκέπτη του απασχολημένο με την εξομολόγησή του.

«Πήγα εκεί για να εργαστώ. Έτρεφα μια ελπίδα. Μια ανολοκλήρωτη ιδέα! Ακόμα την έχω, μόνο που τώρα είναι τελειοποιημένη. Ένας τρόπος να γυρίσω πίσω, να αποκαταστήσω όσα έκανα. Όποτε το επιλέξω. Όταν θα έχω ολοκληρώσει όσα ήθελα να κάνω χωρίς να με βλέπουν. Κι αυτό είναι κυρίως που θέλω να κουβεντιάσω μαζί σας τώρα».

«Πήγατε κατευθείαν στο Άιπινκ;»

«Ναι. Δεν είχα παρά να πάρω μαζί μου τα τρία σημειωματάρια μου, το μπλοκ των επιταγών μου, τη βαλίτσα μου και εσώρουχα, να παραγγείλω μια ποσότητα χημικών ώστε να δουλέψω πάνω στην ιδέα μου –θα σας δείξω τους υπολογισμούς μου μόλις πάρω πίσω τα βιβλία μου– και μετά, ξεκίνησα το ταξίδι. Θεέ μου! Τώρα φέρνω στο νου μου τη χιονοθύελλα και το καταραμένο

¹¹ Σ.Τ.Μ. Αναφορά στην προδοσία, από τη Βιβλική ιστορία του Σαμψών και της Δαλιδά.

βασανιστήριο να προσπαθώ να μην ποτίσει η χαρτονένια μου μύτη από το χιόνι».

«Τελικά» είπε ο Κεμπ «προχθές, όταν σας ανακάλυψαν, προφανώς –αν κρίνω από όσα γράφουν οι εφημερίδες...»

«Ναι, το έκανα. Μάλλον. Τον σκότωσα εκείνον τον ανόητο αστυνομικό;»

«Όχι» είπε ο Κεμπ. «Θα γίνει καλά».

«Τύχη είχε. Με έκαναν να χάσω το μυαλό μου, οι ηλίθιοι! Γιατί δεν με άφηναν στην ησυχία μου; Κι εκείνος ο χοντράνθρωπος ο μπακάλης;»

«Κανείς δεν είναι σε κρίσιμη κατάσταση» απάντησε ο Κεμπ.

«Δεν ξέρω αν αυτό ισχύει και για τον αλητήριο περιπλανώμενο που με απασχολεί» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος γελώντας δυσάρεστα.

«Μα τον Θεό, Κεμπ, δεν ξέρετε τι σημαίνει η οργή!... Να έχεις δουλέψει τόσα χρόνια, να έχεις κάνει σχέδια επί σχεδίων, και μετά να πέφτεις πάνω σε έναν κρετίνο! Το πιο ανόητο ανθρώπινο πλάσμα που δημιουργήθηκε ποτέ το συνάντησα εγώ! Αν είναι να αντιμετωπίσω ξανά τα ίδια, θα βγω εντελώς εκτός εαυτού –θα αρχίσω να τους θερίζω τον έναν μετά τον άλλον. Όπως έχουν τα πράγματα, η συμπεριφορά τους έκανε την κατάσταση δυσκολότερη».

«Αναμφίβολα είναι εκνευριστικό» είπε στεγνά ο Κεμπ.

24. ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΠΟΥ ΝΑΥΑΓΗΣΕ

«Όμως, τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε ο Κεμπ ρίχνοντας μια πλάγια ματιά από το παράθυρο.

Καθώς μιλούσε, είχε πλησιάσει τον επισκέπτη του κατά τέτοιον τρόπο ώστε να τον εμποδίσει να αντιληφθεί τους τρεις άνδρες που ανέβαιναν τον δρόμο του λόφου –με αφόρητη βραδύτητα όπως φαινόταν στον Κεμπ.

«Τι είχατε κατά νου να κάνετε όταν πήρατε τον δρόμο για το Πορτ Μπάρντοκ; Είχατε κάποιο σχέδιο;»

«Σκόπευα να εγκαταλείψω την περιοχή. Άλλαξα σχέδια όμως από τη στιγμή που συναντηθήκαμε. Σκέφτηκα ότι θα ήταν φρονιμότερο, τώρα που ο καιρός είναι ζεστός και μπορώ να είμαι αόρατος, να πάω προς τα νότια. Ειδικά τώρα που το μυστικό μου έχει αποκαλυφθεί και όλοι θα ψάχνουν έναν άνθρωπο με μάσκα και επιδέσμους. Υπάρχει μια σειρά ατμόπλοια εδώ που πηγαίνουν στη Γαλλία. Είχα την ιδέα να επιβιβαστώ σε ένα από αυτά παρά το ρίσκο του ταξιδιού. Από εκεί θα μπορούσα να πάρω το τρένο για την Ισπανία ή και να φτάσω στο Αλγέρι. Δεν θα ήταν δύσκολο. Εκεί θα μπορούσε κάποιος να παραμείνει αόρατος, αλλά και να ζει τη ζωή του, να κάνει πράγματα. Χρησιμοποιούσα εκείνον τον αλητήριο σαν αχθοφόρο για τα χρήματα και τα

πραγματά μου, μέχρι που βρήκα πώς θα μπορούσα να στείλω τα βιβλία μου και όλα τα υπόλοιπα εκεί που θα βρίσκομαι».

«Ολοφάνερα».

«Και μετά, εκείνος ο βρομιάρης πήγε και με λήστεψε! Έχει κρύψει τα βιβλία μου, Κεμπ. Έχει κρύψει τα βιβλία μου! Αν τον έπιανα στα χέρια μου!»

«Καλύτερα να του πάρετε τα βιβλία πρώτα».

«Πού βρίσκεται όμως; Μήπως ξέρετε;»

«Είναι στο αστυνομικό τμήμα της κωμόπολης, κλειδωμένος στο πιο απαραβίαστο κελί, όπως το ζήτησε ο ίδιος».

«Τον κοπρίτη!» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος.

«Σας χαλάει λίγο τα σχέδια αυτό».

«Πρέπει να πάρουμε εκείνα τα βιβλία. Εκείνα τα βιβλία είναι ζωτικής σημασίας».

«Και βέβαια» είπε ο Κεμπ κάπως νευρικά, ενώ αναρωτιόταν αν είχε ακούσει βήματα απ' έξω. «Και βέβαια πρέπει να πάρουμε εκείνα τα βιβλία. Αυτό όμως δεν θα είναι δύσκολο, αν δεν ξέρει ότι προορίζονται για εσάς».

«Όχι» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος και έμεινε σκεφτικός.

Ο Κεμπ προσπάθησε να βρει κάτι για να συνεχιστεί η κουβέντα, όμως ο Αόρατος Άνθρωπος συνέχισε από μόνος του.

«Το να βρεθώ τυχαία στο σπίτι σας, Κεμπ, αλλάζει όλα μου τα σχέδια. Γιατί εσείς είστε ένας άνθρωπος με αντίληψη. Παρ' όλα όσα έγιναν, παρά τη δημοσιότητα που πήρε το θέμα, παρά την απώλεια των βιβλίων μου και παρ' όλα όσα τράβηξα, υπάρχουν ακόμα πολλές δυνατότητες, τεράστιες δυνατότητες... Δεν νομίζω να είπατε σε κανέναν ότι βρίσκομαι εδώ;» ρώτησε αιφνίδια.

Ο Κεμπ δίστασε. «Εξυπακούεται» είπε.

«Σε κανέναν;» επέμεινε ο Γκριφιν.

«Ούτε ψυχή».

«Α! Λοιπόν...» Ο Αόρατος Άνθρωπος σηκώθηκε και βάζοντας τα χέρια στη μέση άρχισε να βηματίζει στο μελετητήριο.

«Έκανα ένα λάθος, Κεμπ, ένα μεγάλο λάθος –κι αυτό ήταν ότι βάλθηκα να εκτελέσω το εγχείρημά μου μόνος. Σπατάλησα δύναμη, χρόνο, ευκαιρίες. Μόνος –είναι εκπληκτικό το πόσα λίγα πράγματα μπορεί να κάνει κανείς μόνος του! Να ληστέψει λίγο, να βλάψει λίγο, κι αυτό είναι όλο κι όλο.

»Αυτό που θέλω, Κεμπ, είναι έναν θεματοφύλακα, έναν βοηθό και ένα κρησφύγετο, κάπου που να μπορώ να κοιμηθώ, να φάω και να ξεκουραστώ με την ησυχία μου και χωρίς να με υποψιάζεται κανείς. Χρειάζομαι έναν συνεργό. Με συνεργό, τροφή και ξεκούραση –χιλιάδες πράγματα είναι δυνατά.

»Μέχρι στιγμής βάδιζα στα τυφλά. Πρέπει να λάβουμε υπ' όψη μας όλα όσα σημαίνει η αορατότητα, όλα όσα δεν σημαίνει. Για παράδειγμα, δεν σου δίνει τη δυνατότητα να κρυφακούσεις –πάντα κάνεις ήχους όσο αόρατος κι αν είσαι. Δεν ωφελεί και πολύ όταν κάνεις διάρρηξη σε ένα σπίτι. Άπαξ και με συλλάβει κάποιος, εύκολα μπορεί να με φυλακίσει. Από την άλλη όμως, είναι δύσκολο να με συλλάβει. Ουσιαστικά, αυτή η αορατότητα χρησιμεύει μόνο σε δύο περιπτώσεις: όταν θέλεις να το σκάσεις και όταν θέλεις να πλησιάσεις κάπου. Οπότε και είναι πολύ χρήσιμο αν θέλεις να σκοτώσεις κάποιον. Ας πούμε, μπορώ να κυκλώσω έναν άνθρωπο, όποιο κι αν είναι το όπλο που έχει επάνω του, να διαλέξω ένα σημείο, και να χτυπήσω με όποιον τρόπο μού κάνει κέφι. Να κάνω ελιγμό, να το σκάσω ό,τι ώρα θέλω».

Ο Κεμπ άγγιξε ασυναίσθητα το μουστάκι του. Ήταν ήχος κίνησης αυτό που είχε ακούσει από τον κάτω όροφο;

«Κι αυτό που πρέπει να κάνουμε, Κεμπ, είναι να σκοτώσουμε».

«Αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να σκοτώσουμε» επανέλαβε ο Κεμπ. «Ακούω με προσοχή το σχέδιό σας, Γκρίφιν, αλλά να ξέρετε ότι δεν συμφωνώ. Γιατί να σκοτώσουμε;»

«Μα δεν θα είναι τυχαίοι φόννοι, αλλά συνετές εκτελέσεις. Το θέμα είναι ότι ο κόσμος γνωρίζει ότι υπάρχει ένας Αόρατος Άνθρωπος –όπως γνωρίζουμε κι εμείς οι δύο ότι υπάρχει ένας Αόρατος Άνθρωπος. Και αυτός ο Αόρατος Άνθρωπος, Κεμπ, πρέπει να εγκαθιδρύσει μια Βασιλεία Τρόμου. Πρέπει να

καταλάβει μια κωμόπολη σαν το Μπάρντοκ σας, να την τρομοκρατήσει και να την εξουσιάσει. Πρέπει να επιβάλει τη θέλησή του. Κι αυτό μπορεί να το κάνει με χίλιους τρόπους –κομμάτια χαρτιού με τις οδηγίες του χωμένα κάτω από τις πόρτες αρκούν. Και θα μπορεί να σκοτώσει όσους δεν υπακούουν και όσους υπερασπίζονται τους ανυπάκουους.

«Α!» είπε ο Κεμπ, που δεν άκουγε πια τα λόγια του Γκρίφιν, αλλά τον ήχο της μπροστινής πόρτας καθώς άνοιγε και έκλεινε. «Μου φαίνεται, Γκρίφιν» είπε για να καλύψει την διάσπαση της προσοχής του «ότι ο συνεργός σας θα βρεθεί σε δύσκολη θέση».

«Κανείς δεν θα μάθει ότι έχω συνεργό» είπε ανυπόμονα ο Αόρατος Άνθρωπος. Και μετά, ξαφνικά: «Κάντε ησυχία! Τι συμβαίνει στον κάτω όροφο;»

«Τίποτα» είπε ο Κεμπ και αίφνης άρχισε να μιλάει γρήγορα και δυνατά. «Δεν συμφωνώ με όλα αυτά, Γκρίφιν» είπε. «Καταλάβετε με, αλλά δεν συμφωνώ. Γιατί πρέπει να ονειρεύεστε να παίξετε παιχνίδια στις πλάτες της ανθρωπίνης φυλής; Πώς μπορεί να ελπίζετε ότι θα κερδίσετε την ευτυχία; Μη γίνεστε μοναχικός λύκος. Δημοσιεύστε τα αποτελέσματά σας. Εμπιστευτείτε τον κόσμο –ή έστω το έθνος. Σκεφτείτε τι θα μπορούσατε να πετύχετε με εκατομμύρια βοηθούς...»

Ο Αόρατος Άνθρωπος τον διέκοψε τεντώνοντας το χέρι. «Ακούω βήματα να ανεβαίνουν τη σκάλα» είπε χαμηλόφωνα.

«Ανοησίες» είπε ο Κεμπ.

«Καθίστε να δω» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος και προχώρησε προς την πόρτα, με το χέρι πάντα απλωμένο.

Από αυτό το σημείο και μετά, όλα συνέβησαν πολύ γρήγορα. Ο Κεμπ δίστασε μόνο για μια στιγμή και αμέσως μετά κινήθηκε προς το μέρος του Γκρίφιν για να του κόψει τον δρόμο. Ο Αόρατος Άνθρωπος αιφνιδιάστηκε. «Προδότη!» φώναξε η Φωνή και ξαφνικά η ρόμπα άνοιξε και ο Αόρατος άρχισε να ξεντύνεται καθιστός. Ο Κεμπ έκανε τρία σβέλτα βήματα προς την πόρτα κι αμέσως ο Αόρατος Άνθρωπος –τα κάτω άκρα του είχαν ήδη εξαφανιστεί– πήδηξε όρθιος με μια κραυγή. Ο Κεμπ άνοιξε διάπλατα την πόρτα κι ακριβώς εκείνη τη στιγμή ακούστηκαν βιαστικά πόδια και φωνές.

Με μια γρήγορη κίνηση ο Κεμπ έσπρωξε τον Αόρατο Άνθρωπο πίσω, παραμέρισε και έκλεισε με πάταγο την πόρτα. Το κλειδί βρισκόταν απ' έξω και έτοιμο. Την επόμενη στιγμή, ο Γκρίφιν θα βρισκόταν μόνος στο μελετητήριο του εξώστη, φυλακισμένος. Εκτός από μια μικρή λεπτομέρεια. Το κλειδί είχε μπει βιαστικά στην κλειδαριά εκείνο το πρωί. Καθώς ο Κεμπ έκλεισε δυνατά την πόρτα, έπεσε με θόρυβο πάνω στο χαλί.

Το πρόσωπο του Κεμπ έγινε κάτωχρο. Προσπάθησε να αρπάξει το χερούλι της πόρτας και με τα δύο χέρια του. Για μια στιγμή έμοιαζε να τα έχει καταφέρει με δυσκολία. Μετά όμως, η πόρτα άρχισε να ανοίγει. Κατάφερε να την κλείσει ξανά. Τη δεύτερη φορά η πόρτα άνοιξε τόσο που ο Κεμπ είδε τη ρόμπα σαν σφήνα στο άνοιγμα. Αόρατα δάχτυλα τον άρπαξαν από τον λαιμό αναγκάζοντάς τον να αφήσει το χερούλι για να μπορέσει να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Βρέθηκε βίαια σπρωγμένος προς τα πίσω και παραπατώντας σωριάστηκε στη γωνία του πλατύσκαλου. Η άδεια ρόμπα όρμησε επάνω του.

Ο συνταγματάρχης Άντυ, παραλήπτης της επιστολής του Κεμπ και αρχηγός της αστυνομίας του Μπάρντοκ, βρισκόταν στα μισά της σκάλας. Παρατηρούσε εμβρόντητος την ξαφνική εμφάνιση του Κεμπ και το παράδοξο θέαμα του ρούχου που πετούσε άδειο στον αέρα. Είδε τον Κεμπ να πέφτει και να προσπαθεί να σηκωθεί στα πόδια του. Τον είδε να ορμάει και να ξαναπέφτει σαν βόδι που το σφάζουν.

Και μετά, εντελώς αιφνιδιαστικά, ο συνταγματάρχης δέχτηκε ένα βίαιο χτύπημα από το πουθενά! Έμοιαζε σαν ένα ογκώδες βάρος να πήδηξε πάνω του. Ένιωσε ένα χέρι να του αρπάζει τον λαιμό και ένα γόνατο στα αχαμνά του και μετά να εκσφενδονίζεται με το κεφάλι προς τη βάση της σκάλας. Ένα αόρατο πόδι πάτησε την πλάτη του, ήχος αχνών βημάτων στο ισόγειο, κατόπιν άκουσε τους δύο αστυνομικούς του στο χολ να φωνάζουν και να τρέχουν και τέλος η πόρτα της εισόδου έκλεισε βίαια.

Ο συνταγματάρχης γύρισε το σώμα του και ανακάθισε γουρλώνοντας τα μάτια. Είδε τον Κεμπ να κατεβαίνει τρεκλίζοντας τη σκάλα, σκονισμένος και αναμαλλιασμένος, με τη μια μεριά του προσώπου του κάτωχρη από ένα χτύπημα που είχε δεχτεί, τα χείλη του ματωμένα και μια ροζ ρόμπα και κάτι εσώρουχα στα χέρια.

«Θεέ μου!» φώναξε ο Κεμπ. «Το σχέδιό μας ναυάγησε! Κατάφερε να ξεφύγει!»

25. Η ΚΑΤΑΔΙΩΞΗ ΤΟΥ ΑΟΡΑΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Για ένα διάστημα ο Κεμπ στάθηκε ανίκανος να εκφραστεί με συνοχή ώστε να κάνει τον Άντυ να κατανοήσει την καταγιριστική εξέλιξη των γεγονότων. Στεκόντουσαν στο πλατύσκαλο, με τον Κεμπ να μιλάει γρήγορα, κρατώντας ακόμα τα αλλόκοτα ρούχα του Γκρίφιν. Ο Άντυ είχε καταφέρει μόλις να συλλάβει ένα μέρος της κατάστασης.

«Είναι τρελός» είπε ο Κεμπ. «Είναι απάνθρωπος. Το μόνο του κίνητρο είναι ο καθαρός εγωισμός. Το μόνο που σκέφτεται είναι τι έχει να ωφεληθεί ο ίδιος, πώς θα εξασφαλιστεί. Μου αφηγήθηκε μια ιστορία μόλις το πρωί, κάτι που δεν ήταν παρά αχρείος αυτοσκοπός. Τραυμάτισε κόσμο. Αν δεν τον προλάβουμε, θα αρχίσει να σκοτώνει. Θα δημιουργήσει πανικό. Τίποτα δεν μπορεί να τον σταματήσει. Είναι έξω πια –έξαλλος!»

«Πρέπει να τον πιάσουμε» είπε ο Άντυ. «Αυτό είναι σίγουρο».

«Πώς όμως;» είπε δυνατά ο Κεμπ και ξαφνικά το μυαλό του γέμισε ιδέες. «Πρέπει να ξεκινήσετε αμέσως. Να επιστρατεύσετε όλες σας τις δυνάμεις. Πρέπει να τον εμποδίσετε να εγκαταλείψει την περιοχή. Αν ξεφύγει, μπορεί να διασχίσει την περιφέρεια ανενόχλητος, σκορπώντας πανικό και θάνατο. Ονειρεύεται μια βασιλεία τρόμου! Μια βασιλεία τρόμου, σας λέω! Πρέπει να

βάλετε να παρακολουθούν τα τρένα, τους δρόμους, τα αγκυροβόλια. Να βοηθήσει και η φρουρά. Να τηλεγραφήσετε για ενισχύσεις. Το μόνο που μπορεί να τον κρατήσει εδώ είναι η σκέψη ότι πρέπει να ανακτήσει κάποια σημειωματάρια που θεωρεί πολύτιμα. Θα σας μιλήσω και για αυτά! Υπάρχει ένας άνδρας στο αστυνομικό σας τμήμα –ο Μάρβελ».

«Το ξέρω, το ξέρω» είπε ο Άντυ. «Εκείνα τα βιβλία –ναι. Ο αλήτης όμως...»

«Λέει πως δεν τα έχει, νομίζει όμως πως τα έχει ο αλήτης. Και πρέπει να τον εμποδίσετε να βρει φαγητό και καταφύγιο για ύπνο. Πρέπει όλη η επαρχία να είναι σε επαγρύπνηση μέρα νύχτα. Όλα τα τρόφιμα πρέπει να κλειδωθούν και να ασφαλιστούν, ώστε να αναγκαστεί να κάνει διάρρηξη για να βρει να φάει. Τα σπίτια πρέπει να διπλαμπαρωθούν. Μακάρι ο Θεός να μας στείλει κρύες νύχτες και βροχές! Όλη η επαρχία πρέπει να λάβει μέρος στο ανελέητο κυνηγητό. Σας το λέω, Άντυ, είναι κίνδυνος, καταστροφή. Αν δεν τον ακινητοποιήσουμε και τον κλειδώσουμε, δεν μπορώ ούτε καν να σκεφτώ τη φρίκη που θα συμβεί».

«Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε;» είπε ο Άντυ. «Πρέπει να επιστρέψω στη βάση μου και να αρχίσω πάραυτα να οργανώνομαι. Δεν ερχόσαστε κι εσείς; Ναι, ελάτε και θα κάνουμε ένα είδος πολεμικού συμβουλίου –πρέπει να βοηθήσει ο Χοπς και οι διαχειριστές του σιδηροδρόμου. Μα τον Θεό! Είναι επείγον! Ελάτε, και μου τα λέτε στη διαδρομή. Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε; Και αφήστε αυτά που κρατάτε».

Την επόμενη στιγμή ο Άντυ προπορευόταν κατεβαίνοντας τα σκαλιά. Βρήκαν την μπροστινή πόρτα ανοιχτή και τους αστυνομικούς έξω στον δρόμο να κοιτάζουν το κενό. «Κατάφερε να ξεφύγει, κύριε» είπε ο ένας.

«Πρέπει να πάμε αμέσως στον κεντρικό σταθμό» είπε ο Άντυ. «Ένας από τους δυο σας να τρέξει να ειδοποιήσει μια άμαξα να ανέβει μέχρι εδώ – γρήγορα. Και τώρα, Κεμπ, τι άλλο έχετε να μου πείτε;»

«Σκυλιά» είπε ο Κεμπ. «Φέρτε σκυλιά. Δεν μπορούν να τον δουν, αλλά θα τον μυρίσουν. Φέρτε σκυλιά».

«Καλώς» είπε ο Άντυ. «Δεν είναι κοινώς γνωστό, αλλά οι αξιωματούχοι των φυλακών στο Χάλστεντ γνωρίζουν έναν που έχει λαγωνικά. Σκυλιά λοιπόν. Και τι άλλο;»

«Να έχετε υπ' όψιν» είπε ο Κεμπ «ότι η τροφή που καταναλώνει φαίνεται, μέχρι να αφομοιωθεί από τον οργανισμό του. Οπότε, αφού φάει, πρέπει να κρυφτεί. Πρέπει να ψάξετε εξονυχιστικά κάθε συστάδα δέντρων, κάθε ήσυχη γωνιά. Και φυλάξτε όλα τα όπλα, καθετί που μπορεί να χρησιμεύσει για όπλο. Δεν μπορεί να κουβαλήσει τέτοια πράγματα για πολύ, γιατί θα προδοθεί. Κι ό,τι μπορεί να αρπάξει και να χρησιμοποιήσει για να χτυπήσει ανθρώπους, κι αυτό πρέπει να το κρύψετε».

«Καλώς και ως προς αυτό» είπε ο Άντυ. «Θα τον πιάσουμε!»

«Και στους δρόμους...» είπε ο Κεμπ διστάζοντας να συνεχίσει.

«Ναι;» είπε ο Άντυ.

«Θρυμματισμένο γυαλί» είπε ο Κεμπ. «Το ξέρω ότι είναι απάνθρωπο, σκεφτείτε όμως τι είναι ικανός να κάνει!»

Ο Άντυ πήρε μια κοφτή ανάσα. «Δεν αρμόζει σε κυρίους. Δεν ξέρω. Πάντως θα έχω θρυμματισμένο γυαλί σε ετοιμότητα. Αν τα πράγματα φτάσουν στα άκρα...»

«Αυτός ο άνδρας έχει καταντήσει απάνθρωπος, ακούστε που σας λέω. Είμαι τόσο σίγουρος ότι θα εγκαθιδρύσει ένα καθεστώς τρόμου –μόλις ξεπεράσει το σοκ του– όσο σίγουρος είμαι ότι σας μιλάω. Η μόνη μας πιθανότητα είναι να προπορευτούμε. Η συμπεριφορά του τον έχει απομονώσει από το ανθρώπινο είδος. Το κρίμα στον λαιμό του!»

26. Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΟΥΙΚΣΤΙΝΤ

Ο Αόρατος Άνθρωπος, ως φαίνεται, βγήκε βιαστικά από το σπίτι του Κεμπ σε μια κατάσταση τυφλής οργής. Ένα παιδάκι που έπαιζε κοντά στην αυλόπορτα βρέθηκε στον δρόμο του και το έσπρωξε πέρα τόσο βίαια που έσπασε ο αστράγαλός του. Μετά από αυτό το περιστατικό και για χρονικό διάστημα αρκετών ωρών ο Αόρατος Άνθρωπος ξέφυγε από την ανθρώπινη αντίληψη. Κανείς δεν γνωρίζει πού πήγε ή τι έκανε. Μπορεί όμως να τον φανταστεί να κινείται βιαστικά μέσα στο ζεστό πρωινό του Ιουνίου. Να ανεβαίνει τον λόφο και να κατεβαίνει από την άλλη μεριά πίσω από το Πορτ Μπάρντοκ, γεμάτος οργή και απελπισία για την ανυπόφορη μοίρα του. Να βρίσκει τελικά καταφύγιο, ιδρωμένος και κουρασμένος, ανάμεσα στα σύδεντρα του Χίντοντιν για να μαζέψει τα συντρίμια των διαλυμένων του σχεδίων κατά των συνανθρώπων του. Αυτό ήταν το πιο πιθανό σημείο ανάπαυλας για τον Αόρατο Άνθρωπο, γιατί από εκεί έκανε εκ νέου την εμφάνισή του με έναν ζοφερά τραγικό τρόπο γύρω στις δύο το απόγευμα.

Ίσως κάποιος αναρωτηθεί σε τι διανοητική κατάσταση βρισκόταν όλες αυτές τις ώρες και τι σχέδια είχε καταστρώσει. Χωρίς αμφιβολία ήταν εξοργισμένος με την προδοσία του Κεμπ, και παρότι ίσως και να μπορούμε να κατανοήσουμε τα κίνητρα που οδήγησαν τον γιατρό σε αυτή την εξαπάτηση,

από την άλλη μπορούμε ίσως να φανταστούμε –ακόμα και να δείξουμε κάποια συμπάθεια– το μένος που πρέπει να προξένησε αυτή η αναπάντεχη συμπεριφορά. Ίσως ο Αόρατος να θυμήθηκε την απόλυτη έκπληξη των εμπειριών της Όξφορντ Στριτ, γιατί όντως υπολόγιζε στη συνεργασία του Κεμπ για την πραγμάτωση του βάρβαρου ονείρου του να τρομοκρατήσει τον κόσμο. Πάντως, γύρω στο μεσημέρι εξαφανίστηκε από προσώπου γης και δεν βρέθηκε κανένας να μαρτυρήσει τι μπορεί να έκανε μέχρι τις δύο και μισή το απόγευμα. Ας το θεωρήσουμε τύχη για την ανθρωπότητα, για εκείνον όμως ήταν μια μοιραία αδράνεια.

Σε αυτό λοιπόν το ενδιάμεσο διάστημα, ένα πλήθος που όλο και μεγάλωνε, διάσπαρτο στην ύπαιθρο, είχε δραστηριοποιηθεί. Το πρωί, ο Αόρατος Άνθρωπος ήταν ακόμα ένας μύθος και μόνο, μια χαλαρή απειλή. Το απόγευμα όμως, κυρίως εξ αιτίας της στεγνής προκήρυξης του Κεμπ, παρουσιαζόταν σαν ένας απτός αντίπαλος που έπρεπε να τραυματιστεί, να συλληφθεί, να νικηθεί, οπότε όλη η επαρχία άρχισε να οργανώνεται με απίστευτη ταχύτητα. Μέχρι τις δύο η ώρα, ο Αόρατος Άνθρωπος ίσως και να κατάφερνε να φύγει από την περιοχή με το τρένο, μετά τις δύο όμως κάτι τέτοιο ήταν αδύνατον. Κάθε επιβατικό τρένο, στο σιδηροδρομικό δίκτυο που εκτεινόταν μέσα σε ένα μεγάλο παραλληλόγραμμο ανάμεσα στο Σαουθάμπτον, το Μάντσεστερ, το Μπράιτον και το Χόσαμ, ταξίδευε με κλειδωμένες πόρτες, ενώ η κυκλοφορία των εμπορευμάτων είχε σχεδόν διακοπεί προσωρινά. Και σε μια αχτίνα είκοσι μιλίων από το Πορτ Μπάρντοκ, άνδρες οπλισμένοι με τουφέκια και ρόπαλα οργανώνονταν σε ομάδες τριών ή τεσσάρων ατόμων, για να οργώσουν δρόμους και χωράφια με τη συνοδεία σκυλιών.

Έφιπποι αστυνομικοί περιόδευαν τις επαρχιακές οδούς σταματώντας σε κάθε αγροτόσπιτο και προειδοποιώντας τον κόσμο να κλειδώσει τα σπίτια του και να μείνει μέσα εκτός κι αν διέθετε όπλα. Όλα τα δημοτικά σχολεία είχαν τελειώσει τα μαθήματα μέχρι τις τρεις η ώρα και τα παιδιά, φοβισμένα και ανά ομάδες, επέστρεφαν βιαστικά στα σπίτια τους. Η προκήρυξη του Κεμπ –την οποία όντως είχε υπογράψει ο Άντυ– είχε αναρτηθεί σχεδόν σε όλη την περιφέρεια μέχρι τις τέσσερις ή πέντε το απόγευμα. Παρουσίαζε με συντομία

αλλά ευκρινώς πώς είχε η κατάσταση. Εφιστούσε την προσοχή στο ότι έπρεπε να αποτρέψουν τον Αόρατο Άνθρωπο από το να φάει και να κοιμηθεί. Συνιστούσε την αναγκαιότητα διαρκούς επιφυλακής και επαγρύπνησης για κάθε μαρτυρία των κινήσεων του αντιπάλου. Και ήταν τόσο άμεση και αποφασιστική η κινητοποίηση των αρχών, τόσο ακαριαία και οικουμενική η πίστη στην ύπαρξη του παράδοξου πλάσματος, ώστε προτού πέσει η νύχτα μια περιοχή αρκετών εκατοντάδων τετραγωνικών μιλίων βρισκόταν σε κατάσταση στενής πολιορκίας, ενώ ο ντόπιος πληθυσμός παρακολουθούσε με ρίγη τρόμου. Από στόμα σε στόμα, η ιστορία του φόνου του κυρίου Γουίκσιντ διέτρεξε σαν τον άνεμο το μήκος και το πλάτος της περιφέρειας.

Αν εικάσουμε ότι το καταφύγιο του Αόρατου Ανθρώπου ήταν τα σύδεντρα του Χίντοντιν, τότε λογικά συμπεραίνουμε ότι νωρίς το απόγευμα πρέπει να έκανε ξανά την εμφάνισή του με κάποιο καινούριο σχέδιο που περιλάμβανε τη χρήση όπλου. Δεν μπορούμε να ξέρουμε ποιο ήταν αυτό το σχέδιο, αλλά οι ενδείξεις ότι είχε επάνω του τη σιδερόβεργα πριν τη συνάντησή του με τον Γουίκσιντ είναι συντριπτικές κατά τη γνώμη μου.

Φυσικά δεν έχουμε γνώση των λεπτομερειών αυτής της συνάντησης. Συνέβη στην άκρη ενός σωρού χαλικιών, ούτε διακόσια μέτρα από την πύλη του θερινού καταλύματος του λόρδου Μπάρντοκ. Πάντως όλα δείχνουν ότι διαδραματίστηκε μια απεγνωσμένη πάλη –το ποδοπατημένο έδαφος, τα πολλαπλά τραύματα που έφερε ο κύριος Γουίκσιντ, το τσακισμένο μπασιτούνι του. Δεν μπορούμε όμως να φανταστούμε τον λόγο της επίθεσης, εκτός του γεγονότος ότι τελέστηκε υπό καθεστώς δολοφονικής φρενίτιδας. Πράγματι, η θεωρία της τρέλας είναι σχεδόν αναπόφευκτη. Ο κύριος Γουίκσιντ ήταν ένας άνδρας γύρω στα σαράντα πέντε, επιστάτης του λόρδου Μπάρντοκ, άκακος στις συνήθειες και την εμφάνιση, σίγουρα το τελευταίο άτομο που θα προκαλούσε έναν τόσο τρομερό αντίπαλο. Το όπλο που χρησιμοποίησε εναντίον του ο Αόρατος Άνθρωπος προφανώς ήταν μια σιδερένια ράβδος από έναν ετοιμόρροπο φράκτη. Σταμάτησε αυτόν τον φιλήσυχο άνθρωπο που γύριζε ήσυχα- ήσυχα σπίτι για φαγητό, του επιτέθηκε, εξουδετέρωσε την ασθενική αντίσταση που προέβαλε, του έσπασε το χέρι, τον έριξε στο χώμα και του πολτοποίησε το κεφάλι.

Φυσικά θα πρέπει να απόσπασε τη σιδερόβεργα από τον φράκτη προτού συναντήσει το θύμα του –θα πρέπει να την είχε ήδη επάνω του. Μόνο σε δύο λεπτομέρειες που σχετίζονται με το θέμα αξίζει να σταθούμε. Κατά πρώτον, ο σωρός των χαλικιών δεν βρισκόταν στον δρόμο του κυρίου Γουίκσιντ αλλά περίπου διακόσια μέτρα έξω από το συνηθισμένο δρομολόγιό του. Κατά δεύτερον, η μαρτυρία μιας μικρούλας που πήγαινε στα απογευματινά της μαθήματα ότι είδε τον δολοφονημένο να “τριποδίζει” παράξενα κατά μήκος ενός αγρού κατευθυνόμενος προς το σκάμμα με τα χαλίκια. Η περιγραφή της κίνησης –με παντομίμα– από το κοριτσάκι δείχνει έναν άνδρα που καταδιώκει κάτι στο έδαφος μπροστά του και το χτυπάει ξανά και ξανά με το μπαστούνι του. Το κοριτσάκι ήταν το τελευταίο άτομο που τον είδε ζωντανό. Ο κύριος Γουίκσιντ χάθηκε από το οπτικό της πεδίο οδεύοντας προς τον θάνατό του. Η θανάσιμη πάλη κρύφτηκε από τα μάτια της μικρής εξ αιτίας μιας συστάδας από οξιές και μιας ελαφριάς κλίσης του εδάφους.

Αυτό λοιπόν, στο μυαλό του παρόντος συγγραφέα τουλάχιστον, παρέχει μια δικαιολογία για την τέλεση της καταδικαστέας πράξης. Μπορούμε να φανταστούμε ότι ο Γκρίφιν όντως είχε αφαιρέσει τη σιδερόβεργα και την είχε πάρει μαζί του για να τη χρησιμοποιήσει ως όπλο, δεν είχε όμως εσκεμμένη πρόθεση να διαπράξει φόνο. Ίσως ο Γουίκσιντ να περνούσε από εκεί και να παρατήρησε τη σιδερόβεργα να πλέει χωρίς αιτία στον αέρα. Χωρίς να πάει ο νους του στον Αόρατο Άνθρωπο –γιατί το Πορτ Μπάρντοκ είναι δέκα μίλια μακριά– ίσως άρχισε να καταδιώκει το κινούμενο αντικείμενο. Πιθανόν ο άνδρας αυτός να μην είχε ακούσει το παραμικρό για τον Αόρατο Άνθρωπο. Οπότε μπορούμε να φανταστούμε τον Αόρατο Άνθρωπο να προσπαθεί να το σκάσει –αθόρυβα ώστε να μην αποκαλυφθεί η παρουσία του στην περιοχή– και τον Γουίκσιντ, αναστατωμένο και περιέργο, να ακολουθεί αυτό το χωρίς λόγο κινούμενο αντικείμενο, και τελικά να του καταφέρει ένα χτύπημα.

Κάτω από φυσιολογικές συνθήκες, ο Αόρατος Άνθρωπος θα είχε αναμφίβολα τη δυνατότητα να απομακρυνθεί από τον μεσήλικα διώκτη του, αλλά η θέση στην οποία βρέθηκε το σώμα του κυρίου Γουίκσιντ μάς οδηγεί στην υπόθεση ότι ο άτυχος άνδρας καταδίωξε τη λεία του μέχρι που τη στρίμωξε σε μια γωνιά ανάμεσα σε έναν σωρό από τσουκνίδες και το σκάμμα

με τα χαλίκια. Όσοι έχουν αντιληφθεί το εύρος της οξυθυμίας του Αόρατου Ανθρώπου, είναι πολύ εύκολο να φανταστούν τα υπόλοιπα.

Όλα αυτά όμως είναι απλά υποθέσεις. Τα μόνα αναμφισβήτητα γεγονότα – γιατί οι μαρτυρίες παιδιών είναι συνήθως αναξιόπιστες– είναι η ανακάλυψη του σώματος του Γουίκσιντ, νεκρού ήδη, και της αιματοβαμμένης σιδερόβεργας, που βρέθηκε πεταμένη ανάμεσα στις τσουκνίδες. Η εγκατάλειψη της σιδερόβεργας από τον Γκρίφιν δείχνει ότι, μέσα στη συναισθηματική του έξαρση, ο σκοπός για τον οποίο την είχε επάνω του –αν όντως είχε κάποιο σκοπό– εγκαταλείφθηκε. Σίγουρα επρόκειτο για έναν έντονα εγωιστικό και ανάλγητο άνθρωπο, η θέα του θύματός του όμως, του πρώτου του θύματος, αιμόφυρτου και αξιοθρήνητου στα πόδια του, ίσως διέρρηξε το φράγμα που συγκρατούσε τις τύψεις του, οπότε για κάποιο διάστημα θα ένιωσε μια μεταμέλεια, όποια κι αν ήταν τα σχέδια που είχε καταστρώσει.

Μετά τον φόνο του κυρίου Γουίκσιντ, ως φαίνεται, περιπλανήθηκε διασχίζοντας την ύπαιθρο προς τις νότιες ακτές. Διαδόθηκε μια ιστορία ότι κάποιοι άνδρες σε ένα λιβάδι κοντά στο Φερν Μπότομ άκουσαν μια φωνή γύρω στο ηλιοβασίλεμα. Θρηνούσε και γελούσε, πλάνταζε στο κλάμα και μούγκριζε, πότε πότε κραύγαζε. Θα πρέπει να ήταν αλλόκοτο να ακούς κάτι τέτοιο. Η φωνή συνέχισε μέχρι τη μέση ενός λιβαδιού με τριφύλλι και έσβησε κατά τη μεριά των λόφων.

Εκείνο το απόγευμα ο Αόρατος Άνθρωπος θα πρέπει να έμαθε κάτι σχετικά με τη βιασύνη του Κεμπ να εκμεταλλευτεί τις εξομολογήσεις που του είχε κάνει. Θα πρέπει να βρήκε σπίτια κλειδωμένα και αμπαρωμένα. Ίσως και να τριγύριζε σε σιδηροδρομικούς σταθμούς και πανδοχεία. Σίγουρα θα διάβασε τις προκηρύξεις και θα αντιλήφθηκε έστω και κατά ένα μέρος τη σημασία της εκστρατείας εναντίον του. Και καθώς το απόγευμα προχωρούσε, ομάδες τριών ή τεσσάρων ανδρών είχαν σκορπιστεί στα χωράφια, κι ακούγονταν σκουξίματα σκυλιών. Αυτοί οι ανθρωποκυνηγοί είχαν συγκεκριμένες οδηγίες για το πώς θα αλληλοστηρίζονταν σε περίπτωση που έβρισκαν μπροστά τους τον Αόρατο Άνθρωπο, εκείνος όμως τους απέφυγε. Μπορούμε εν μέρει να κατανοήσουμε την απελπισία του, που οφειλόταν κυρίως στο ότι ο ίδιος είχε προμηθεύσει τις πληροφορίες που τώρα χρησιμοποιούνταν ανηλεώς εναντίον

του. Εκείνη τουλάχιστον τη μέρα έχασε το κουράγιο του. Για είκοσι τέσσερες σχεδόν ώρες, εκτός από το διάστημα που έστρεψε το μένος του εναντίον του Γουίκσιντι, ήταν ένας κυνηγημένος άνθρωπος. Θα πρέπει να έφαγε και να κοιμήθηκε κατά τη διάρκεια της νύχτας, γιατί το επόμενο πρωί είχε ξαναβρεί τον εαυτό του. Ήταν δυνατός, δραστήριος, θυμωμένος, μοχθηρός, έτοιμος για την τελευταία του μεγάλη μάχη εναντίον των ανθρώπων.

27. Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΤΟΥ ΚΕΜΠ

Ο Κεμπ διάβασε ένα παράξενο μήνυμα γραμμένο με μολύβι σε ένα λιγδιασμένο κομμάτι χαρτί.

“Υπήρξατε τρομερά δραστήριος και έξυπνος” έλεγε το γράμμα “παρότι δεν μπορώ να φανταστώ τι νομίζετε ότι θα κερδίσετε. Ταχτήκατε εναντίον μου. Για μια ολόκληρη μέρα με κυνηγήσατε, προσπαθήσατε να μου στερήσετε τη δυνατότητα να ξεκουραστώ τη νύχτα. Εγώ όμως βρήκα τροφή παρά τις προσπάθειές σας, κοιμήθηκα όσο κι αν κάνατε τα αδύνατα δυνατά για με αποτρέψετε. Το παιχνίδι μόλις άρχισε. Δεν μένει τίποτα άλλο παρά να ξεκινήσει ο Τρόμος. Αυτή είναι η πρώτη μέρα του Τρόμου. Το Πορτ Μπάρντοκ δεν βρίσκεται πια κάτω από την εξουσία της Βασίλισσας, αυτό να πείτε στον συνταγματάρχη της Αστυνομίας σας και σε όλους τους υπόλοιπους. Βρίσκεται κάτω από τη δική μου εξουσία –την εξουσία του Τρόμου! Αυτή είναι η πρώτη μέρα του πρώτου έτους τα νέας εποχής –της Εποχής του Αόρατου Ανθρώπου. Είμαι ο Αόρατος Άνθρωπος ο Πρώτος. Θα αρχίσω την εξουσία μου με εύκολο τρόπο. Την πρώτη μέρα θα γίνει μία εκτέλεση για παραδειγματισμό –ενός άνδρα με το όνομα Κεμπ. Ο θάνατος θα σημάνει σήμερα για αυτόν. Μπορεί να κλειδαμπαρωθεί, να κρυφτεί, να βάλει να τον φρουρούν, μπορεί να φορέσει και πανοπλία αν έτσι του αρέσει, όμως ο Θάνατος, ο αόρατος Θάνατος

έρχεται. Ας πάρει τις προφυλάξεις του, μπορεί και να εντυπωσιάσει τον λαό μου. Ο θάνατος ξεκινάει από το γραμματοκιβώτιο ακριβώς το μεσημέρι. Το γράμμα θα πέσει μέσα καθώς θα πλησιάζει ο ταχυδρόμος, και μετά το παιχνίδι αρχίζει. Ο θάνατος αρχίζει. Μην τον βοηθήσετε, υπήκοοί μου, διαφορετικά θα ακολουθήσετε την τύχη του. Σήμερα ο Κεμπ θα πεθάνει”.

Ο Κεμπ διάβασε το γράμμα δύο φορές. «Δεν είναι φάρσα» είπε. «Αυτή είναι η φωνή του. Και αυτό που λέει το εννοεί».

Γύρισε το διπλωμένο χαρτί από την άλλη, και στη μεριά με τη διεύθυνση παραλήπτη είδε την ταχυδρομική σφραγίδα του Χίντοντιν και την κοινότοπη λεπτομέρεια “ο δεύτερος που θα πληρώσει”».

Σηκώθηκε αργά αφήνοντας το γεύμα του στη μέση –το γράμμα είχε φτάσει με το ταχυδρομείο της πρώτης μεταμεσημβρινής ώρας– και πήγε στο γραφείο του. Κάλεσε την οικονόμο του και της έδωσε εντολή να εξετάσει πάραυτα τα μάνταλα στα παράθυρα όλου του σπιτιού και να κλείσει όλες τις εσωτερικές γρίλιες. Τις γρίλιες του γραφείου του τις έκλεισε ο ίδιος. Έβγαλε ένα μικρό περίστροφο από ένα κλειδωμένο συρτάρι της κρεβατοκάμαράς του, το εξέτασε προσεκτικά και το έβαλε στην τσέπη του σακακιού του. Έγραψε κάποια σύντομα σημειώματα –το ένα προοριζόταν για τον συνταγματάρχη Άντυ– τα έδωσε στην υπηρέτριά του μαζί με ξεκάθαρες οδηγίες σχετικά με το πώς θα έβγαινε από το σπίτι. «Δεν υπάρχει κίνδυνος» της είπε. «Για εσένα» συμπλήρωσε από μέσα του. Έμεινε σκεπτικός για λίγο και κατόπιν επέστρεψε στο γεύμα του που κρύωνε παρατημένο από ώρα.

Έτρωγε και σκεφτόταν. Τελικά, χτύπησε με δύναμη το χέρι του στο τραπέζι. «Θα τον πιάσουμε!» είπε. «Και το δόλωμα είμαι εγώ. Έχει ξεπεράσει τα όρια».

Ανέβηκε στον εξώστη σφαιρίζοντας προσεκτικά κάθε πόρτα πίσω του. «Είναι ένα παιχνίδι» είπε. «Παράξενο παιχνίδι, εγώ όμως διαθέτω όλες τις πιθανότητες, κύριε Γκρίφιν, παρότι είστε αόρατος. Ο Γκρίφιν εναντίον όλων, εκδικητής».

Στάθηκε στο παράθυρο κοιτώντας τον λόφο που άχνιζε στη ζέστη της ημέρας. «Χρειάζεται καθημερινά τροφή –ούτε που θα ήθελα να ήμουν στη θέση του. Να κοιμήθηκε άραγε χθες τη νύχτα; Κάπου στην ύπαιθρο, μακριά

από πιθανές αντιπαραθέσεις. Μακάρι να είχαμε υγρό και ψυχρό καιρό και όχι αυτή τη λάβρα. Ίσως και να με παρακολουθεί αυτή τη στιγμή».

Πλησίασε κι άλλο το παράθυρο. Κάτι χτύπησε με δύναμη στα τούβλα πάνω από το πλαίσιο του παραθύρου. Ο θόρυβος τον έκανε να πιναχτεί προς τα πίσω.

«Αρχίζω να γίνομαι νευρικός» είπε ο Κεμπ. Χρειάστηκε όμως να περάσουν πέντε λεπτά μέχρι να πλησιάσει ξανά στο παράθυρο. «Σπουργίτι θα ήταν μάλλον» είπε.

Σύντομα άκουσε το σήμαντρο της εξώπορτας και κατέβηκε βιαστικά στο ισόγειο. Τράβηξε τον σύρτη και ξεκλείδωσε την πόρτα, αλλά έβαλε την αλυσίδα και μόνο τότε άνοιξε επιφυλακτικά την πόρτα, χωρίς να φανεί στο άνοιγμα. Μια οικεία φωνή μίλησε. Ήταν ο Άντυ.

«Η υπηρέτριά σας δέχτηκε επίθεση, Κεμπ» είπε κοντά στην πόρτα.

«Τι;» αναφώνησε έκπληκτος ο Κεμπ.

«Της πήραν το σημείωμά σας. Κάπου εδώ κοντά βρίσκεται το θήραμά μας. Αφήστε με να περάσω».

Ο Κεμπ έβγαλε την αλυσίδα και ο Άντυ στριμώχτηκε στο άνοιγμα της πόρτας και μπήκε στο σπίτι. Στάθηκε στον προθάλαμο κοιτάζοντας με φανερή ανακούφιση τον Κεμπ να ασφαρίζει ξανά την πόρτα. «Το σημείωμα αρπάχτηκε από το χέρι της. Η κοπέλα κατατρόμαξε. Είναι στο αστυνομικό τμήμα τώρα. Σε κατάσταση υστερίας. Ο άνθρωπός μας βρίσκεται κάπου κοντά. Τι έλεγε το σημείωμα;»

Ο Κεμπ άφησε να του ξεφύγει μια βρισιά.

«Τι ηλίθιος που υπήρξα» είπε. «Θα έπρεπε να το φανταστώ. Το Χίντοντιν δεν είναι ούτε μια ώρα δρόμος από εδώ. Έφτασε λοιπόν;»

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Άντυ.

«Κοιτάξτε αυτό!» είπε ο Κεμπ και οδήγησε τον Άντυ στο γραφείο του όπου του έδωσε το γράμμα του Αόρατου Ανθρώπου. Ο Άντυ διάβασε και σφύριξε σιγανά. «Κι εσείς...»

«Πρότεινα να του στήσουμε μια παγίδα –σαν ηλίθιος» είπε ο Κεμπ «και έστειλα την πρότασή μου με την καμαριέρα μου. Σε αυτόν».

Ο Άντυ κατάλαβε γιατί έβρισε ο Κεμπ.

«Θα φύγει» του είπε.

«Αυτός όχι, δεν θα το κάνει» απάντησε ο Κεμπ.

Από τον επάνω όροφο ακούστηκαν τζάμια να σπάνε και να καταρρέουν. Το βλέμμα του Άντυ έπιασε τη φευγαλέα λάμψη του μικρού περιστροφου που μισοεξείχε από την τσέπη του Κεμπ. «Είναι ένα παράθυρο επάνω!» είπε ο Κεμπ και προπορεύτηκε στο πιο πάνω πάτωμα. Ενώ ακόμα ανέβαιναν τα σκαλιά, ακούστηκε κι ένας δεύτερος πάταγος τζαμιών. Όταν έφτασαν στο παρατηρητήριο του εξώστη, είδαν ότι δύο από τα τρία παράθυρα είχαν γίνει θρύψαλα, το μισό δωμάτιο είχε γεμίσει θρυμματισμένο γυαλί και μια μεγάλη πέτρα είχε προσγειωθεί πάνω στο τραπέζι. Οι δυο άνδρες σταμάτησαν στην πόρτα μελετώντας τη ζημιά. Ο Κεμπ έβρισε ξανά και ακριβώς εκείνη τη στιγμή το τρίτο παράθυρο έσπασε με κρότο σαν ένα πιστόλι που εκπυρσοκρότησε, για κλάσματα δευτερολέπτου έμεινε ραγισμένο στη θέση του και μετά κατάρρευσε σε αιχμηρά τριγωνικά κομμάτια στο πάτωμα.

«Τι είναι όλα αυτά;» ρώτησε ο Άντυ.

«Μια αρχή» είπε ο Κεμπ.

«Σίγουρα δεν υπάρχει τρόπος να σκαρφαλώσει κάποιος μέχρι εδώ πάνω;»

«Ούτε γάτα δεν θα μπορούσε».

«Δεν υπάρχουν εσωτερικές γρίλιες;»

«Εδώ όχι. Όμως όλα τα δωμάτια του κάτω ορόφου έχουν –Ε! Τι γίνεται;» αναφώνησε με έκδηλη έκπληξη ο Κεμπ.

Ακούστηκε ένας δυνατός ήχος σαν κάτι να έσπαγε και χτυπήματα πάνω στις σανίδες του κάτω ορόφου. «Ανάθεμά τον!» είπε ο Κεμπ. «Αυτό ακούγεται –ναι– είναι μία από τις κρεβατοκάμαρες. Έχει σκοπό να καταστρέψει όλο το σπίτι. Είναι ανόητος όμως. Οι γρίλιες είναι κλειστές και τα τζάμια θα πέσουν έξω. Θα κόψει τα πόδια του».

Καινούριος πάταγος και άλλο ένα παράθυρο καταστράφηκε. Οι δύο άνδρες έστεκαν σαστισμένοι στο πλατύσκαλο. «Έχω μια ιδέα!» είπε ο Άντυ. «Δώστε μου ένα ραβδί ή κάτι ανάλογο και θα πάω μέχρι το τμήμα να φέρω τα λαγωνικά. Αυτό θα τον κανονίσει! Ούτε δέκα λεπτά δεν είναι η απόσταση...»

Ακόμα ένα παράθυρο ακολούθησε την τύχη των προηγούμενων.

«Έχετε μήπως κάποιο περιστροφικό;» ρώτησε ο Άντυ.

Το χέρι του Κεμπ πήγε αυτόματα στην τσέπη του, αλλά δίστασε. «Δεν έχω – εννοώ δεν έχω άλλο»

«Θα σας το επιστρέψω» είπε ο Άντυ. «Θα είστε ασφαλής εδώ».

Ο Κεμπ, νιώθοντας ντροπή για τη στιγμιαία απόπειρα να πει ψέματα, έδωσε το όπλο στον Άντυ.

«Λοιπόν, ας πάμε στην πόρτα» είπε ο Άντυ.

Καθώς στέκονταν διστακτικοί στον προθάλαμο, άκουσαν να ραγίζει και να σπάει ένα από τα παράθυρα της κρεβατοκάμαρας του πρώτου ορόφου. Ο Κεμπ πλησίασε την πόρτα και άρχισε να τραβάει τους σύρτες όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Το πρόσωπό του ήταν λίγο πιο χλωμό απ' ό,τι συνήθως. «Με το που θα ανοίξω την πόρτα, πρέπει να βγείτε αμέσως έξω» είπε ο Κεμπ. Την επόμενη στιγμή ο Άντυ είχε βγει στο κατώφλι της εξώθυρας και οι σύρτες κυλούσαν ξανά στις θέσεις τους ασφαρίζοντας την είσοδο του σπιτιού. Ο συνταγματάρχης δίστασε λίγο, νιώθοντας πιο ασφαλής με την πλάτη στην πόρτα. Κατόπιν άρχισε να κατεβαίνει με ορθό παράστημα τα σκαλιά. Διέσχισε το παρτέρι και πλησίασε την αυλόπορτα. Ένα ελαφρύ αεράκι έκανε το γρασίδι να ριγήσει. Κάτι κινήθηκε δίπλα στον Άντυ. «Σταματήστε μια στιγμή» είπε η Φωνή, και ο συνταγματάρχης έμεινε ακίνητος ενώ αυτόματα η παλάμη του σφίχτηκε γύρω από το περιστροφικό.

«Ναι;» είπε ο Άντυ, ωχρός και βλοσυρός, με τα νεύρα τσιτωμένα.

«Θα με υποχρεώνετε αν γυρίζετε πίσω στο σπίτι» είπε η Φωνή, το ίδιο βλοσυρή και τσιτωμένη.

«Παρακαλώ;» είπε ο Άντυ βραχνά περνώντας τη γλώσσα του πάνω από τα στεγνά του χείλη. Σκέφτηκε πως η Φωνή βρισκόταν κάπου μπροστά του και προς τα αριστερά. Αν δοκίμαζε την τύχη του με μία σφαίρα;

«Πού πηγαίνετε;» είπε η Φωνή.

Και οι δύο κινήθηκαν γρήγορα, ενώ κάτι έλαμψε από το άνοιγμα της τσέπης του Άντυ.

Ο Άντυ σταμάτησε και σκέφτηκε. «Το πού πηγαίνω δεν σας αφορά» τόνισε αργά. Δεν πρόλαβε να πει περισσότερα όταν ένα χέρι τυλίχτηκε γύρω από τον λαιμό του ενώ ταυτόχρονα ένωσε ένα γόνατο στην πλάτη του και στη στιγμή έχασε την ισορροπία του. Τράβηξε αδέξια το περίστροφο και στόχευσε στα τυφλά. Την επόμενη στιγμή δέχτηκε ένα χτύπημα στο στόμα και το περίστροφο αποσπάστηκε από το χέρι του. Έκανε μια μάταιη προσπάθεια να πιαστεί από ένα γλιστερό κλαδί, πάλεψε να σταθεί στα πόδια του, μα βρέθηκε καταγής. «Να πάρει!» είπε ο Άντυ. Η Φωνή γέλασε. «Θα σας σκοτώνα τώρα, δεν θέλω όμως να χαραμίσω τη σφαίρα» του είπε και ο Άντυ είδε το περίστροφο στον αέρα, να τον στοχεύει από απόσταση είκοσι εκατοστών.

«Λοιπόν;» είπε ο Άντυ έχοντας ανακαθίσει.

«Σηκωθείτε όρθιος» είπε η Φωνή.

Ο Άντυ σηκώθηκε.

«Προσοχή» είπε η Φωνή και συνέχισε πιο τραχιά: «Μην σκεφτείτε να με κοροϊδέψετε. Θυμηθείτε ότι μπορώ να δω το πρόσωπό σας ενώ εσείς δεν μπορείτε να δείτε το δικό μου. Πρέπει να ξαναμπείτε στο σπίτι».

«Δεν θα με αφήσει να μπω» είπε ο Άντυ.

«Κρίμα» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος. «Δεν έχω κάτι εναντίον σας».

Ο Άντυ έγλειψε ξανά τα χείλη του. Απέστρεψε το βλέμμα του από το στόμιο του περιστεροφου και το προσήλωσε πέρα μακριά στη θάλασσα που είχε ένα αστραφτερό μπλε χρώμα κάτω από τον ήλιο του μεσημεριού, στα πράσινα λιβάδια, στον άσπρο βράχο του Χεντ, στην πολύβουη πολίχνη, και ξαφνικά κατάλαβε ότι η ζωή ήταν πολύ γλυκιά. Το βλέμμα του επέστρεψε στο μικρό

μεταλλικό αντικείμενο που αιωρείτο ανάμεσα σε γη και ουρανό, λιγότερο από πέντε μέτρα μακριά του. «Τι πρέπει να κάνω;» ρώτησε με μισή καρδιά.

«Τι πρέπει να κάνω εγώ;» είπε ο Αόρατος Άνθρωπος. «Θα σας δώσω μια βοήθεια. Το μόνο που μπορείτε να κάνετε είναι να πάτε πίσω».

«Θα προσπαθήσω. Αν με αφήσει να μπω, μου υπόσχεστε ότι δεν θα παραβιάσετε την πόρτα;»

«Δεν είστε εσείς το πρόβλημά μου» είπε η Φωνή.

Στο μεταξύ, ο Κεμπ είχε καταφύγει στον επάνω όροφο και τώρα, καθώς έσκυβε ανάμεσα στα σπασμένα τζάμια και κρυφοκοίταζε πάνω από το περβάζι του παράθυρου του γραφείου του, είδε τον Άντυ να έχει ανοίξει κουβέντα με τον Αόρατο. «Γιατί δεν πυροβολεί;» μονολόγησε ψιθυριστά. Κατόπιν, το περίστροφο μετακινήθηκε ελαφρά και κάτι φωτεινό τύφλωσε πρόσκαιρα τον Κεμπ. Σκίασε τα μάτια του και προσπάθησε να δει από πού προερχόταν η εκτυφλωτική λάμψη.

«Μα βέβαια! Ο Άντυ τού έδωσε το περίστροφο».

«Υπόσχεθείτε ότι δεν θα παραβιάσετε την πόρτα» έλεγε εκείνη τη στιγμή ο Άντυ. «Μην το παρατραβάτε. Μην κρίνετε βιαστικά τον Κεμπ».

«Εσείς θα επιστρέψετε στο σπίτι. Σας το δηλώνω κατηγορηματικά ότι δεν υπόσχομαι το παραμικρό».

Ο Άντυ φάνηκε να παίρνει ξαφνικά την απόφασή του. Στράφηκε προς το σπίτι βηματίζοντας αργά με τα χέρια πίσω από την πλάτη του. Ο Κεμπ τον παρατηρούσε σαστισμένος. Το περίστροφο εξαφανίστηκε, εμφανίστηκε ξανά αστράφτοντας, εξαφανίστηκε και πάλι. Με μια προσεκτική ματιά γινόταν φανερό σαν ένα μικρό σκοτεινό αντικείμενο που ακολουθούσε τον Άντυ. Και ξαφνικά όλα συνέβησαν με αστραπιαία ταχύτητα. Ο Άντυ πήδησε προς τα πίσω, πήρε μια στροφή, προσπάθησε να βουτήξει το μικρό αντικείμενο, έχασε τον στόχο του, τίναξε ψηλά τα χέρια του και έπεσε μπρούμυτα. Ο Κεμπ είδε τον γαλάζιο καπνό, όμως δεν άκουσε τον πυροβολισμό. Ο Άντυ σφάδασε, ανασηκώθηκε στο ένα χέρι, έπεσε ξανά και έμεινε ακίνητος.

Για λίγο ο Κεμπ απόμεινε να παρατηρεί σαστισμένος την απάθεια του σώματος του Άντυ. Το απόγευμα ήταν πολύ ζεστό και ήσυχο. Τίποτα δεν έμοιαζε να κινείται στον κόσμο πέρα από ένα ζευγάρι πεταλούδες που κυνηγούσαν η μία την άλλη στους θάμνους ανάμεσα στο σπίτι και την αυλόπορτα. Ο Άντυ κειτόταν πάνω στο παρτέρι κοντά στην πύλη. Οι γρίλιες ήταν κλειστές σε όλα τα σπίτια που βρίσκονταν στην κατηφοριά του λόφου, όλα εκτός από ένα. Σε ένα μικρό πράσινο εξοχικό φαινόταν μια λευκή φιγούρα, προφανώς ένας ηλικιωμένος που κοιμόταν. Ο Κεμπ κοίταξε εξονυχιστικά τριγύρω μήπως και το βλέμμα του πιάσει τη λάμψη του περιστροφου, το όπλο όμως έμοιαζε να έχει εξαφανιστεί. Τα μάτια του ξαναγύρισαν στον ακίνητο Άντυ. Το παιχνίδι είχε ξεκινήσει για τα καλά.

Τότε ακούστηκε πρώτα το κουδούνι της εξώπορτας να σημαίνει και μετά χτυπήματα χεριού στην πόρτα, χτυπήματα που δυνάμωναν μέχρι που έγιναν καταγιγιστικά. Κανείς δεν πήγε να ανοίξει, καθώς οι υπηρέτες, τηρώντας τις οδηγίες του Κεμπ, είχαν κλειδωθεί στα δωμάτιά τους. Ακολούθησε σιωπή. Ο Κεμπ έστησε αυτί και μετά άρχισε να κρυφοκοιτάζει με τρόπο από τα τρία παράθυρα, το ένα μετά το άλλο. Πήγε μέχρι το κεφαλόσκαλο και έμεινε να ακούει ανήσυχος. Οπλίστηκε με την τσιμπίδα του τζακιού και πήγε να επιθεωρήσει ξανά τα εσωτερικά μάνταλα στα παράθυρα του ισογείου. Όλα ήταν καθησυχαστικά. Ξαναγύρισε στον εξώστη. Ο Άντυ κειτόταν ασάλευτος στην άκρη του χαλικιού ακριβώς εκεί που είχε πέσει. Από τον δρόμο που περνούσε δίπλα από τις βίλες ερχόταν η υπηρέτριά του μαζί με δύο αστυνομικούς.

Τα πάντα ήταν νεκρικά ακίνητα. Οι τρεις άνθρωποι έμοιαζαν να πλησιάζουν πολύ αργά. Ο Κεμπ αναρωτήθηκε τι να έκανε ο αντίπαλός του.

Τινάχτηκε ξαφνιασμένος καθώς ένα δυνατό σπάσιμο ακούστηκε από τον κάτω όροφο. Απόμεινε διστάζοντας και μετά κατέβηκε εκ νέου τη σκάλα. Εντελώς αιφνιδιαστικά το σπίτι άρχισε να αντηχεί από τα βαριά χτυπήματα και το θρυμμάτισμα ξύλου. Άκουσε ένα κρότο σπασίματος και αμέσως μετά το κουδούνισμα των σιδερένιων μαντάλων των παραθύρων καθώς υποχωρούσαν. Γύρισε το κλειδί στην κλειδαριά και άνοιξε την πόρτα της κουζίνας. Καθώς έκανε αυτή την κίνηση, οι γρίλιες, τσακισμένες και

κομματιασμένες, προσγειώθηκαν στο πάτωμα. Ο Κεμπ απόμεινε άναυδος. Οι γρίλιες είχαν ξεκολλήσει με τη βοήθεια ενός τσεκουριού και τώρα το τσεκούρι κατέβαινε με μανία ξανά και ξανά στον σκελετό του παραθύρου και τις σιδερένιες βέργες που το προστάτευαν. Και μετά, ξαφνικά το τσεκούρι χάθηκε από το οπτικό πεδίο του Κεμπ. Είδε το περίστροφο να κείτεται στο μονοπάτι του κήπου και αμέσως μετά το μικρό όπλο πετάχτηκε σαν ελατήριο. Ο Κεμπ τινάχτηκε ενστικτωδώς πίσω. Το όπλο εκπυρσοκρότησε με μια απειροελάχιστη καθυστέρηση και βρήκε την πόρτα που μόλις έκλεινε ο Κεμπ. Μια σκλήθρα από το πληγωμένο ξύλο της πόρτας πέρασε σαν αστραπή πάνω από το κεφάλι του. Έκλεισε την πόρτα με θόρυβο και την κλείδωσε. Καθώς στεκόταν απ' έξω, άκουσε τον Γκρίφιν να φωνάζει άγρια και να γελάει. Και μετά άρχισαν ξανά τα χτυπήματα με το τσεκούρι με όλα τα καταστροφικά τους αποτελέσματα.

Ο Κεμπ στεκόταν στον διάδρομο προσπαθώντας να σκεφτεί. Την επόμενη στιγμή ο Αόρατος Άνθρωπος θα βρισκόταν μέσα στην κουζίνα. Αυτή η πόρτα δεν αποτελούσε καμία προστασία και μετά...

Το κουδούνι της μπροστινής πόρτας ήχησε ξανά. Μάλλον θα ήταν οι αστυνομικοί. Έτρεξε στον προθάλαμο, έβαλε την αλυσίδα και απέσυρε τους σύρτες. Μόνο όταν άκουσε τη φωνή της υπηρέτριάς του, τράβηξε την αλυσίδα. Η κοπέλα και οι δύο αστυνομικοί μπουρδουκλώθηκαν μέσα στο σπίτι ενώ ταυτόχρονα ο Κεμπ έκλεινε με πάταγο την πόρτα.

«Ο Αόρατος Άνθρωπος!» είπε ο Κεμπ. «Έχει ένα περίστροφο με δύο σφαίρες ακόμα. Σκότωσε τον Άντυ. Τέλος πάντων, τον πυροβόλησε. Δεν τον είδατε στο παρτέρι; Εκεί είναι ξαπλωμένος».

«Ποιος;» είπε ο ένας από τους αστυνομικούς.

«Ο Άντυ» είπε ο Κεμπ.

«Ηρθαμε από την πίσω μεριά» είπε η κοπέλα.

«Τι είναι όλοι αυτοί οι κρότοι;» ρώτησε ο άλλος αστυνομικός.

«Βρίσκεται στην κουζίνα –ή θα είναι εκεί σύντομα. Κάπου βρήκε ένα τσεκούρι...»

Ξαφνικά το σπίτι τραντάχτηκε από τα χτυπήματα του Αόρατου Ανθρώπου στην πόρτα της κουζίνας. Η κοπέλα κοίταξε άφωνη προς τη μεριά της κουζίνας κι αμέσως τρέμοντας υποχώρησε προς την τραπεζαρία. Ο Κεμπ προσπάθησε να δώσει εξηγήσεις κομπιάζοντας. Όλοι τους άκουσαν την πόρτα της κουζίνας να υποχωρεί.

«Από εδώ» είπε ο Κεμπ βγαίνοντας από την αδράνειά του και σπρώχνοντας βιαστικά τους αστυνομικούς στην τραπεζαρία. «Την τσιμπίδα» φώναξε και όρμησε στην εστία του τζακιού. Έδωσε την τσιμπίδα που είχε μαζί του στον έναν αστυνομικό και αυτή της τραπεζαρίας στον άλλον. Ξαφνικά εκτοξεύτηκε προς τα πίσω.

«Όπα!» φώναξε ο ένας αστυνομικός, έσκυψε, και το τσεκούρι βρήκε πάνω στην τσιμπίδα που κρατούσε. Το πιστόλι εκτόξευσε την προτελευταία του σφαίρα, που έσκισε έναν πολύτιμο πίνακα του Σίντνεϊ Κούπερ¹². Ο δεύτερος αστυνομικός κατάφερε ένα χτύπημα στο όπλο, σαν να κατατρόπωνε μια σφήκα, και το έστειλε στο πάτωμα με ένα κροτάλισμα.

Με το που ξεκίνησε η σύγκρουση, η κοπέλα άρχισε να στριγκλίζει δίπλα στο τζάκι κι αμέσως σχεδόν έτρεξε να ανοίξει τις γρίλιες –έχοντας προφανώς την ιδέα να δραπετεύσει από το θρυμματισμένο παράθυρο.

Το τσεκούρι αποσύρθηκε στον διάδρομο σε μια θέση εξήντα πόντων από το πάτωμα. Μπορούσαν να ακούσουν τον Αόρατο Άνθρωπο να ανασαίνει. «Απομακρυνθείτε εσείς οι δύο» είπε η Φωνή. «Θέλω τον Κεμπ».

«Κι εμείς θέλουμε εσένα» είπε ο πρώτος αστυνομικός. Έκανε ένα γρήγορο βήμα μπροστά και σάρωσε τον αέρα με την τσιμπίδα κατά το μέρος από όπου ερχόταν η Φωνή. Ο Αόρατος Άνθρωπος προφανώς ξαφνιάστηκε και κάνοντας πίσω, σκόνταψε στη θήκη για τις ομπρέλες.

Και πάνω εκεί, καθώς ο αστυνομικός έχασε την ισορροπία του από τη δύναμη της περιστροφής της τσιμπίδας που δεν βρήκε τον στόχο της, ο Αόρατος Άνθρωπος απάντησε με το τσεκούρι. Το κράνος του αστυνομικού

¹² Σ.Τ.Μ. Σίντνεϊ Κούπερ: (1803-1902) Βρετανός ζωγράφος τοπίων.

τσαλακώθηκε σαν να ήταν από χαρτί και το χτύπημα έκανε τον άνδρα να κυλίσει στο πάτωμα μέχρι την άκρη της σκάλας της κουζίνας. Ο δεύτερος αστυνομικός όμως, στοχεύοντας το τσεκούρι με τη δική του τσιμπίδα, χτύπησε κάτι μαλακό που έσπασε κάνοντας έναν κρότο. Ακούστηκε μια έντονη κραυγή πόνου και μετά το τσεκούρι έπεσε στο πάτωμα. Ο αστυνομικός σάρωσε και πάλι τον αέρα αλλά συνάντησε το απόλυτο κενό. Πάτησε το τσεκούρι με το πόδι του και χτύπησε ξανά. Μετά, κρατώντας την τσιμπίδα σφιχτά στο χέρι, έστησε αυτί για την παραμικρή κίνηση.

Άκουσε το παράθυρο της τραπεζαρίας να ανοίγει και βιαστικά βήματα. Ο συνάδελφός του κύλησε στο πλευρό του και ανακάθισε στο πάτωμα ενώ το αίμα κυλούσε ανάμεσα στο μάτι και το αυτί του. «Πού είναι;» ρώτησε.

«Δεν ξέρω. Τον χτύπησα. Κάπου στον προθάλαμο στέκεται. Εκτός κι αν ξεγλίστρησε από δίπλα σου. Γιατρέ Κεμπ... –κύριε!»

Σιωπή.

«Γιατρέ Κεμπ!» φώναξε ξανά ο αστυνομικός.

Ο δεύτερος αστυνομικός κατάφερε να σταθεί στα πόδια του. Ξαφνικά, ακούστηκε ο αχνός ήχος γυμνών ποδιών στα σκαλιά της κουζίνας. «Άρπα τη!» κραύγασε ο πρώτος αστυνομικός και εκτόξευσε αδέξια την τσιμπίδα του, που πέτυχε έναν σωλήνα του γκαζιού.

Έκανε μια κίνηση έχοντας την πρόθεση να καταδιώξει τον Αόρατο Άνθρωπο, το σκέφτηκε όμως καλύτερα και μπήκε στην τραπεζαρία.

«Γιατρέ Κεμπ...» άρχισε να λέει αλλά σταμάτησε απότομα.

«Ο γιατρός Κεμπ είναι ένας ήρωας» είπε ο δεύτερος αστυνομικός καθώς ο συνάδελφός του κοιτούσε πάνω από τον ώμο του.

Το παράθυρο της τραπεζαρίας ήταν ορθάνοιχτο και πουθενά δεν υπήρχε ίχνος ούτε του Κεμπ ούτε της υπηρέτριας.

Η άποψη του δεύτερου αστυνομικού για τον Κεμπ ήταν συνοπτική και γλαφυρότατη.

28. Ο ΘΗΡΕΥΤΗΣ ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΤΑΙ ΣΕ ΘΗΡΑΜΑ

Ο κύριος Χίλας, ο κοντινότερος γείτονας του κυρίου Κεμπ ανάμεσα στους ιδιοκτήτες επαύλεων της περιοχής, κοιμόταν στο θερινό του περίπτερο όταν ξεκίνησε η πολιορκία του σπιτιού του Κεμπ. Ο κύριος Χίλας ανήκε στην ξεροκέφαλη μειονότητα που αρνιόταν να πιστέψει “σε όλες αυτές τις ανοησίες” που αφορούσαν τον Αόρατο Άνθρωπο. Η γυναίκα του, πάντως, τις πίστευε, όπως φρόντισε να του το υπενθυμίσει στη συνέχεια. Ο κύριος Χίλας επέμενε να περιδιαβαίνει τον κήπο του σαν να μην είχε συμβεί το παραμικρό, και το απογευματάκι πήγε να κοιμηθεί κατά τη συνήθεια ετών. Κοιμόταν όσο τα παράθυρα του Κεμπ έσπαγαν με κρότο και μετά ξύπνησε με την παράξενη εντύπωση ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Κοίταξε απέναντι κατά το σπίτι του Κεμπ, έτριψε τα μάτια του και κοίταξε ξανά. Έπειτα, πάτησε τα πόδια του στο πάτωμα και έστησε αυτί. Μα την πίστη του, συνέχιζε να βλέπει το ίδιο παράδοξο θέαμα. Το σπίτι έμοιαζε σαν να είχε εγκαταλειφτεί εδώ και εβδομάδες –μετά από βίαια επεισόδια. Όλα τα παράθυρα ήταν σπασμένα και όλα τα παράθυρα, εκτός από εκείνα που ανήκαν στο μελετητήριο του εξώστη, είχαν κλειστές τις εσωτερικές γρίλιες.

«Θα έπαιρνα όρκο ότι ήταν μια χαρά –κοίταξε το ρολόι του– είκοσι λεπτά πριν».

Αντιλήφθηκε κάποια δόνηση και θρυμματισμό γυαλιού κάπου μακριά. Και πάνω εκεί, όπως καθόταν με ανοιχτό το στόμα, έγινε κάτι ακόμα πιο παράξενο. Τα εσωτερικά παντζούρια του καθιστικού άνοιξαν βίαια και η υπηρέτρια ντυμένη με τα καλά της έμοιαζε να προσπαθεί απεγνωσμένα να σηκώσει το τζάμι. Ξαφνικά, φάνηκε πίσω της ένας άνδρας που την βοήθησε – ο γιατρός Κεμπ! Την επόμενη στιγμή το παράθυρο άνοιξε και η υπηρέτρια πάλευε να βγει έξω. Πήδηξε και εξαφανίστηκε ανάμεσα στους θάμνους. Ο κύριος Χίλας στάθηκε ορθός αναφωνώντας με έντονο και ακατάληπτο τρόπο για όλα αυτά τα απίθανα. Είδε τον Κεμπ να έχει ανέβει στο περβάζι και να πηδάει από το παράθυρο. Σχεδόν αμέσως τον είδε να τρέχει κατά μήκος ενός μονοπατιού ανάμεσα στους θάμνους σκυφτός, σαν κάποιος που δεν θέλει να τραβήξει την προσοχή. Χάθηκε πίσω από ένα λαβούρνο και εμφανίστηκε και πάλι να σκαρφαλώνει έναν φράχτη που έβλεπε προς την ανοιχτωσιά της λοφοπλαγιάς. Σε κλάσματα δευτερολέπτου κατρακύλησε από την άλλη μεριά και άρχισε να κατεβαίνει τρέχοντας την πλαγιά προς το μέρος του κυρίου Χίλας.

«Θεέ και Κύριε!» φώναξε ο κύριος Χίλας, γιατί μόλις του είχε περάσει μια ιδέα από το μυαλό. «Είναι αυτός ο κανάγιας ο Αόρατος Άνθρωπος! Είναι αλήθεια λοιπόν!»

Όταν ο κύριος Χίλας έκανε τέτοιες σκέψεις, αντιδρούσε αμέσως. Ο μάγειράς του, που τον παρατηρούσε από το επάνω παράθυρο, σάστισε βλέποντάς τον να τρέχει σαν τον σίφουνα προς το σπίτι. Και μετά, ακούστηκαν πόρτες να κλείνουν με πάταγο, κουδούνια να χτυπούν και η φωνή του κυρίου Χίλας σαν μαινόμενου ταύρου. «Ασφαλίστε τις πόρτες, ασφαλίστε τα παράθυρα, ασφαλίστε τα πάντα! Έρχεται ο Αόρατος Άνθρωπος!» Ακαριαία το σπίτι γέμισε φωνές, οδηγίες και ποδοβολητά. Ο ίδιος ο κύριος Χίλας έτρεξε να κλείσει την μπαλκονόπορτα που έβγαζε στη βεράντα. Εκείνη την ώρα το κεφάλι, οι ώμοι και το γόνατο του Κεμπ φάνηκαν στην άκρη του φράχτη του κήπου. Την αμέσως επόμενη στιγμή ο Κεμπ άνοιγε δρόμο ανάμεσα στις σπαραγγιές και διέσχιζε τρέχοντας το γήπεδο του τένις με κατεύθυνση το σπίτι.

«Δεν μπορείτε να μπειτε» είπε ο κύριος Χίλας βάζοντας τους σύρτες. «Λυτπάμαι που σας καταδιώκει, όμως δεν μπορείτε να μπειτε!»

Ο Κεμπ εμφανίστηκε τρομοκρατημένος κοντά στη τζαμαρία και άρχισε να χτυπάει δυνατά και κατόπιν να σείει σαν τρελός την μπαλκονόπορτα. Μετά, βλέποντας ότι προσπαθούσε μάταια, διέσχισε τη βεράντα και με ένα πήδημα βρέθηκε να σφυροκοπάει την πλαϊνή πόρτα. Και αυτή του η προσπάθεια όμως δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα, οπότε πέρασε την πλαϊνή αυλόπορτα, βρέθηκε ξανά στο μπροστινό μέρος του σπιτιού και από εκεί στον δρόμο του λόφου. Και ο κύριος Χίλας κοιτάζοντας από το παράθυρό του –ένα πρόσωπο όπου ήταν αποτυπωμένη η φρίκη– δεν είχε προλάβει να δει τον Κεμπ να εξαφανίζεται, όταν οι σπαραγγιές φάνηκαν να τσαλαπατιούνται από αόρατα πόδια. Ο κύριος Χίλας δεν περίμενε άλλο παρά έτρεξε με βιάση στον επάνω όροφο και εκεί τελείωσε από μέρους του η παρακολούθηση της καταδίωξης. Καθώς όμως προσπέρασε το παράθυρο της σκάλας, άκουσε την πλαϊνή αυλόπορτα να βροντάει.

Βγαίνοντας στον δρόμο του λόφου, ο Κεμπ επέλεξε φυσικά να κατηφορίσει κι έτσι βρέθηκε να τρέχει την ίδια αγωνιώδη κούρσα που τόσο επικριτικά είχε παρακολουθήσει από τον εξώστη του μόλις τέσσερις μέρες πριν. Αν και δεν ήταν σε φόρμα, έτρεχε καλά και παρότι το πρόσωπό του ήταν ωχρό και ιδρωμένο, ο Κεμπ διατηρούσε την ψυχραιμία του. Έτρεχε με μεγάλες δρασκελιές και όπου συναντούσε ανώμαλο έδαφος ή ένα τμήμα με άγριο χαλίκι ή κάποιο σπασμένο γυαλί να λαμπυρίζει, το διέσχιζε αφήνοντας τα γυμνά πόδια που ακολουθούσαν να πράξουν κατά βούληση.

Για πρώτη φορά στη ζωή του ο Κεμπ συνειδητοποίησε ότι ο δρόμος του λόφου ήταν αχανής και ερημικός και η απαρχή της πολίχνης στα πόδια του λόφου παράδοξα απόμακρη. Έτρεχε κι ένιωθε ότι δεν είχε κάνει καμία πρόοδο, σαν να πορευόταν σε αργή κίνηση. Όλες οι μουντές επαύλεις, ναρκωμένες κάτω από τον απογευματινό ήλιο, έδειχναν κλειδαμπαρωμένες. Σίγουρα είχαν κλειδαμπαρωθεί –σύμφωνα με τις εντολές που ο ίδιος είχε δώσει. Μα, σε τελευταία ανάλυση, θα έπρεπε να έχουν έναν φρουρό, ένα παρατηρητήριο για μια περίπτωση σαν τη δική του! Η πολίχνη υψωνόταν πλέον μπροστά του, ενώ η θάλασσα κρυβόταν πίσω από τα κτίρια. Υπήρχε κίνηση στους δρόμους. Ένα τραμ έφτανε μόλις στα πόδια του λόφου. Το αστυνομικό τμήμα δεν ήταν μακριά. Βήματα ήταν αυτό που είχε ακούσει πίσω του; Βιάσου!

Από κάτω, οι άνθρωποι τον χάζευαν, ένας δύο έτρεχαν. Είχε αρχίσει να βαριανασαίνει. Το τραμ ήταν πολύ κοντά του τώρα και το πανδοχείο “Οι εύθυμοι παίκτες του κρίκετ” αμπάρωνε με θόρυβο τις πόρτες του. Πέρα από το τραμ υπήρχαν δοκάρια και σωροί χαλικιού –τα αποχετευτικά έργα. Του πέρασε φευγαλέα η ιδέα να πηδήξει στο τραμ και να βροντήξει τις πόρτες πίσω του, τελικά όμως αποφάσισε να πάει στο αστυνομικό τμήμα. Την επόμενη στιγμή είχε προσπεράσει το πανδοχείο και βρισκόταν στο τέλος του δρόμου, με ανθρώπους να τον περιτριγυρίζουν. Ο οδηγός του τραμ και ο βοηθός του – έχοντας σταματήσει εξ αιτίας της καταγιστικής του βιασύνης– τον χάζευαν με τα άλογα του τραμ χαλαρά. Λίγο πιο πέρα, τα έκπληκτα πρόσωπα των σκαφτιάδων πρόβαλαν πάνω από τους σωρούς των χαλικιών.

Μείωσε τον ρυθμό του λίγο, όμως άκουσε αμέσως τα γοργά βήματα του διώκτη του και αύξησε και πάλι την ταχύτητά του. «Ο Αόρατος Άνθρωπος!» φώναξε στους σκαφτιάδες δείχνοντας αόριστα. Από έμπνευση της τελευταίας στιγμής πήδηξε το σκάμμα και βρέθηκε πίσω από το τείχος των στιβαρών ανδρικών σωμάτων. Εγκαταλείποντας την ιδέα να φτάσει στο αστυνομικό τμήμα, έκανε στροφή σε έναν παράδρομο, προσπέρασε βιαστικά το κάρο ενός μανάβη, δίστασε ελάχιστα μπροστά στην πόρτα ενός γλυκοπωλείου και τελικά κατευθύνθηκε προς ένα σοκάκι που έβγαζε και πάλι στην κεντρική Χιλ Στριτ. Δυο τρία αγοράκια που έπαιζαν εκεί στρίγκλισαν και σκόρπισαν μόλις τον είδαν. Ευθύς αμέσως πόρτες και παράθυρα άνοιξαν και αναστατωμένες μητέρες άρχισαν να κατσαδιάζουν τα βλαστάρια τους.

Ο Κεμπ βρέθηκε σαν σφαίρα στη Χιλ Στριτ κάπου τριακόσια μέτρα από το τέρμα της γραμμής του ιππήλατου τραμ και αμέσως αντιλήφθηκε μια θυελλώδη οχλοβοή και ανθρώπους που έτρεχαν.

Κοίταξε τον δρόμο προς τη μεριά του λόφου. Στην πάνω μεριά του δρόμου, σε μια απόσταση ούτε δέκα μέτρων, έτρεχε ένας πελώριος σκαφτιάς βρίζοντας και σκίζοντας σαν μανιακός τον αέρα με ένα φτυάρι, ενώ ξοπίσω του σχεδόν ερχόταν ο εισπράκτορας του τραμ με σφιγμένες τις γροθιές. Κι άλλοι ακολουθούσαν αυτούς τους δύο, χτυπώντας και φωνάζοντας. Στην κάτω μεριά, προς την πολίχνη, άνδρες και γυναίκες έτρεχαν, και ο Κεμπ είδε ξεκάθαρα κάποιον να βγαίνει από ένα μαγαζί με ένα στείλιάρι στο χέρι.

«Σκορπιστείτε! Σκορπιστείτε!» φώναξε ένας. Ο Κεμπ ξαφνικά αντιλήφθηκε ότι οι συνθήκες της καταδίωξης είχαν αλλάξει. Σταμάτησε και κοίταξε γύρω του λαχανιασμένος. «Είναι εδώ κοντά!» φώναξε. «Σχηματίστε ένα μέτωπο απέναντι...»

Κάτι τον χτύπησε δυνατά κάτω από το αυτί. Παραπατώντας προσπάθησε να στρέψει το σώμα του προς τον αόρατο αντίπαλό του. Κατάφερε μόλις να σταθεί στα πόδια του και έκανε μια μάταιη απόπειρα να ανταποδώσει το χτύπημα στα τυφλά. Τότε δέχτηκε ξανά ένα χτύπημα, κάτω από το σαγόνι αυτή τη φορά, και σωριάστηκε κατάχαμα. Την επόμενη στιγμή ένα γόνατο συμπίεσε το διάφραγμα του και δυο χέρια έσφιξαν τον λαιμό του, όμως το σφίξιμο του ενός ήταν πιο αδύναμο. Ο Κεμπ άρπαξε τους αόρατους καρπούς, άκουσε μια κραυγή πόνου από τον αντίπαλό του κι εκείνη τη στιγμή το φτυάρι ενός σκαφτιά εμφανίστηκε να περιστρέφεται ακριβώς από πάνω του και σχεδόν αμέσως να χτυπάει κάτι με γδούπο. Ο Κεμπ ένιωσε μια σταγόνα ιδρώτα στο πρόσωπό του. Το σφίξιμο στον λαιμό του χαλάρωσε απότομα. Με μια σπασμωδική προσπάθεια κατάφερε να απελευθερωθεί, στηρίχτηκε σε έναν χαλαρό ώμο και ανασήκωσε το σώμα του. Άρπαξε τους αόρατους αγκώνες κοντά στο έδαφος. «Τον έπιασα!» ούρλιαξε ο Κεμπ. «Βοήθεια! Βοήθεια! Είναι εδώ κάτω! Πιάστε τα πόδια του!»

Την επόμενη στιγμή όλοι όρμησαν ταυτόχρονα στο σημείο της πάλης, και κάποιος ξένος που ίσως περνούσε ξαφνικά από τον δρόμο μπορεί και να σκεφτόταν ότι παρακολουθούσε έναν ιδιαίτερα άγριο ποδοσφαιρικό παιχνίδι. Μετά την κραυγή του Κεμπ δεν ακούστηκαν άλλες φωνές –μόνο ήχοι από χτυπήματα, πόδια και βαριές ανάσες.

Κάποια στιγμή, μετά από υπεράνθρωπη προσπάθεια, ο Αόρατος Άνθρωπος απέκρουσε έναν δυο αντιπάλους του και κατάφερε να σταθεί στα γόνατά του. Ο Κεμπ τον κρατούσε σφιχτά από μπροστά σαν το κυνηγόσκυλο που δεν αφήνει το θήραμα και μια ντουζίνα χέρια άρπαζαν, έσφιγγαν και τραβούσαν τον Αόρατο. Ο εισπράκτορας του τραμ τον γράπωσε ξαφνικά από τον λαιμό και τους ώμους και τον ακινητοποίησε στο έδαφος.

Το μαινόμενο πλήθος έπεσε ξανά πάνω στον Αόρατο Άνθρωπο. Φοβάμαι πως διαδραματίστηκε ένας βάρβαρος ξυλοδαρμός. Τότε ξαφνικά ακούστηκε

μια άγρια κραυγή να φωνάζει τις λέξεις: «Έλεος! Έλεος!» που γρήγορα έσβησε δίνοντας τη θέση της σε κάτι που έμοιαζε με ήχο ασφυξίας.

«Τραβηχτείτε πίσω, ανόητοι!» ακούστηκε μια υπόκωφη φωνή. Ήταν ο Κεμπ που παραμέριζε τους θερμόαιμους. «Είναι πληγωμένος, σας λέω. Τραβηχτείτε πίσω!»

Ακολούθησε ένας σύντομος αγώνας να ανοίξει ο χώρος, και μετά ο κύκλος των φανατισμένων είδε τον γιατρό να σκύβει γύρω στα τριάντα εκατοστά από το έδαφος και να κρατάει αόρατα χέρια. Πίσω του ένας αστυνομικός έσφιξε αόρατους αστραγάλους.

«Μην τον αφήσετε! Προσποιείται!» φώναξε ένας μεγαλόσωμος σκαφτιάς που κρατούσε ένα αιματοβαμμένο φτυάρι.

«Δεν προσποιείται» είπε ο γιατρός ανασηκώνοντας προσεκτικά το γόνατό του. «Και τον κρατάω εγώ». Το πρόσωπο του Κεμπ ήταν μωλωπισμένο και άρχιζε ήδη να μελανιάζει. Μιλούσε συγκεχυμένα, γιατί τα χείλη του είχαν ματώσει. Άπλωσε το χέρι και φάνηκε να ψηλαφίζει το πρόσωπο του Αόρατου. «Τρέχει αίμα» είπε και αμέσως πρόσθεσε: «Θεέ και Κύριε!»

Σηκώθηκε όρθιος απότομα και μετά γονάτισε στο έδαφος δίπλα στον Αόρατο. Από πάνω του το πλήθος έσπρωχνε και ανακατευόταν, και ένας ήχος βαριών βημάτων έδειχνε ότι το ανθρωπομάνι αυξανόταν και πίεζε όλο και περισσότερο. Κόσμος έβγαινε από τα σπίτια. Οι πόρτες του πανδοχείου άνοιξαν διάπλατα. Οι κουβέντες ήταν λιγοστές.

Ο Κεμπ έψαξε στα τυφλά, το χέρι του έμοιαζε να ανακατεύει το κενό. «Δεν αναπνέει» είπε. Και μετά: «Δεν μπορώ να ακούσω την καρδιά του. Το πλευρό του –να πάρει!»

Ξαφνικά μια γριά που κρυφοκοίταζε κάτω από το μπράτσο του μεγαλόσωμου σκαφτιά έβαλε μια δυνατή φωνή. «Κοιτάχτε εκεί!» είπε και έδειξε με ένα ρυτιδιασμένο δάχτυλο.

Και κοιτώντας κατά το σημείο που έδειχνε, όλοι είδαν, αχνό και διάφανο, σαν να ήταν φτιαγμένο από γυαλί ώστε οι φλέβες, οι αρτηρίες και τα κόκκαλα να

ξεχωρίζουν, το περίγραμμα ενός χεριού, ενός χεριού χαλαρού με την παλάμη προς τα κάτω. Όσο το παρατηρούσαν, τόσο πιο θολό και αδιαφανές γίνονταν.

«Τι έγινε τώρα;» φώναξε έκπληκτος ο αστυνομικός. «Φαίνονται τα πόδια του!»

Η παράξενη αλλαγή συνεχίστηκε με αργό ρυθμό ξεκινώντας από τα χέρια και τα πόδια, αργοκυλώντας από τα άκρα στα ζωτικά κέντρα του σώματος. Πρώτα φάνηκαν τα λεπτά λευκά νεύρα –μια γκρίζα ομίχλη σαν καρικατούρα οργάνου– και κατόπιν τα διάφανα κόκκαλα και οι σύνθετες αρτηρίες. Ακολούθησαν η σάρκα και το δέρμα, στην αρχή αχνά και θολά και μετά ευκρινή και αδιαφανή. Σε λίγο όλοι τους μπορούσαν να δουν το διαλυμένο του στέρνο και τους ώμους του και αμυδρά το περίγραμμα του ταλαιπωρημένου και κακοποιημένου προσώπου του.

Όταν τέλος το πλήθος παραμέρισε και ο Κεμπ σηκώθηκε, μπροστά τους κειτόταν, γυμνό και αξιολύπητο στο έδαφος, το μλωπισμένο και τσακισμένο σώμα ενός νεαρού άνδρα γύρω στα τριάντα. Τα μαλλιά και τα φρύδια του ήταν άσπρα –όχι από τον χρόνο, αλλά από τον αλμπινισμό– και τα μάτια του ήταν βαθυκόκκινα. Τα χέρια του ήταν σφιγμένα, τα μάτια του ορθάνοιχτα, ενώ θυμός και απογοήτευση είχαν αποτυπωθεί στα χαρακτηριστικά του.

«Καλύψτε το πρόσωπό του!» είπε ένας άνδρας. «Για όνομα του Θεού, καλύψτε το πρόσωπό του!» και τρία παιδάκια που έσπρωχναν για να δουν κι αυτά, τα έκαναν μεταβολή και τα έστειλαν σπίτι τους.

Κάποιος έφερε ένα σεντόνι από το πανδοχείο και αφού τον σκέπασαν, τον μετέφεραν στο οίκημα. Κι εκεί, πάνω σε ένα άθλιο κρεβάτι σε μια φτηνή και κακοφωτισμένη κρεβατοκάμαρα, περιτριγυρισμένος από ένα πλήθος αμαθών και γεμάτων υπερένταση ανθρώπων, πληγωμένος και τσακισμένος, προδομένος και στερημένος από συμπόνια, ο Γκρίφιν, ο πρώτος από όλους τους ανθρώπους που κατάφερε να γίνει αόρατος, ο Γκρίφιν, ο πιο χαρισματικός φυσικός που γνώρισε ποτέ ο κόσμος, τελείωσε άδοξα την παράδοση και φρικτή σταδιοδρομία του.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΙΕτσι τελειώνει η ιστορία των σκοτεινών και σατανικών πειραμάτων του Αόρατου Ανθρώπου. Κι αν θέλετε να μάθετε περισσότερα για αυτόν, δεν έχετε παρά να επισκεφτείτε ένα μικρό πανδοχείο κοντά στο Πορτ Στόου και να μιλήσετε με τον ιδιοκτήτη. Η ταμπέλα του πανδοχείου είναι μια άδεια σανίδα. Δεν απεικονίζει τίποτα περισσότερο από ένα καπέλο, ένα ζευγάρι μπότες και το όνομα του τίτλου αυτής εδώ της ιστορίας. Ο πανδοχέας είναι ένας κοντός, παχύσαρκος ανθρωπάκος με μια κυλινδρική μύτη, ανάκατα μαλλιά και ένα πρόσωπο με κοκκινίλες. Κι αν πιείτε με την καρδιά σας, θα σας αφηγηθεί κι εκείνος εγκάρδια όλα όσα του έτυχαν μετά το τέλος της ιστορίας μας και πώς οι δικηγόροι προσπάθησαν να του πάρουν τον θησαυρό που βρέθηκε πάνω του.

«Όταν πήραν χαμπάρι ότι δεν θα κατάφερναν να αποδείξουν ποιανού είναι τα λεφτά, βάλθηκαν να με παρουσιάσουν σαν αδέσποτο θησαυρό¹³, κι ότι τάχα μου ανήκα στη Βασίλισσα! Μοιάζω εγώ για Αδέσποτος Θησαυρός; Και

¹³ Σ.τ.Μ. αγγλικός νόμος που όριζε ότι κρυμμένα πολύτιμα αντικείμενα άγνωστης ιδιοκτησίας θεωρούνται ότι ανήκουν στο Στέμμα.

μετά, μια νύχτα ένας κύριος μου 'δωσε μια χρυσή λίρα να πω την ιστορία στο Εμπάιρ Μιούζικ Χολ –με δικά μου λόγια. Ένα πράμα μόνο δε φανέρωσα».

Κι αν θέλετε να ανακόψετε τον οίστρο των αναμνήσεών του ξαφνικά, δεν έχετε παρά να τον ρωτήσετε αν όντως υπήρχαν τρία χειρόγραφα στην ιστορία. Θα παραδεχτεί ότι υπήρχαν και θα βαλθεί να δώσει εξηγήσεις απορώντας που όλοι νομίζουν ότι αυτός τα έχει! Δεν τα έχει όμως –ο Θεός μαζί σας! «Τα πήρε ο Αόρατος Άνθρωπος να τα κρύψει όταν έφυγα τρέχοντας κατά το Πορτ Στόου. Εκείνος ο κύριος Κεμπ έβαλε στον κόσμο την ιδέα ότι εγώ τα έχω».

Και μετά, απομένει σκεφτικός, σε παρατηρεί με την άκρη του ματιού του, παίζει νευρικά με τα ποτήρια και τελικά φεύγει από το μπαρ.

Είναι εργένης –πάντα ήθελε να είναι μόνος, και στο σπίτι δεν υπάρχουν γυναίκες. Όταν βγαίνει έξω, κρατάει τους τύπους –έτσι οφείλει να κάνει–, στις προσωπικές του στιγμές όμως, για παράδειγμα όσον αφορά τις πιράντες του παντελονιού, αυτός ακόμα προτιμάει να χρησιμοποιεί σπάγκο. Διαχειρίζεται τα του οίκου του με ευπρέπεια, χωρίς υπερβολές. Οι κινήσεις του είναι αργές, σκέφτεται πολύ. Έχει όμως μια φήμη σοφού και οικονόμου ανθρώπου στο χωριό και οι γνώσεις του πάνω στο οδικό δίκτυο της νότιας Αγγλίας θα κατατρόπωναν ως και τον Κόμπετ¹⁴.

Και κάθε Κυριακή πρωί και κάθε βράδυ μετά τις δέκα, μακριά από τον κόσμο, πηγαίνει στο σαλόνι του μπαρ με ένα ποτήρι τζιν ελάχιστα νερωμένο. Αφού το ακουμπήσει σε ένα τραπέζι, κλειδώνει την πόρτα και τσεκάρει τα στόρια –ακόμα και κάτω από το τραπέζι κοιτάζει. Και μετά, βέβαιος πια ότι είναι μόνος, ξεκλειδώνει το ντουλάπι, ξεκλειδώνει ένα κουτί μέσα στο ντουλάπι, και τέλος ξεκλειδώνει ένα συρτάρι του κουτιού. Από εκεί βγάζει τρεις τόμους δεμένους με καφέ δέρμα και τους ακουμπάει σοβαρός στο μέσον του τραπεζιού. Τα καλύμματα των βιβλίων είναι φθαρμένα, στιγματισμένα από ένα αχνό πράσινο σαν λεκές από βρύα –γιατί κάποτε διανυκτέρευσαν σε ένα

¹⁴ Σ.Τ.Μ. Ο Γουίλιαμ Κόμπετ (1763-1835) υπήρξε Άγγλος δημοσιογράφος και πολιτικός. Γεννημένος στο Σάρεϊ, έμεινε πιστός στις αγροτικές του ρίζες, παλεύοντας για τη βελτίωση των αγροτών και μικροπαραγωγών.

χαντάκι και κάποιες από τις σελίδες τους ξεθώριασαν από βρόμικο νερό. Ο πανδοχέας κάθεται σε μια πολυθρόνα, γεμίζει αργά μια μακριά πήλινη πίπα, ενώ όλη αυτή την ώρα καμαρώνει τα βιβλία. Μετά τραβάει ένα κοντά του, το ανοίγει και αρχίζει να το μελετάει –γυρνώντας μπρος πίσω τις σελίδες του.

Τα φρύδια του είναι σμιγμένα και τα χείλη του συλλαβίζουν με κόπο. «Χι, μικρό δύο στον αέρα, σταυρός και ένα ακαταλαβίστικο. Θεούλη μου! Τι μυαλό που είχε ετούτος εδώ!»

Αμέσως μετά χαλαρώνει, γέρνει την πλάτη του στην πολυθρόνα και μισοκλείνοντας τα βλέφαρα κοιτάζει μέσα από τον καπνό πράγματα αόρατα σε ξένα μάτια. «Γεμάτο μυστικά. Υπέροχα μυστικά!» λέει.

«Μόλις τα ξεδιαλύνω –Θεούλη μου!»

«Δεν θα 'καμα ό,τι εκείνος. Εγώ θα... –τέλος πάντων!». Τραβάει μια ρουφηξιά από την πίπα του.

Κι έτσι χάνεται μέσα σε ένα όνειρο, το αιώνιο υπέροχο όνειρο της ζωής του. Και παρότι ο Κεμπ έφαγε όλον τον τόπο να ψάχνει, κανείς εκτός από τον πανδοχέα δεν γνωρίζει ότι τα βιβλία βρίσκονται εκεί –εκείνα τα βιβλία με το λεπτό μυστικό της αορατότητας και καμιά δεκαριά άλλα παράξενα μυστικά γραμμένα εντός τους. Ούτε κανείς άλλος θα τα μάθει όλα αυτά μέχρι ο πανδοχέας να φύγει από τη ζωή.

ΤΕΛΟΣ

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΤΟΥ Χ.ΤΖ. ΓΟΥΕΛΣ

ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΕ ΨΗΦΙΑΚΗ ΜΟΡΦΗ
ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 2022 ΣΕ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΥΔΙΚΗΣ
ΑΜΑΝΑΤΙΔΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟ
ΣΗΣ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΦΑΡΣΑΡΗ ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΤΟ
ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΥΠΟ ΑΔΕΙΑ CREATIVE
COMMONS (BY-NC-ND) ΑΠΟ ΤΗΝ
ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

